

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 49
11 d'abril de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 29, segona i darrera reunió, i 30, primera reunió

SUMARI

Sessió núm. 29.2

Interpel·lació

al Govern sobre la política general d'equitat en el sistema educatiu (tram. 300-00150/09) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre el dret a decidir del poble català (tram. 300-00139/09) p. 9

Interpel·lació

al Govern sobre la transparència en l'ús dels recursos públics (tram. 300-00151/09) p. 14

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de telecomunicacions i sectors regulats (tram. 302-00125/09) p. 18

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la inscripció del Priorat com a paisatge cultural agrari de la muntanya mediterrània en la Llista del patrimoni mundial de la UNESCO (tram. 401-00031/09) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el garantiment de la defensa dels consumidors en situació de sobreendeutament i de pèrdua de l'habitatge (tram. 302-00126/09) p. 26

Sessió núm. 30.1

Debat

general sobre l'impuls de la reactivació econòmica i sobre la incidència de l'actuació del Govern en la qualitat dels serveis públics (tram. 255-00004/09) p. 34

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 29.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Es reprèn la sessió amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la política general d'equitat en el sistema educatiu.

Interpellació

al Govern sobre la política general d'equitat en el sistema educatiu (tram. 300-00150/09)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, senyora consellera, el motiu de la interpellació que presentem avui és aclarir quina és la política general d'equitat en el sistema educatiu que practica el Govern, que, com saben, és un principi general que es contempla en la legislació educativa i que és d'obligat compliment en la mesura que concreta el dret a una educació, i més concretament el dret a una educació equitativa de l'alumnat i de la població, tal com es concreta o s'especifica a la Llei d'educació de Catalunya i a la Llei orgànica d'educació, i en altres textos legislatius concomitants.

I aclarir també la política per l'equitat, amb motiu, fonamentalment, com diem en l'enunciat, senyora consellera, de la denegació recent que han fet vostès de la tramitació de la iniciativa legislativa popular sobre la sisena hora de l'horari escolar a l'educació primària del sistema educatiu de Catalunya, promoguda, com sap, per la immensa majoria de les famílies implicades, és a dir, per les associacions de pares i mares d'alumnes, les AMPA de Catalunya, la Federació Catalana de Pares i Mares d'Alumnes de Catalunya, i que estava en procés de tramitació legal després dels preceptius actes oficials en aquest mateix Parlament –n'hi van haver diversos– per a la determinació de fedataris i el procediment de recollida de signants i de signatures necessàries, tal com estableix el procediment legal.

I també amb motiu, la interpelem, permeti-m'ho, de la política recent de gestió de les infraestructures escolars que vostè o vostès fan: quina escola faig, quina escola no faig i quina escola perdura i quina elimino, no? També aquesta qüestió, que, estimem, plante-

ja també un problema de fons important relacionant també amb l'equitat, igual que la sisena hora.

Com tots sabem, senyors i senyores diputats, l'Estatut del 2006 és un estatut garantista, que garanteix a totes les persones, a tota la ciutadania, el dret a tenir una educació de qualitat i accedir-hi en condicions d'igualtat. És a dir, garanteix el dret a una educació equitativa.

L'aprovació de la Llei d'educació el 2009 va suposar una regulació pròpia i singular d'aquest dret feta d'acord amb les competències de l'autogovern de Catalunya, amb la voluntat de tenir un sistema educatiu equitatiu i adaptat a les necessitats concretes de la societat catalana del moment que es legislava, el 2009.

Quant a l'equitat relacionada amb l'horari escolar, que era el motiu de la iniciativa legislativa popular denegada per vostès, també cal dir que la disposició addicional cinquena de la LOE estableix el calendari escolar, que fixen anualment les administracions educatives i que ha de comprendre un mínim de 175 dies lectius per als ensenyaments obligatoris, que inclou l'educació primària. Les administracions educatives, doncs, són subjectes legitimats per fixar un calendari escolar anual amb aquests mínims, amb uns mínims, no? El Govern de la Generalitat és plenament competent per determinar els horaris escolars, d'acord amb el que preveuen aquestes lleis, i conseqüentment per fer efectiva la concreció del dret a una educació equitativa, també –també– amb relació a l'horari escolar.

La iniciativa legislativa popular sobre la sisena hora a l'educació primària que vostès han denegat –no volen que es parli del tema– anava orientada a restablir aquest principi d'equitat educativa. Si no hi ha homologació horària en el sistema educatiu, no hi ha equitat; hi ha inequitat, que se sembla també a «iniquitat». Fixi-s'hi, eh? Inequitat, hi ha. Hi ha inequitat per una raó: perquè s'entra al sistema educatiu públic per una mateixa porta, però un alumne que traspasa aquesta porta, que entra al sistema educatiu, es pot trobar amb dues realitats diferenciades, una amb cinc hores d'educació primària i una altra amb sis hores diàries d'educació primària. Entra per la mateixa porta, però troba institucionalitzades dues situacions radicalment diferenciades, una que fa l'horari lectiu i una altra que en fa un altre i que en termes de conjunt suposa un diferencial gairebé d'un curs sencer –un curs sencer– d'educació primària, diguem. Aquesta és la inequitat, no?

La sisena hora a l'escola pública és una de les mesures per l'equitat educativa i per la qualitat educativa impulsades pel Govern anterior, que va ser implantada en totes les escoles públiques de Catalunya i va suposar també acabar la discriminació que hi hagués un percentatge molt alt d'alumnat amb horaris escolars diferents, i en aquest sentit va suposar preservar que l'alumnat de Catalunya, sigui en una escola pública o en una escola concertada, tingués el mateix tipus d'oportunitats.

Vostès, en canvi, senyora consellera, han tingut una pressa extraordinària a eliminar-la ràpidament i a obstaculitzar també l'anàlisi de la situació creada en aquest Parlament, entre altres moltes accions de vostès amb la denegació concreta recent de la iniciativa

legislativa popular. No volen que se'n parli –no volen que se'n parli.

La sisena hora és una mesura per l'equitat i per la qualitat, i és a més indestruïble de les altres mesures per la qualitat, perquè juga a favor dels projectes escolars, juga a favor de fer una escola més atractiva i adaptada a l'alumnat i juga a favor de la superació de cada centre educatiu. És a dir, suma d'una manera ben significativa.

La iniciativa legislativa popular denegada per vostès apunta uns impactes. Hi ha uns impactes de l'homologació d'horaris escolars, de la presència o no d'homologació horària en el sistema educatiu. Apunten, els promotors, la millora significativa de l'equitat del sistema educatiu, perquè assegura els mateixos horaris escolars en totes les escoles del sistema; comporta millora del rendiment escolar, perquè treballa a favor de l'alumnat i els projectes educatius de cada centre –admeto un marge, es pot fer millor, tot això; treballa contra la presència d'una doble xarxa escolar, una amb uns horaris i una altra amb uns altres horaris, i consegüentment treballa contra la discriminació escolar, contra la segregació escolar, treballa per la uniformitat de l'oferta educativa que s'aporta, de qualitat, però equitativa per a tothom, igual per a tothom; permet també que les escoles tinguin un marge d'actuacions per a mesures per la millora de l'aprenentatge dels alumnes –tenen més marge de maniobra, els mestres; millora la inversió pública en el sistema educatiu de Catalunya, i la fan més efectiva, no?

L'eliminació comporta, en canvi, per contra, la pèrdua d'hores de l'horari escolar en un equivalent d'un curs sencer d'educació primària –un curs sencer d'educació primària– menys a l'escola pública amb relació a l'escola concertada, en un estadi educatiu crucial per a l'assumpció de competències bàsiques instrumentals en termes de procés de consolidació d'èxit o fracàs escolar. És un moment dels estudis, de la formació educativa dels nois i noies, que és crucial per a la consolidació de les competències bàsiques, sobretot les instrumentals.

Permet, també, a més d'això, senyora consellera, com vostè sap bé, una millor conciliació laboral i familiar. I també treballa a favor de la cohesió social i treballa a favor de la qualitat.

Ja sé, senyora consellera, que vostè se'n riu, de tot això. Però sap què passa? Que hi han trenta mil persones que ja ho han signat, tot això. Hi ha un estat d'opinió que diu que uns horaris escolars homologats, i prou amplis i prou flexibles, a l'educació primària contribueixen a l'èxit escolar i contribueixen al bon funcionament del sistema educatiu.

Les explicacions donades pel Govern i la seva consellera a propòsit d'aquesta qüestió i de l'homologació dels horaris escolars no són clares ni taxatives. No són clares; o no les hem escoltat bé o no són clares. Ho hem dit una vegada i una altra, però no hem pogut escoltar l'argumentació clara en el sentit del perjudici, més enllà d'uns estudis encarregats a gent pròxima del mateix departament, alguns dels quals irrisoris, perquè són tres fulls escrits sobre una necessitat o una altra.

«Els ajustos econòmics necessaris», ens diuen, «calen mesures excepcionals en el personal, perquè tenim necessitat de nova plantilla per a l'inici de curs». Escolti, en canvi, si mirem les mesures preses i considerades en el seu conjunt veiem que els números canten. Superen de llarg, de molt, les necessitats de personal d'inici de curs. Només cal mirar les plantilles que vostès mateixos ens han donat, no? En el rerefons, un perjudici real i evident sobre la sisena hora i una aplicació de l'escreix de personal generat per a mesures i objectius, ara sí, altament discutibles; no a la sisena hora, però per a objectius altament discutibles i pedagògicament controvertits, com el concepte de «reforç» o el concepte d'«escoles en entorns socioeconòmics desfavorits», dues expressions que considerem lamentables en el llenguatge de la política educativa de Catalunya, senyora consellera.

Diuen també: «Suprimeixo la sisena hora a l'escola pública perquè no puc pagar la sisena hora a l'escola concertada», encara que la fan diàriament i la financen amb aportacions de les famílies. És cert que s'ha d'homologar el mòdul del concert; hi ha un compromís en ferm de la LEC en aquest sentit. Però, senyora consellera, cal dir també, a més d'això, que l'existència d'un compromís en ferm en aquest sentit, que subscriuim, no justifica una agressió brutal a l'escola pública en els termes que vostès l'han dut a terme en matèria d'homologació horària.

Per anar acabant, senyora consellera, el Parlament va aprovar la moció 30 el juny del 2011, que deixava sense efecte l'eliminació de la sisena hora a les escoles públiques de Catalunya que vostè havia promogut. Vostès, senyora consellera, van fer cas omís d'aquest encàrrec del Parlament i van començar el curs sense prendre les mesures que els havia ordenat el Parlament, i més tard varen fer aprovar la moció 50 –però, fixi-s'hi, ja el novembre del 2011, «a toro passat», no?, cinc mesos més tard–, que deixava sense efecte la moció 30 per un fet ben curiós, que és el canvi d'opinió sorprenent i de cop i volta dels seus col·laboradors amigables i fraternals de govern, és a dir, del Partit Popular de Catalunya.

A aquest galimaties de canvi de posicions i pressions, per no dir alguna cosa una mica més dura o més gruixuda, s'hi ha afegit ara un despropòsit que està en l'ús d'atribucions del Govern per denegar la iniciativa legislativa popular impulsada per les famílies amb l'objecte que el Parlament reconsiderés la situació. Vostès no volen que es parli de la sisena hora de l'horari escolar perquè els fa mal. No sé exactament per què els fa mal, però és evident que els fa pupa, que els fa mal; els posa en contradicció amb els socis, els posa en contradicció amb el mateix sistema educatiu, els molesta que se'n parli, i consegüentment diuen: «Que no se'n parli.» Prohibeixen, deneguen, prohibeixen i deneguen.

Per contra, insistim que la recuperació de la sisena hora a l'escola pública no comporta recursos addicionals més enllà dels que ja s'hi dedicaven i que després de la regulació horària segueixen en el mateix sistema, operativament parlant, en el sistema educatiu disponible per a aquesta finalitat. No suposa un cost addicional, perquè els recursos humans ja hi són i són aplicables a la sisena hora.

Senyora consellera –acabo, senyora presidenta–, senyors i senyores diputats, estem davant d'un cas de mesures de govern que apunten a la consolidació de situacions d'inequitat en el sistema educatiu d'una manera institucionalitzada. Aquestes mesures xoquen frontalment amb el principi legal del dret a una educació equitativa i vulneren drets fonamentals de la persona. A aquesta vulneració s'hi ha afegit ara la denegació expressa de l'actual Govern perquè el Parlament realitzi el debat de la iniciativa legislativa popular en procés de tramitació, que compta amb trenta mil signatures i que planteja una qüestió de pràctica democràtica elemental, tremendament lesiva...

La presidenta

Senyor diputat...

Daniel Font i Cardona

...per part de vostès.

Senyora consellera, quin capteniment sobre l'equitat educativa.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, que n'és de difícil, fer oposició, oi? Que n'és, de difícil. Sí, és difícil. Fer demagògia, no, però fer oposició, sí, perquè avui vostè ha perdut una oportunitat bona, que era retirar-la o enfocar-la d'una altra manera.

Si vostè vol parlar de l'equitat en el sistema educatiu, fem-ho, parlem-ne. Jo venia preparada per explicar-li que per primera vegada les escoles públiques i concertades de la ciutat de Barcelona tindran reserva per escolaritzar nois amb necessitats educatives específiques derivades de situacions socioeconòmiques, perquè han de saber que no es diagnosticaven –a la ciutat n'hi havia una vintena, en aquests moments ja n'hi ha diagnosticats cinc-cents, que són els que es repartiran; que per primera vegada nens de Ciutat Vella, desenes de nens, aniran a escolaritzar-se a l'Eixample –fins ara estaven en un circuit tancat del qual no es podien moure. Jo em pensava que parlàvem d'aquesta equitat. Però, és clar, aquesta no li interessa –aquesta no li interessa–, perquè ja sabem que la veritable política educativa de caràcter progressista no es fa només amb banderoles i amb eslògans, sinó amb mesures.

Vostè, aquí, avui, ha entrat amb una gran contradicció, no sé si per seguidisme d'altres forces polítiques, cosa que podria ser, veig que hi ha més d'una persona que ho pensa, o per pur oportunisme, perquè hi ha trenta mil persones que han signat un document i que jo respecto profundament. Perquè el que no puc entendre és que vostè hagi dit el que ha dit perquè desconeix el Reglament del Parlament. Perquè a vostè li

interessa allò que es diu que si una mentida es repeteix moltes vegades potser la gent es creurà que és veritat. I, és clar, a un pare de família no li vagi a explicar vostè tota la lletra petita dels reglaments. No, no, vostè tracta la gent d'inculta i diu: «Si diem una mentida, diguem-la ben fort, i al final s'ho creurà.» (*Remor de veus.*) Sí, sí, dir sistemàticament des d'aquesta tribuna que «vostès han rebutjat la ILP» és demostrar que vostè, coneixent el Reglament del Parlament, el violenta. Qui no ha acceptat la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa popular ha estat la Mesa, una mesa que ha pres un acord per unanimitat. Parli'n vostè amb als seus representants. Vostè ha de preguntar per què el Parlament va iniciar la tramitació i el com. En el moment que es veu que aquesta iniciativa genera despesa i queda afectada per una llei de pressupostos que diu que cap mesura que incrementi la despesa podrà tirar endavant..., i després es comunica que com que contradiu l'article de la Llei de pressupostos no es pot tirar endavant. És la Mesa qui ho ha comunicat i no el Departament d'Ensenyament. Com poden vostès violentar i jugar amb les paraules d'aquesta manera?

Per altra part –per altra part–, senyor diputat, el 2009 vam aprovar la LEC; el... És clar, evident. El Parlament notifica, això genera despesa o no... Compleix el Reglament. Escolti, hem de respectar el nou Reglament. Com podem girar les paraules d'aquesta manera? O és que la Mesa no és única i solidària com ho és...? A veure, com és això? Veig, aquí, molt de neguit. Però, escolti, això és així. Per què no explica bé el procés, senyor diputat?

Ara li prego que em prengui atenció. Perquè jo li vull fer memòria, sí, sí, que vostès només es poden atrevir a presentar aquesta interpellació perquè des del moment que van començar a parlar a la Llei d'educació de calendari escolar van demostrar que confonien l'horari lectiu amb l'horari escolar. Miri, si vol en podem fer la cronologia. En podem fer la cronologia, que és molt clara. Hi ha un text de la llei del Parlament. Després hi ha una esmena. Sap quina esmena van fer vostès, signada per PSC i per Iniciativa en el projecte de llei? Com que el projecte de llei només parlava de «jornada escolar» i no diferenciava si era lectiva o no, veient que podia interpretar-se com a lectiva, ràpidament vostès mateixos van esmenar el text del Govern, i el van esmenar PSC i Iniciativa. I deien: «Alerta, s'hi ha d'afegir que l'horari escolar contindrà l'horari lectiu», per poder-ho diferenciar i deixar clar que la sisena hora no era lectiva. Van ser vostès, amb una esmena d'Iniciativa i seva, que van fer perfilar el que era el text inicial aprovat pel Govern. I després, tal com va quedar en el text legal, va quedar molt clar quin era. El currículum es correspon al text lectiu, el finançament públic va pel temps curricular i lectiu, i és el no lectiu, que es pot complementar, igual que tantes públiques ho fan amb tantes altres activitats en què alguns pares deixen una hora més els alumnes.

Però, bé, vostès, per què van modificar la primera? Home! Perquè quan van veure que els mestres els deien: «Apa, que heu posat que tot és horari escolar!», llavors, per agradar els mestres, que es queixaven, corrent a fer una esmena. Ara resulta que, com que estem a l'opo-

sició, dels mestres ja no ens en preocupem. Ara hi ha trenta mil pares. Escolti, vostès van a milers? Vostès han de tenir una idea del sistema, què aguanta el sistema, què necessita i què pot finançar. A vostè li interessa conèixer els horaris europeus? No. No, no li interessa veure que cap país d'Europa fa sis hores diàries. A vostè li interessa conèixer les regles de joc que vénen de la Llei orgànica del dret a l'educació quan fixa la gratuïtat del període lectiu? No, vostè va a salt de mata. Ara hi ha aquest fet, doncs jo ara en parlo com si mai hagués parlat. Doncs no, miri, la Llei d'educació té una història, i el seu Govern va esmenar el seu propi text per evitar que s'entengués que havia d'existir la sisena hora. Això és tan clar com tots els documents.

A partir d'aquí –a partir d'aquí–, que hi hagi una sèrie de famílies que presenten aquesta proposta, escolti, jo l'he respectat, no ha trobat cap declaració meva en contra. Ara, té un impacte pressupostari, això? Sí. Pot tenir impacte pressupostari una mesura que pot haver estat aprovada aquest juliol i que el setembre s'hauria hagut...? Perquè el text de la iniciativa no parlava d'annualitats. I quan demanen al Parlament que ho revisi, el Parlament, la Mesa, no el departament, els torna a dir –els torna a dir... Escolti, que jo tinc els escrits, eh? Jo els tinc, els escrits. És evident que el Govern ha dit que si comporta despesa contradiu la Llei de pressupostos. O és que no són per complir? O és que vostès el que proposen aquí és, per fer seguidisme o oportunisme polític, o, pitjor, desorientació a mestres i famílies, fer veure que el Reglament del Parlament no s'ha de complir, ni les lleis aprovades en aquest Parlament?

D'on ve l'equitat? L'equitat ve de garantir l'accés a l'educació i l'oferta curricular adequada, de detectar aviat on poden existir les desigualtats i es poden perpetuar. Per què no em pregunta pel SEP? Per què no em pregunta pel suport escolar personalitzat, que hem allargat a tantes escoles per a aquells alumnes que sí que tenen més temps escolar fora de l'horari lectiu per poder tenir l'escola amb èxit? Per què no em pregunta per això, que és el que fem? No, vostè posa el retrovisor enrere, es transvesteix... Perquè jo respecto... (*Remor de veus.*) Sí, sí, perquè canvia de rol, canvia d'estament. Ara resulta que el que deia el PSC no té res a veure amb el que diu.

Perquè, miri, si jo hagués entrat una esmena en nom del Grup de Convergència i Unió per exigir la sisena hora al Govern i ara jo la tragués malgrat l'explicació del context econòmic, vostè m'ho podria dir, tindria raó de dir-m'ho. Però és que no és així. És que els que van modificar el text van ser vostès. Perquè nosaltres ja no el vam modificar, perquè ja sabíem que l'horari lectiu no és igual a l'horari escolar. Vostè, després de tants anys d'estar en aquest Parlament en matèria educativa, encara no ha distingit l'horari lectiu de l'horari escolar, quines implicacions econòmiques té i quins drets acadèmics... (*Remor de veus.*) Sí. No, no, es demostra amb el que diu. Perquè miri –miri–, el text... Els deu saber greu, però és que el text del Govern de la Llei d'educació ja demostrava aquesta confusió, que potser era interessada perquè en el si del Govern potser va interessar buscar la confusió. I es va dir «horari

escolar», i aquí hi ha qui pot saber-ho més bé que jo, i jo no sóc persona que expliqui converses. Ara –ara–, quan va entrar aquí, PSC i Iniciativa ben bé que ho van corregir: «Ep!, l'horari escolar no vol dir horari lectiu», vostès, amb una esmena. I ara ve i ens diuen: «Facin el favor de convertir aquesta hora en lectiva, i la financen a la pública i a la concertada.» Ara –ara. Quan a més s'ha demostrat que aquell element que vostè ha venut com a conciliació de la vida laboral i familiar, escolti, allò no ho van aconseguir ni de riure, eh? Perdoni. Que van donar opció a les escoles? Primer van dir que seria de cinc a sis, i aquella hora va quedar de dotze a una. O vostè no coneix les dades? La veritat sigui dita, la immensa majoria ho va col·locar al migdia, i vostès es van haver de menjar aquella gran aposta per la conciliació horària. Que a més a més jo no creuré mai que la conciliació horària de les famílies passi per allargar l'horari escolar dels alumnes. Passa per un canvi global d'horaris en la nostra societat.

Ara, dit això, si vol parlar d'equitat, parlem-ne. Quines tasques fem de prevenció del fracàs escolar? Com interpretem la LEC? Com fem reserva per a alumnes amb altres necessitats socioeconòmiques? Com Barcelona per primera vegada tindrà escoles amb alumnes que hauran pogut tenir una quota adequada, amb un repartiment d'immigrants molt més fort del que tenien? Un canvi de tendències important que busca aquesta equitat base de la cohesió social.

Senyor diputat, això és així. I, per tant, li dic: lamento que no em preguntí pel que fem, sinó que vostè vagi a remolc i aprofiti l'oportunisme. Pot preguntar sincerament per l'equitat, el que fem, no centrar-se... Evidentment, pot fer el que cregui, senyor diputat, però seria més ric per a la cambra que poguéssim parlar exactament de quines mesures hem d'emprendre perquè, analitzat l'estat acadèmic dels alumnes de primària i de secundària, puguem avançar en l'equitat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'illustre senyor Daniel Font.

Daniel Font i Cardona

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, permeti'm que li ho digui amigablement: no enredi, no faci trampa, no ens enredi. No és la Mesa, que s'oposa a la iniciativa legislativa popular. És el Govern. La Mesa rep un document que diu: «El Govern s'oposa...» És a dir, la consellera s'oposa a la ILP, i conseqüentment la Mesa tramita la indicació del Govern, que s'ha agafat a algun tipus d'escletxa reglamentària. La veritat és aquesta. No intenti passar les responsabilitats a la Mesa, que s'ha limitat a tramitar, sinó que la posició l'origina vostè mateixa en el marc d'una acció col·legiada de govern.

L'equitat de què li parlo? Miri, vostè em diu: «De quina equitat parla?» Li parlo d'una equitat que suposa un curs sencer de diferència a l'educació primària de

les escoles de titularitat pública amb relació a les escoles de titularitat privada. Què vol que li digui? Unes fan un curs sencer d'educació primària més; les altres, un curs menys d'educació primària. Aquesta és l'equitat de què li parlo, que vostè no vol abordar en cap moment i que vostè ens critica que li plantejem. Però, escolti, jo la hi haig de plantejar. Fem un curs de diferència a l'educació primària en unes escoles amb relació a les altres.

I seguiré. La denegació de la iniciativa legislativa popular, senyora consellera, ha estat, a la nostra manera de veure, un error monumental de vostè. És un error de càlcul monumental. Com deuen recordar, hem dit en moltes ocasions que l'escola és una combinació d'implícacions que afecten professorat, alumnat i famílies, pares i mares d'alumnes. De les famílies, cada cop n'exigim més i més. Els exigim més impostos, els donem una garrotada al cap de tant en tant dient-los: «Ara paga més i cobra menys», i ara fins i tot els farem pagar les escoles bressol, perquè repercutirem el que vostè no pagarà de les escoles bressol a les quotes dels pares i mares. Direm: «Paguen les escoles bressol i a més fan un curs menys d'educació primària.» M'entén? De les famílies, cada cop n'exigim més i més. I en termes pedagògics i de funcionament escolar tenim la convicció col·lectiva que aquest fet, la implicació efectiva de les famílies, dels pares i mares, és, en canvi, essencial i sense la qual no hi ha projecte escolar ni hi ha caràcter propi que valgui de les escoles, que és un terme que vostè ens va posar fins a dalt de tot del cap dient: «Caràcter propi de les escoles.» Doncs miri, no n'hi ha res de res, ni hi ha eficàcia educativa. És una implicació essencial, la de les famílies.

L'error del Govern ve en el moment que, lluny de considerar que ha de facilitar la presència dels pares i mares en els centres educatius, en la mesura que les associacions corresponents tenen opinions pròpies sobre les coses, sobre la vida i la mort i les coses que passen, òbviament, que tenen opinions pròpies, en comptes d'estimular això i que s'expressin, com és lògic, opta per castigar-los, per reprimir-los i per dificultar les coses fins a nivells inaudits i impropis d'un govern democràtic. I és vostè. No és la Mesa, no. És vostè i el Govern de vostè, l'origen de la decisió de la denegació de la iniciativa legislativa popular. És vostè, i ningú més que vostè i el seu Govern. No és la Mesa ni cap altre grup parlamentari. Són vostès.

Senyora consellera, l'equitat o la inequitat s'estimulen a través de fets i mesures concretes, però també a través de les actituds i del discurs polític. Per exemple, amb relació a les escoles que es volen tancar. Vostè té unes escoles en llista que va tancant. Curiosament, són totes d'un mateix color. Li ho diré: tenen una vocació de pedagogia activa, totes. Però mai hem dit, nosaltres: «Escolti, el departament deu fer un diferencial en funció de les simpaties polítiques o pedagògiques que té per una escola o una altra.» No ens hem atrevit a dir això –no ens hem atrevit a dir això.

Però miri què li direm. Veurà, vostè es contradia a si mateixa. En el darrer plenari la senyora Dolors Camats va preguntar sobre les seves declaracions en aquest sentit a propòsit del futur concret de l'escola Olga Xi-

rinacs, de Tarragona. Va preguntar, i vostès li van respondre de manera enfadada i desairada, no?, bàsicament dient: «Aquesta senyora va molt desesperada», va dir, «va molt desesperada». I, és clar, aquesta afirmació, «desesperada», a mi em va crear curiositat, no? És a dir, saber, a aquestes altures de la vida, no?, què pot desesperar la senyora Camats. Ha de ser una cosa molt greu, no?, perquè ja les hem vist de tots colors. Senyora Camats, no sabem què la pot desesperar, a vostè. I vaig buscar la font de referència, què dimonis deu desesperar la senyora Camats, no? La sorpresa, senyora consellera, no va ser poca, va ser majúscula, no?, quan vaig trobar els papers, perquè en la font de les seves declaracions hi ha un parell de perles sensorials que resumeixen ben bé la situació que vivim i el que ens passa avui mateix, i particularment les seves decisions i les seves obsessions sobre la sisena hora de l'horari escolar i les accions dels pares i mares per defensar-la, que vostè veu malament, que vostè abomina i que prohibeix i limita sempre que pot i li deixen.

Em limitaré a llegir per acabar, senyora presidenta, perquè també s'acaba el temps, perquè treguin les seves pròpies conclusions. No faré cap comentari, perquè no em diguin que intoxico el text. Simplement llegiré, i veuran de què tractem i quines són les motivacions primeres de tota aquesta situació. Diu: «“Així”, segons explica Jordi Roca, regidor de l'Ajuntament de Tarragona i diputat del Parlament per Tarragona del Partit Popular, “em vaig reunir amb la consellera Irene Rigau, i el primer que em va dir, és molt fort” –deia ell– “va ser que l'Olga Xirinacs és una escola de rojos. És delirant. A més, després va assegurar que ni ella ni jo podíem estar d'acord amb aquesta escola. Jo li vaig respondre que no pensava que l'escola fos de rojos...”»

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps, eh?

Daniel Font i Cardona

Acabo la línia, senyora presidenta, la línia.

La presidenta

Molt bé.

Daniel Font i Cardona

»“...i que en cas que ho fos tampoc és un bon argument per tancar una escola”. Roca també explica que la consellera li va etzibar que “això” –amb referència a l'Olga Xirinacs– “ho tanquem ara, i l'informe ja el generarem.”»

Aquesta és la situació, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Senyora consellera, és aquest el capteniment real del Govern? És aquest el criteri que mana la seva acció en matèria d'infraestructures educatives? És aquest el criteri que mana en matèria d'equitat educativa o la política educativa del Govern?

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor diputat, pel temps que hi ha en aquest moment hem de ser molt ràpids. És més que clar que no hi ha cap veto polític de part del Govern a una ILP, perquè no pot ser d'altra manera. Simplement, el compliment d'una norma que diu que si genera despesa i tenim una llei del pressupost que ho prohibeix... Escolti, hem votat en aquest Parlament sobre la sisena hora. I, amb molt de gust, jo, evidentment que hauria preferit que s'hagués pogut votar, perquè ja sabem quin suport té. Per tant, escolti, no ens enganyem, vostè s'oblida de la seva història, però el plantejament que el Partit Socialista va tenir a la LEC, ara s'apunta a un altre carro –i ja li ho he dit– per oportunisme o per seguidisme.

Però, deixi'm anar en aquesta..., a un parell de precisions que ha fet. Jo mai he dit que la senyora Camats sigui una dona desesperada. Això ho trobo... (*veus de fons*), ho trobo..., no sé com dir-ho..., no ho trobo gens correcte. Jo he dit que es feia política a la desesperada. Perquè la senyora Camats fa cara de feliç sempre. Per tant, jo mai li podria dir això –mai li podria dir això. Però, fixi's en una cosa: en política –en política, i vostè i jo hem viscut aquesta relació o el mateix amb totes les persones que hem portat temes d'educació– es poden fer no dic «amics», però es poden fer amistats en el sentit ample i, sobretot, companys.

Però hi ha persones..., ja ho valorarà el Partit Popular, és a qui li correspon, al Partit Popular, i apello als càrrecs directius del Grup Popular, que facin rectificar, si us plau, aquest diputat del Partit Popular, perquè ja ho hem intentat en la premsa de Tarragona i no ens n'hem sortit. No s'ha volgut publicar.

Aquest senyor va ser víctima –va ser víctima– d'una sessió que va convocar ell a determinada gent, que va anar amb un casset a gravar-lo, i es veu que es va animar i va dir el que no podia dir, perquè no era veritat. I, per tant, jo crec que vostès, en ordre intern, li han de demanar que es disculpi o que rectifiqui o, simplement, que sàpiga..., que assumeixi les seves conseqüències. Perquè ni jo m'he reunit amb aquest senyor –vaig parlar-hi aquí, a la sala, aquí, a l'hemicicle–, ni jo vaig dir mai aquesta expressió. Per diverses coses –per diverses coses–: perquè no ho considero cap insult, i, segona, perquè les escoles es planifiquen en funció de les demografies, de l'informe demogràfic. L'informe demogràfic està a qui el va demanar i a qui el té. Els cens demostren que hi han escoles que han estat sobreprogramades, amb unes expectatives de creixement que no s'han portat a terme si aquesta és la interpretació demogràfica, n'hi podrien haver d'altres, però... (*veus de fons*), les dades oficials de l'Idescat. Jo no sé quines altres fan servir d'altres, nosaltres les de l'Idescat.

Com vol, senyor diputat, que jo penalitzi una escola pel fet de ser escola activa? Escolti, vostè es creu que a Catalunya només hi ha deu escoles actives? Si la pedagogia activa, que ve del segle XX, està ja més que incorporada com a escola normal. Només faci una cosa: miri aquella sèrie de *Mestres* que fan cada dimarts i veurà les desenes d'escoles que incorporen metodologies actives. Jo només li demano que sigui respectuós. Jo..., vostè sap perfectament que jo no puc haver dit aquesta afirmació que no podrà mai demostrar, perquè espero que ell no vagi amb la... Bé, potser hauria estat bé que hagués anat, ell, amb la gravadora perquè no ho podria demostrar.

Si jo no he tingut una opció favorable al creixement d'aquesta escola és perquè demogràficament no era necessària perquè està situada al costat d'una escola que té tota una línia buida. Anem a optimitzar espais, anem a racionalitzar l'oferta i no anem a penalitzar projectes personals.

Simplement, senyor diputat..., simplement, voler fer política de coses que a vostè no li consten, que li diu un diari que diu un altre, que sap que no és veritat, que sap perfectament que això no és veritat..., que ho hagi dit el diputat sí que és veritat, però que ho hagi dit la consellera no és veritat. I, per tant, quan costa tant que determinada premsa vulgui recollir la posició del Parlament i del departament, del grup parlamentari del departament, finalment, a través d'un escrit de la directora territorial, perquè quedi constància per a la història, almenys en el diari, per demanar que ho rectifiqui. Però jo demano al Grup Popular que activi i, sobretot al diputat, que vigili, que sàpiga –que ho sàpiga– com les gasten i com utilitzen determinades informacions i exageracions.

Jo només li dic que aquest Govern està fent un esforç molt fort per racionalitzar l'oferta educativa; que lamenta que hi hagin equips que hagin nascut il·lusionats en projectes que no tenien continuïtat, i que l'escola pública té un caràcter únic i que, per tant, els projectes pedagògics s'encarnen en aquest projecte i aquest caràcter de l'escola pública. Però que, per més interessant que sigui un projecte pedagògic, si la demografia no li és favorable, no es pot sostenir.

Estem aquí intervenint amb els diners públics, i podran veure vostès en aquest Ple quines conseqüències ha tingut no planificar adequadament els recursos públics.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors diputats.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre el dret a decidir del poble català, presentada pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Interpellació

al Govern sobre el dret a decidir
del poble català (tram. 300-00139/09)

Té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorables consellers, diputats, diputades..., bé, començaré aquesta interpellació al Govern de la Generalitat llegint un petit text, que diu el següent: «Catalunya necessita un estat que actui i se'l senti com a propi. Hem de promoure el debat en el si de la societat per construir l'estat propi que ens garanteixi la pervivència com a nació. Ens comprometem a treballar perquè Catalunya es converteixi en un país independent normalitzat.»

Senyora Joana Ortega, diputats, diputades de Convergència i Unió, els sona, aquest text? És el que vostès van aprovar en el seu congrés nacional que marcava com a objectiu l'estat propi. És a dir que hem fet un pas endavant com a nació, sense cap mena de dubte. I avui hi ha una majoria política en el Parlament de Catalunya que té com a objectiu l'estat propi. Avui hi ha setanta-sis diputats en el Parlament de Catalunya que tenen com a objectiu l'estat propi.

És a dir, i és el que el poble de Catalunya avui es pregunta: si hi ha una majoria absoluta a favor de l'estat propi, per què no convoquem el referèndum d'autodeterminació per anar cap a la declaració d'independència i aconseguir aquest estat propi que avui ja hi ha una majoria política aquí, al Parlament de Catalunya, que té com a objectiu l'assoliment de la independència del nostre país?

De raons, evidentment, no ens en falten. Evidentment que Catalunya necessita un estat propi, perquè ara no és que no en tingui, d'estat, es que en té un en contra. És que avui Catalunya té un estat en contra. Avui té, Catalunya, un estat que ens roba –l'Estat espanyol, als catalans– 16.000 milions d'euros l'any en impostos que se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país. Dades del conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Andreu Mas-Colell.

Avui l'Estat espanyol ni tan sols paga allò que ens deu –ni tan sols paga allò que ens deu. No és que practiqui l'espoli fiscal més gran del món en el nostre país, a Catalunya, sinó que ni tan sols ens paga el que ens deu.

Les xifres que publicava i que feia públiques Televisió de Catalunya, TV3: 3.000 milions d'euros menys que rebrà Catalunya respecte al pressupost de la Generalitat que vam aprovar aquí, en el Parlament de Catalunya.

Un estat espanyol que tampoc compleix amb les inversions amb infraestructures: havia d'invertir 2.361 milions d'euros l'any 2012, n'ha pressupostat només 1.403; i, d'aquests 1.403 que ha pressupostat, no en tinguin cap mena de dubte que n'executarà una minsa part d'aquesta quantitat.

I nosaltres ens preguntem, des de Solidaritat Catalana per la Independència: amb aquests del PP volen fer el pacte fiscal? (*Veus de fons.*) Amb aquests del Partit Po-

pular volen fer el pacte fiscal? (*Persisteix la remor de veus.*) Si fan el pacte fiscal, no el compliran...

La presidenta

Si us plau, demano una mica de silenci, eh?

Uriel Bertran Arrué

...com que no s'aconseguirà aquest objectiu polític del pacte fiscal, com que allò que puguin oferir és paper mullat, perquè ni tan sols el compliran, aquí la pregunta que tots plegats ens hem de fer és: per què no fem un pas endavant i anem ja decididament cap a l'estat propi? (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyora presidenta, li demanaria que s'acabés...

La presidenta

Ja ho he fet... –ja ho he fet–, però, no... (*Pausa.*) Continui.

Uriel Bertran Arrué

Bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. En definitiva, un estat espanyol que no s'atura aquí, evidentment; un govern espanyol que en aquests moments està practicant el genocidi cultural i lingüístic als Països Catalans; que veu impassible com persones estan en vaga de fam, jubilats en vaga de fam a les Illes Balears en defensa de la llengua catalana i ni s'immuten; que atempten i que ataquen l'escola en català al nostre país a través de sentències judicials, una rere l'altra, ara pendants del Tribunal Suprem i del recurs que es va presentar a l'executòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; un Partit Popular que a València, al País Valencià, s'ha destacat per practicar encara de forma més descarnada el genocidi cultural i lingüístic; un estat espanyol que, amb total impunitat, permet que hagin succeït casos com el de Guillem Agulló, que avui es commemora el dinovè aniversari del seu assassinat a mans feixistes, que va ser condemnada, la persona que el va matar, a catorze anys de presó, que només en va complir quatre, i que tot seguit es va presentar com a candidat a les eleccions municipals per Alianza Nacional en el seu municipi. Una autèntica vergonya que avui encara hem de recordar. I que avui encara hem de dir: «Guillem Agulló, ni oblit ni perdó.» Aquest és l'Estat espanyol que tenim en contra avui els catalans.

Quan veiem les enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió, quan pregunten aquestes enquestes sobre la independència, quin és el resultat que obtenim? A Catalunya, 44,6 per cent de la ciutadania votaria sí, 24 per cent, no. Extrapolat això a les eleccions, amb un referèndum, ens donaria que un 60 per cent de la gent que hi participaria, eh?, perquè hi ha una part que manifesta que no participaria en aquest referèndum..., un 60 per cent de la gent que hi participaria votaria sí a la independència.

Sap, senyora consellera, que és una majoria superior, la que deixa clara en les enquestes a Catalunya, que

les enquestes que es fan a Escòcia amb relació al suport a la independència d'Escòcia..., mentre que Escòcia convoca un referèndum per a l'any 2014 sobre la independència per exercir el seu dret a l'autodeterminació, amb unes enquestes menys favorables a la independència que aquí, a Catalunya, trobem que una majoria política aquí, en el Parlament de Catalunya, no vol portar a terme la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació, precisament en una data tan assenyalada com l'any 2014, quan es commemora el trescents aniversari de la pèrdua dels nostres drets i llibertats. Això ens hauria de fer reflexionar com a poble.

Com els escocesos, amb una majoria que es mostra inferior a les enquestes de suport a la independència, convoquen el referèndum d'autodeterminació, sense complexos, amb una majoria parlamentària inferior..., perquè allà pels pèls tenen la majoria absoluta. Aquí, com deia abans, estem a setanta-sis diputats, una majoria absoluta, sobrada de partits polítics i diputats que apostem per l'estat propi, i aquí no es convoca aquest referèndum d'autodeterminació.

Després, hem d'aguantar com la senyora Llanos de Luna, la virreina de Catalunya, altrament anomenada «delegada del Govern», diu que: «Si Catalunya fos independent, s'empobriria.» Qui s'empobriria, si Catalunya fos independent, segur, és l'Estat espanyol. Perquè nosaltres som la gallina dels ous d'or de l'Estat espanyol, que no ens han parat de robar des de fa trescents anys i que, gràcies a nosaltres, han pogut mantenir un determinat nivell de vida. Aquest és el problema.

I el Govern de la Generalitat hauria d'haver sortit, amb el conseller d'Economia i finances al capdavant, i dir-li a la senyora Llanos de Luna que calli, que és una inculta i una ignorant, que l'excap del Fons Monetari Internacional explicava clarament que Catalunya seria un dels estats més rics d'Europa. I això ho hauria d'haver dit el conseller d'Economia i finances en defensa i en nom de tot el poble de Catalunya. I ahir no va ser, el silenci va ser la resposta del Govern de la Generalitat. Però, bé, anem endavant. Ara, en aquests moments, hi ha presentada en el Parlament de Catalunya una llei de consultes populars per via no de referèndum, una llei de consultes populars que, a ningú se li escapa, en una consulta sobre la independència tindria una dimensió política inapel·lable, i, evidentment seria vinculant en la mesura que el Govern de la Generalitat de Catalunya es comprometés a assumir el resultat i a fer els passos necessaris per aconseguir la independència política.

Però tenim una sèrie de problemes en aquesta llei de consultes que hem de resoldre. La primera és que la proposta que fa el Govern de la Generalitat restringeix en l'àmbit competencial les preguntes que són susceptibles de fer-se el poble de Catalunya. I, evidentment, en l'actual marc jurídic i polític l'àmbit competencial no contempla la independència política. És a dir que hauríem de treure aquesta limitació de fer les preguntes només a l'àmbit competencial, i fer allò que ja el Tribunal Constitucional permet, fins i tot el Tribunal Constitucional ho permet, que diu «sobre cualesquiera

cuestiones» poden fer-se consultes populars per via no de referèndum.

Aquesta limitació l'hem de treure, senyora Joana Ortega, per no limitar el que una majoria absoluta d'aquesta cambra parlamentària que aposta per l'estat propi pugui, en el futur, exercir-la, i convocar aquest referèndum d'autodeterminació.

La segona és que la iniciativa ciutadana està subjecta, una vegada ja s'han recollit les signatures preceptives, cinquanta mil, a allò que determini, allò que decideixi el president de la Generalitat, de convocar, o no, aquesta consulta que s'ha preparat a través d'una iniciativa ciutadana. Nosaltres el que proposem és que, si hi ha una iniciativa ciutadana i s'aconsegueixen les signatures necessàries, es procedeixi a consultar el poble. I com es fa a Itàlia, que amb una majoria necessària de signatures es convoca automàticament una consulta, un referèndum al poble.

I la tercera és que, evidentment, no podem limitar –no podem limitar– les funcions d'aquest Parlament. En el projecte de llei que vostès han presentat, aquest Parlament de Catalunya no té la possibilitat d'impulsar una consulta popular; només la té, aquesta possibilitat, el president de la Generalitat, exclusivament, i evidentment això no és propi d'un règim democràtic com el nostre, on el Parlament de Catalunya i una majoria política del Parlament de Catalunya han de poder convocar, evidentment, un referèndum, una consulta. Només faltaria que quedés restringida, una majoria, una eventual majoria política aquí, al Parlament de Catalunya, per allò que decideixi en un determinat moment un president de la Generalitat.

Davant d'aquestes qüestions, nosaltres el que els plantejem, Govern de la Generalitat, senyors de Convergència i Unió, és que fem un pas endavant –un pas endavant. Nosaltres fem una oposició clara, fem una oposició moltes vegades dura, però som honestos i allarguem la mà al Govern de la Generalitat per convocar aquest referèndum, aquesta consulta sobre la independència, per oblidar-nos d'aquests pactes fiscals que ara segresta Àlicia Sánchez-Camacho, el Partit Popular, per portar-lo cap a la deriva, perquè faran el mateix que van fer amb l'Estatut: quedar-se amb l'Estatut per després fer una sentència al Tribunal Constitucional per llançar-nos-el com a arma llancívola contra nosaltres. Aquest pacte fiscal que ells ara queden el llançaran contra nosaltres en el futur per continuar practicant l'espoli fiscal.

Abandonem aquests projectes de pactes amb l'Estat espanyol i de pactes amb el Partit Popular, de Mariano Rajoy, d'Àlicia Sánchez-Camacho i companyia, i apostem com fan a Escòcia, apostem com fan els països capdavaners del món per exercir el dret de decidir, per exercir el dret a l'autodeterminació per convocar aquest referèndum, aquesta consulta l'any 2014. Aquí el catalanisme anirà junt, aquí...

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

...donarem un projecte de futur al nostre país, aquí generarem il·lusió, aquí engrescarem, aquí farem sortir la nació catalana d'aquest ensopiment, d'aquesta tristota, d'aquesta melangia a què en aquests moments està sotmesa. Depèn de tots nosaltres que tinguem aquesta responsabilitat històrica. Per nosaltres no quedarà.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals, honorable senyora Joana Ortega.

Un segon, senyora vicepresidenta. Senyor Bertran, jo li demanaria que en la rèplica eviti determinades expressions que poden ofendre persones o institucions.

Senyora Ortega, té la paraula.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, consellera..., bé, diputat, vostè pot comprendre que al Govern no li correspon la funció de valorar les ponències dels diferents congressos dels partits, ni tan sols dels que formen part del Govern, no?, perquè, d'altra manera, vostè cauria en allò de què alguna vegada ens han acusat, sense cap fonament, de confondre partits i governs.

Però deixi'm que jo aprofiti aquesta interpellació sobre el dret a decidir per intentar, doncs, respondre a algunes de les qüestions que m'ha posat vostè sobre la taula, tot i que deixi'm també que li digui..., i ho recordava fa poc el president Mas en el torn de preguntes, quan deia que darrerament, doncs, no hi havien hagut afirmacions que anessin més enllà del que s'havia dit en el debat d'investidura, i, per tant, en aquest sentit, amb l'esgotament del pacte constitucional entre l'Estat i Catalunya i amb la demostració de la voluntat d'avançar en l'autogovern del nostre país, manifestada d'una manera majoritària el 10 de juliol del 2010, no?

I el novembre del 2010 vostè sap que hi va haver una contesa electoral que va donar un ampli suport majoritari a una força que duia en el programa la plena sobirania fiscal i per tant el pacte fiscal. I, en aquest sentit, deixi'm que hi insisteixi perquè aquestes –el pacte fiscal, la sobirania fiscal– són les opcions que actualment agrupen un major nombre de ciutadans al nostre país. I no és que ho diguem nosaltres o no és que ho diguem únicament nosaltres, sinó que la setmana passada sortia al diari francès *Libération* la qüestió sobre la qual vostè ens interpella, no?, i deia que el model de relacions entre Catalunya i Espanya ha estat en crisi des de fa més d'una dècada.

Deia també que els vincles amb Madrid seguien disminuint. I seguidament la crònica no deixava de preguntar-se fins a on aquesta distensió. *Libération* deia que des que va començar la crisi molts catalans havien optat per la independència per raons econòmiques, en deien «la independència de reacció», no?, ja que recla-

maven una veritable autonomia fiscal com la que tenen al País Basc, reclamaven –reclamen– recollir directament els impostos, no?

I és en aquest sentit que és cert que això respon a la saturació d'una part important de la ciutadania davant de la manca de respecte que des de les institucions de l'Estat s'expressa davant el fet català i de la nostra voluntat de fer.

D'una banda, és veritat que hi ha el tracte fiscal que penalitza injustament les possibilitats de desenvolupament econòmic i de materialització de polítiques socials que reforçarien encara més la nostra consciència nacional. Però, per més important i transcendental que sigui el pacte fiscal, el poble català és un poble també sentimental, no?, i així s'entén també la bel·ligerància pacífica, això sí, però amb l'hostilitat que ha expressat el poble català davant la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya, un estatut plebiscitat per la ciutadania en referèndum, perquè, independentment de la lletra de la sentència, el país va rebre una clara voluntat d'humiliació i de menyspreu històric envers el que som per part d'una majoria de l'alt tribunal, que sens dubte també ha ferit l'orgull català.

Per tant, sobirania fiscal, el dret a poder recollir directament els impostos que es recaptin des de Catalunya; un pacte similar, vostè ho sap, del que avui en dia gaudeixen les diputacions forals de Navarra i d'Euskadi, i que tant el Partit Popular com el Partit Socialista hi donen suport, i, més enllà de qualsevol dubte, vostè sap que ho defensen a ultrança en aquests territoris.

Nosaltres volem agrupar aquesta majoria en el Parlament del nostre país; majoria que en aquest moment hi és, en el carrer, no?

Vostè sempre ens posa la mirada a Escòcia; deixi'm dir que respectem el procés d'Escòcia, però els catalans hem de marcar el nostre propi calendari basant-nos en la nostra realitat i en la nostra cohesió social i nacional.

I deixi'm també que li faci un petit apunt, quan vostè parla de la Llei de consultes populars. Jo li voldria recordar que vostè, en l'anterior legislatura, quan formava part del Grup d'Esquerra Republicana, va votar una llei de consultes populars via referèndum que requeria, que demanava el permís exprés a Madrid per tal de fer una consulta. Per tant, en aquest sentit, permeti'm que li digui que el Govern està solucionant errors del passat.

Però, bé, la voluntat és aconseguir el major nombre de representants de la ciutadania a favor de poder recaptar allò que paguem a Catalunya i per tant que la pressió fiscal que tenim en el nostre país reverteixi directament en benefici dels nostres ciutadans. I podríem preguntar qui pot estar en contra d'un objectiu com aquest, qui li pot negar a la ciutadania de Catalunya allò que li correspon per dret.

I és en el marc d'aquesta consecució, d'aquesta consecució del marc fiscal, del pacte fiscal que podem avançar amb pas més ferm, amb pas més fort, i podem decidir sobre les nostres infraestructures, i no únicament sobre les nostres infraestructures, sinó també en aspectes bàsics, en aspectes estratègics per al futur del

nostre país, com són les inversions en sanitat, en ensenyament, en seguretat, que podrem gestionar des d'una major proximitat i major coneixement de la situació particular en què ens trobem al nostre país.

I ho trobem als països del nostre entorn. Ho podem veure, per exemple, en la construcció federal d'estats com Alemanya, on apliquen el principi de subsidiarietat, el principi que és millor que les decisions es prenguin al més a prop possible del ciutadà, precisament perquè és la forma de garantir que es coneixerà millor la realitat de la situació en aquell territori i per tant també de les necessitats que es tenen.

Deixi'm que li recordi les paraules de Coll i Alentorn en aquest mateix Parlament, quan parlava de l'autogovern i deia que és la capacitat per demostrar que nosaltres mateixos podem fer les coses millor que no pas ho farien els altres des de lluny.

Per tant, senyor diputat, cal avançar en l'aprofundiment del nostre autogovern, el dret a autogovernar-nos nosaltres mateixos, com vostè pot llegir també en el Pla de govern 2011-2014, la voluntat d'aconseguir noves cotes de sobirania per a Catalunya, però sempre i en tot moment des d'una perspectiva que agrupi la majoria de la societat del nostre país. El Govern ni pot ni vol avançar per camins que fracturin la nostra societat ni la cohesió social que tants anys ha costat de construir.

És per això que, com li deia a l'inici, el Govern seguirà, seguirem desplegant allò que es va acordar en el pla i es va plasmar en el Pla de govern 2011-2014. I seguirem treballant per aprofundir en l'autogovern del nostre país, més enllà de les temptacions recentralitzadores que actualment amenacen des del centre de la península, i que s'emparen en..., basant-se en l'economia ens volen laminar l'autonomia. I defensar allà on calgui, en tot lloc, davant qui calgui, els drets dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya.

Aquest és, en definitiva, el capteniment del Govern sobre el dret de decidir sense límits.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, senyora vicepresidenta, vostè diu que una cosa és el que s'aprova en els congressos i l'altra és el que fa el Govern de la Generalitat. Jo li confesso una cosa: si en un congrés de Solidaritat Catalana per la Independència aprovem una cosa i jo com a secretari general no la compleixo, a mi em fan plegar. És a dir, els congressos estan per alguna cosa, i les resolucions que s'aproven als congressos estan per alguna cosa, és a dir, per aplicar-se, és a dir, per complir-se, perquè és la voluntat de l'organització política a la qual voten els ciutadans, que després governa, i per tant ha de portar a terme aquesta voluntat política, perquè som organitzacions polítiques.

I la sensació és que, com a país, com a país i com a govern de la Generalitat que en aquests moments, doncs, tenen la responsabilitat de portar endavant el país, s'està a la defensiva. Amb la que està caient, senyora vicepresidenta, i estem a la defensiva. Hem de passar a l'acció, hem de reaccionar. No podem mantenir-nos impassibles mentre hi ha amenaces ja directes des del Palau de la Moncloa, que diuen: «No, miri, és que les competències en sanitat, en educació i en justícia s'han de recentralitzar.» És a dir que de tots aquests consellers i conselleres que s'asseuen aquí uns quants els recentralitzen; és a dir, passen a ser delegats del Govern espanyol a Catalunya en educació, en sanitat i en justícia. I, davant d'aquesta situació, no hem vist una resposta enèrgica. I, davant d'aquesta situació, hem de passar a l'acció, hem de passar a una ofensiva democràtica, és a dir, a l'exercici del dret a l'autodeterminació. Si el poble hi és, si la gent ho està esperant, senyora vicepresidenta.

Això del pacte fiscal. Miri, quan vam aprovar l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'any 2005, en aquest Parlament de Catalunya, la principal raó per què es va fer aquell estatut i per què es va aprovar aquell estatut fou per un pacte fiscal, fou pel capítol de finançament que deia: «Catalunya recaptarà tots els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya.» I s'ho van carregar. Un 90 per cent d'aquesta cambra, en aquell moment, inclòs el Partit Socialista de Catalunya, va votar aquell Estatut, i s'ho han carregat. I ara, amb menys força, perquè hi ha una majoria inferior en aquesta cambra que dona suport a aquest concepte, amb una situació com la de l'Estat espanyol, governat pel Partit Popular, amb una ofensiva política recentralitzadora, és absolutament inviable aquest projecte polític.

Però és que a més a més la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, de la mateixa manera que plantejava que el castellà havia de ser llengua vehicular, també deia: «Els models de finançament de les comunitats autònomes de règim comú han de ser homogenis per a totes elles i no pot haver-hi privilegis de cap tipus per a cap de les comunitats autònomes.» I això ho apreníem i ens ho explicaven els experts a la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat el Concert Econòmic. Aquesta és la realitat que avui vivim al nostre país.

I vostè diu: «No podem fer res que pugui fracturar la societat catalana.» Vejam si aprenem una cosa, i aquí el Parlament de Catalunya és especialment important: la democràcia no fractura, el dret de decidir no fractura. Quan es compleix rigorosament la voluntat d'un poble, no fractura, perquè la democràcia és assumida per tothom; no hi ha escletxes en l'assumpció dels paràmetres i dels mètodes democràtics al nostre país. I de la mateixa manera que hi ha eleccions i no es fractura el país pel fet que guanyin els uns o guanyin els altres, si hi ha un referèndum d'autodeterminació no es fracturarà el país pel fet que guanyi una opció o guanyi una altra, perquè, per la mateixa raó de tres, ara que som més els que volem la independència que no pas els que no la volen el país hauria d'estar ja fracturat, perquè és una situació antidemocràtica i injusta, ja que essent més els que volem la independència que

els que no la volen hauríem ja d'haver fracturat el país. Doncs, mirin, no el fracturarem, no el fracturarem per una raó: perquè sabem que aquesta majoria que apareix en les enquestes l'hem d'exercir en forma de consulta, l'hem d'exercir de forma democràtica, amb tots els paràmetres democràtics, amb tot el rigor i amb la supervisió de la comunitat internacional. I per això pacientment aguantem els insults, aguantem els espolis, aguantem els robatoris, aguantem tot el que ens ve de l'Estat espanyol, perquè el nostre país es prepara per convocar aquest referèndum d'autodeterminació i d'independència, que esperem que puguem convocar plegats.

Sovint també es diu: «No, miri, és que Catalunya és com Escòcia, però Espanya no és com el Regne Unit.» No, efectivament, Espanya no és com el Regne Unit. És un tigre de paper, té molt menys poder. És un país, l'Estat espanyol, que ha perdut molts més territoris que se li han independitzat que no pas el Regne Unit, efectivament. Si hi tenen la mà trencada, a veure com se li independitzen nacions, a l'Estat espanyol! Si els ho hauríem de preguntar a ells, com es fa, perquè són els que més en saben, perquè són els que més han vist com països que formaven part d'«ambos hemisferios», com deia la «Constitució de la Pepa» del 1812, s'han anat independitzant i s'han anat emancipant! Si hi ha més gent que ha deixat de ser espanyola des del 1812 que no pas gent que continuï essent espanyola! Si hi tenen la mà trencada! De què tenim por? Si no poden fer re! Si el senyor David Cameron, que és el president del Regne Unit, diu: «Accepto el dret a l'autodeterminació i la decisió del poble escocès», com un senyor que es diu Mariano Rajoy, intervingut, que està sondat per Europa, pot qüestionar les urnes, pot qüestionar la democràcia? És un tigre de paper, no poden fer absolutament res.

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Uriel Bertran Arrué

A partir d'aquí, treballem en aquesta direcció. Nosaltres li presentarem una moció que plantejarà la convocatòria d'una consulta sobre la independència l'any 2014. Parlem-ne, aprovem-la, donem una alegria al poble de Catalunya, posem la democràcia al servei del poble de Catalunya. Ningú ha de tenir por de les urnes, ningú ha de tenir por de la democràcia.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, no m'he expressat prou bé. Jo li ho repeteixo: no correspon al Govern valorar les ponències, i en aquest sentit jo crec que hem d'evitar-ho, no?

Vostè sap que el Govern es va presentar amb un programa electoral, i és aquest el compromís que té davant del poble de Catalunya. És lògic que aquests programes electorals s'alimentin de les ponències dels partits, però, ho repeteixo, el programa electoral de Convergència i Unió és el compromís amb el poble català, i és aquest el que va desenvolupant i treballant. I segurament hi han dos models, i el model que escull el Govern és aquell d'avançar amb les grans majories.

Deixi'm que li recordi unes paraules que de segur li sonen: «Lo catalanisme no se satisfà amb un senzill canvi d'institucions.» Ho escrivia Valentí Almirall en el llibre *Lo catalanisme* el 1886. Gairebé trenta anys més tard d'aquesta obra, un altre català il·lustre que vostè coneix perfectament, Prat de la Riba, més enllà de detectar el problema que suposaven algunes institucions espanyoles per al desenvolupament del nostre país, va apostar per construir des d'una institució tan estranya per al nostre ordenament com són les diputacions la primera institució d'autogovern catalana des del 1714: la Mancomunitat de Catalunya. Podríem seguir amb Pau Vila i l'organització pròpia de Catalunya, però ens escapàriem del que avui ens ocupa.

Però li deia això perquè si rellegim aquests autors, i segurament d'altres que fonamenten les bases del catalanisme modern, estic segura que vostè trobarà que cap d'ells tenia una intenció rupturista immediata, sinó l'extensió d'uns valors i l'extensió d'un caràcter, no?, l'extensió d'una consciència nacional en el nostre país que ens permeti agrupar i cohesionar les diferents sensibilitats que existeixen a Catalunya.

Miri, l'altre dia hi feia referència.... El president Mas, fa gairebé un any, en una pregunta formulada en els mateixos termes que aquesta interpellació, deia que el programa de govern que tenim no contempla una declaració d'independència. La transició nacional de què hem parlat des del debat d'investidura passa, per una banda, per l'extensió de la consciència nacional del nostre país i per la consolidació de grans majories. Això és el que recull el programa electoral. I des del Govern i des del grup que li dóna suport apostem en aquest sentit pel pacte fiscal, que vostè sap que sí que recull grans majories, i amb la voluntat d'anar avançant pas a pas, però sempre, com deia, acompanyat d'aquestes grans majories.

Deixi'm que li digui que aquest és el programa que va aconseguir una gran majoria del poble català, i és en aquest sentit que nosaltres basem la nostra acció de govern i és en aquest sentit que respectem i donem compliment al que és el nostre programa de govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la transparència en l'ús dels recursos públics.

Interpellació

al Govern sobre la transparència en l'ús dels recursos públics (tram. 300-00151/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable vicepresidenta, honorables consellers, fa unes poques setmanes aquest mateix diputat interpellava el conseller d'Economia i Coneixement amb relació a Spanair i a demanar que el Govern expliqués quines eren les ajudes que amb recursos públics s'havien donat a aquesta companyia aèria, tan directament com indirectament. Certament, hem de reconèixer que no vam tenir massa èxit amb aquella interpellació, perquè no vam obtenir tota la informació que en aquell moment desitjàvem i demanàvem.

I avui abordem aquesta nova interpellació, amb una altre element relacionat amb allò que practicàvem en aquella interpellació, amb un denominador comú, i aquest denominador comú és la transparència. I, per tant, aquesta és una interpellació que va relacionada amb la transparència de l'acció pública, i més concretament amb la transparència en l'ús dels recursos públics. I esperem, de veritat ho esperem, que aquesta interpellació, i la moció subsegüent, corri i tingui millor sort que no pas la que vam fer amb relació a Spanair.

El concepte de transparència és un concepte bastant recent en el marc de les administracions públiques modernes, i podríem dir que és en els darrers vint anys que sorgeix en les administracions democràtiques el concepte de transparència, i segurament té una progressió bastant relacionada i bastant vinculada a la progressió de les tecnologies de la informació i la comunicació, precisament perquè aquesta és una eina fonamental per tal de posar a disposició de la ciutadania la informació, posar de forma fàcil, de forma senzilla i de forma fins i tot relativament econòmica a disposició de la ciutadania tota aquella informació que fa referència a l'ús de recursos públics en l'Administració pública.

En aquest sentit, la legislació, per exemple la Constitució espanyola, obre la porta a l'accés dels ciutadans als arxius i els registres administratius, marcant unes excepcions, com són la seguretat i la defensa, la investigació dels delictes i la intimitat de les persones, i és precisament en l'àmbit de la intimitat de les persones on segurament hi ha una legislació més completa; hi ha una sèrie d'organismes també que vetllen pel compliment de la protecció de dades de caràcter personal, també a Catalunya, en aquest sentit. Val a dir que protecció de dades personals i transparència vénen a ser les dues cares d'una mateixa moneda.

També l'Estatut, tot i que més recent, de l'any 2006 fa referència a la transparència com un principi per tal que els ciutadans puguin avaluar la gestió de l'Administració de la Generalitat. Com a anècdota, no?, és

curiós que quan més parla de transparència l'Estatut del 2006 fa referència a la transparència que ha de tenir l'Administració de l'Estat amb l'Administració de la Generalitat; no parla de la pròpia transparència de l'Administració de la Generalitat envers els ciutadans, però segurament aquest és un reflex del fet que a Catalunya segurament ens preocupa més el que fan els altres que no pas el que fem nosaltres. Nosaltres volem expressar aquí la nostra preocupació pel que fem nosaltres, i volem demanar al Govern quina és la seva opinió respecte de la transparència, però la transparència dels propis actes del Govern envers la ciutadania.

La Llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya del 2010 també tracta de la transparència i l'accessibilitat com un principi general de l'actuació administrativa, i en el mateix parlament de Catalunya tenim una ponència conjunta que ja fa un any que treballa en un avantprojecte de llei de transparència.

A l'Estat, també, el nou Govern de l'Estat en menys de tres mesos ha sotmès a informació pública un avantprojecte també de transparència i bon govern, fruit d'altres iniciatives que ja hi havia hagut en el marc del Congrés dels Diputats respecte de la mateixa qüestió.

És curiós recordar que en els darrers anys a Europa els únics països que no disposen d'una legislació específica sobre transparència són Espanya, Xipre i Luxemburg. Però de totes maneres val a dir, i ho dic tant pel que fa a Espanya com també pel que fa a Catalunya i a l'Administració de la Generalitat, que el fet de no tenir una legislació específica de transparència i accés a la informació no vol dir que l'acció del Govern i l'acció de l'Administració sigui absolutament oculta. De fet, amb els índexs no oficials que hi han i que circulen que avaluen la transparència de les diferents administracions, el Govern de la Generalitat treu una nota que és acceptable. No és en absolut una mala nota, i per tant tampoc no és que puguem dir que no hi ha transparència.

Però sí que creiem que és positiu que hi hagi una llei que reguli els drets que tenen els ciutadans quant a l'accés a la informació. Bàsicament, perquè aquest també és, d'alguna manera, un instrument de mesura de la qualitat democràtica, i sobretot, diuen els experts –no sé si això és definitiu o no, fa la impressió que no–, es considera la transparència també com un antídote, com un antídote envers la corrupció. De fet, quan a Catalunya hi han hagut determinats episodis de presumpta corrupció s'ha intentat legislar en un sentit de donar més informació i de facilitar més informació, si bé és cert que moltes vegades topant de front amb la protecció de dades personal. Però entenem que la legislació sobre transparència pot ser un bon element.

Ens agradaria saber, com comentàvem abans, quin és el capteniment del Govern amb relació a facilitar l'accés a la informació a la ciutadania, al marge de la legislació que es pugui realitzar, centrant-nos, per això, ara en un aspecte concret de la transparència, un aspecte concret perquè en el moment en què vivim, de crisi econòmica important, de desafecció amb la classe política, sovint hi han, a vegades, llegendes –poden

ser justificades o no— sobre, especialment, la retribució dels alts càrrecs de les administracions públiques, no?

I en aquest sentit creiem que aquest és un aspecte concret de la transparència que al nostre grup parlamentari ens preocupa, al nostre partit ens preocupa. De fet, el Govern de l'Estat, del Partit Popular, una de les primeres normes que ha fet en els cent dies que és al Govern..., dues normes: una ha estat el Reial decret 451, que estableix el règim retributiu del sector públic empresarial, establint uns topalls per un costat, però també exigint la transparència de les retribucions per un altre costat, i un altre reial decret llei, en aquest cas el 2/2012, sobre el sistema financer, amb el qual s'han posat també limitacions a les retribucions dels directius de banques que hagin estat intervingudes o que se sostinguin amb fons públics. Per tant, aquests són també elements a tenir en compte.

Pel que fa al Partit Popular, vam posar sobre la taula en l'acord dels pressupostos de 2012 la voluntat explícita del nostre grup parlamentari, del nostre partit, que es fessin públiques les retribucions dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat, però també d'aquelles empreses públiques i d'aquelles entitats que en depenen. No es tracta de ventilar res, sinó que es tracta que els ciutadans coneguin amb exactitud quines són les retribucions que perceben tots aquests membres.

Això no vol dir absolutament res, no vol dir ni que s'hagin de retallar o no s'hagin de retallar; vol dir que és una informació que entenem que ha d'estar a disposició de la ciutadania. I creiem que això és relativament urgent que es faci, hi insisteixo. La desafecció amb la classe política, això no ho resoldrà, evidentment, però segurament sí que ajudarà a treure i eliminar determinades llegendes que apareixen sobre aquesta qüestió. I ens agradaria conèixer quina és l'opinió del Govern en aquest àmbit concret.

Val a dir que el nostre grup parlamentari vam presentar una proposició de llei sobre transparència, però que feia referència explícita, únicament i exclusivament, a les retribucions dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat, empreses públiques, entitats, etcètera, no?

No ho vam fer, en aquell moment, amb cap voluntat d'intentar passar per damunt de la ponència conjunta que hi havia treballant en el Parlament, sinó perquè enteníem i entenem —i, per tant, per això hem fet aquesta interpellació, fem aquesta interpellació— que aquesta és una informació que costa molt poc posar a disposició de la ciutadania, i, per tant, que pugui ser accessible de la forma més àgil i més ràpidament possible, com dèiem abans, en l'ús de les tecnologies de la informació i de la comunicació.

La nostra voluntat és i serà continuar treballant en el marc d'aquesta ponència conjunta, i, si hi ha la possibilitat d'encabir-hi aquesta part específica dintre de la Llei de transparència del Parlament de Catalunya, així ho expressarem i així ho farem.

El marc de la transparència és molt més ample, però, en aquest moment nosaltres creiem que pot ser útil, que pot ser necessari que es faci un esforç en aquest sentit.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., diputat, jo crec que és molt encertada i és bona aquesta oportunitat de presentar aquesta interpellació i que puguem debatre sobre la transparència en l'ús dels recursos públics. I, especialment, jo crec que és adient en el moment en què ens trobem, en un moment d'incerteses, un moment de dificultats, que es veu agreujat, també, per una crisi de confiança —de confiança— dels ciutadans en les institucions, i també amb la política, no? Que ha estat acompanyada, aquesta crisi, també, per una crisi de valors, una crisi d'actituds que va més enllà de la política, i jo diria que afecta a tots els nivells de la nostra societat, no?

Per tant, en aquest sentit, jo crec que és positiu que fem avui aquesta interpellació, i que, sobretot, passa per posar sobre la taula l'absoluta voluntat del Govern de la Generalitat —i jo crec que de qualsevol Govern— de transparència en l'ús dels recursos públics.

Per tant, entenem, doncs, que, des d'aquests principis, també, el Govern de l'Estat hagi fet passos en aquesta direcció, per tal, també, d'avançar en el camí de la transparència i la bona gestió, amb aquest avantprojecte a què vostè feia esment, de llei de transparència i accés dels ciutadans a la informació pública.

Però, des de Catalunya, fa temps, i ja li ho dic, per allò de mirar cap a casa, doncs, fa temps que impulsem els valors de l'ètica i de la transparència. Jo diria que aquest és un dels principis que caracteritza l'actuació d'aquest Govern. El primer que hem observat, quan hem pogut llegir l'Avantprojecte de la llei de transparència que ha fet el Govern de l'Estat, és la modificació del règim jurídic de les administracions públiques pel que fa al procediment administratiu bàsic. Cal recordar, en aquest sentit, i vostè també en feia esment, que en la nostra legislació podem trobar aquest tarannà i aquest capteniment per la transparència en la gestió pública, tant en l'Estatut d'autonomia com en la Llei 26/2010, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya; llei que va ser aprovada per aquest Parlament i que reconeix el dret a obtenir una resolució expressa i que aquesta es notifiqui dins del termini legalment establert als interessats.

També, el Govern de la Generalitat està fermament, com vostè em preguntava, compromès amb la transparència de les institucions. Jo feia esment, en la sessió informativa, sobre les línies d'actuació del departament que presideixo. L'Estatut d'autonomia ens marca que els ciutadans tenen dret a una bona administració. I, per tant, l'Administració, com el Govern, ha de ser transparent en el seu funcionament, ha de retre comptes a la societat a la que serveix. I, per tant, en aquest sentit, cal treballar amb agilitat, amb eficiència, amb eficàcia, però també amb transparència.

I, sabent la necessitat de tirar endavant polítiques i accions, hem incorporat en el Pla de govern 2011-2014 diferents punts que aborden aquesta temàtica; punts que van des de lluitar contra la crisi de confiança de les institucions, la transparència en la vida pública, la lluita contra la corrupció i la transparència de l'Administració i de l'acció de govern, la implementació de mesures per garantir la transparència i la participació ciutadana, així com del sectors afectats en l'elaboració de projectes normatius que els puguin afectar. I és aquí, també, que hem vist que, en grans parts dels projectes de llei que ha portat el Govern a aquesta cambra, en el procés d'informació pública ha estat utilitzat reiteradament i s'han admès un gran nombre d'aportacions realitzades durant aquests processos, recuperant així una tàctica que no s'utilitzava en les dues darreres legislatures.

A més, senyor diputat, vostè sap, perquè n'ha fet esment, que també, a Catalunya, comptem amb un gran nombre d'institucions que participen en la millora de la transparència i en l'actuació de les administracions al nostre país; per posar un exemple, l'Ivàlua, un institut català d'avaluació de les polítiques públiques, participat per la Generalitat de Catalunya i altres administracions, que desenvolupa una important activitat en l'avaluació, en el camp de l'avaluació i de la promoció de polítiques públiques per tal de millorar-ne l'efectivitat, millorar-ne l'eficiència i la transparència envers la ciutadania.

També trobem –vostè ho coneix– l'Oficina Antifrau de Catalunya, que desenvolupa la seva tasca amb dos pilars bàsics, com són, primer, la prevenció i la formació; la formació per a la prevenció de la corrupció i les males pràctiques en la gestió pública, així com, també, en la investigació de les conductes irregulars, ja sigui per investigacions iniciades d'ofici o bé per denúncies que han arribat davant la mateixa institució.

Però vostè també ens parlava de transparència sobre el règim retributiu dels responsables i directius del sector públic. I, si observem el que ha fet el Govern central, veurem que, a dia 6 de març, va publicar, com vostè n'ha fet esment, un reial decret, pel qual es regula el règim retributiu dels màxims responsables i directors del sector públic empresarial i altres entitats, que és cert que estava molt dispers i sense un criteri homogeni. Observem, també, que ha classificat les entitats del sector públic en funció o bé del volum de negoci o activitat o bé en volum del nombre de treballadors, la necessitat o no de finançament públic, etcètera. I també observem que, d'acord amb aquesta classificació, estableix tres tipus de retribucions bàsiques.

Però, deixi'm que li digui, també, que observem, així mateix, unes altres retribucions complementàries a aquestes bàsiques, que són potestatives i que retribueixen la consecució d'uns objectius prèviament fixats. Per tant, si bé es podent conèixer les retribucions bàsiques dels directius i càrrecs del sector públic, les retribucions complementàries, aquells complements, doncs, queden en cada cas a la discrecionalitat dels accionistes i ministeris corresponents. No ho qüestiono, únicament hi poso també un punt de claredat, no?

Finalment, el reial decret de què vostè feia esment, també estableix els models de contractes i els períodes d'adaptació dels contractes. I, per tant, deixi'm que li digui que, més enllà de la ponència conjunta que s'està treballant aquí en seu parlamentària, el Govern de la Generalitat, el passat mes de setembre, va aprovar un acord de Govern en el qual fixava els criteris i els procediments de control amb relació al nomenament i contractació de determinats càrrecs i personal laboral amb funcions directives del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Per què ho van fer això? Doncs, miri, la finalitat d'aquest acord perseguia establir uns criteris homogenis per fixar les retribucions dels càrrecs i del personal directiu del sector públic; també establia els procediments de control, de transparència, i disposar d'informació certa sobre aquestes retribucions i establir límits pel que fa a les clàusules contractuals d'indemnitzacions.

Amb l'aprovació de l'acord de govern es pretén que no es tornin a produir situacions relatives a contractes de càrrecs directius en el sector públic que s'han donat en els darrers anys, no? Vostè hi feia referència: amb retribucions injustificables, amb diners públics, fins i tot algunes desconegudes, i amb l'existència de pactes d'indemnitzacions per acomiadament il·legals i altres situacions irregulars. No ho diem nosaltres, no ho diu el Govern, ho diu la sentència d'un jutge davant la sorprenent proliferació de contractació d'alts càrrecs directius vinculats a un determinat partit polític.

Però, bé, en aquest mateix sentit, com deia, i, per acabar, el Parlament de Catalunya i els diferents grups parlamentaris estan amatents a millorar la transparència i el retiment de comptes per part d'autoritats i funcionaris públics. I tot això s'ha de fer, ho entenem nosaltres, amb el màxim consens, amb la màxima complicitat de totes les forces polítiques. Perquè, en definitiva, aquesta és la manera de fer una llei estable i duradora, que doni garanties al conjunt de ciutadans més enllà dels canvis de majories parlamentàries.

Per tant, en aquest sentit, i amb el suport pràcticament de tots els grups i subgrups de la cambra, i evidentment del seu grup parlamentari, el Parlament, vostè ho sap, perquè n'ha fet esment, va constituir el març de l'any passat una ponència conjunta per tal d'elaborar els treballs d'aquesta llei. Jo crec que aquesta ponència és l'espai per poder generar aquests consensos. Per tant, jo crec que hem de deixar que treballi, com vostè ha dit, aquesta matèria amb rigor, amb fermesa, i entre tots, doncs, evitar fer-ne un ús interessat, no?

Jo crec que aquesta és la manera per fer complir allò que preveu l'Estatut: deixar que el Govern continuï treballant en la transparència i el bon govern, i donar tot el suport possible a aquesta ponència perquè pugui avançar en els seus treballs, i presentar en el seu dia, davant d'aquest Parlament, una llei..., una llei com cal, una llei sortida del consens majoritari, i que en aquesta matèria de transparència, Catalunya continuï essent, com ho ha estat sempre, capdavantera i un exemple a seguir per totes les altres administracions.

Per tant, com li deia al principi, més enllà del que facin les diverses formacions polítiques en el si d'aquesta ponència, el Govern seguirà treballant des del Programa d'innovació i qualitat democràtica, així com també en l'aplicació del Pla de govern, per aconseguir una administracions més transparents, més àgils, més eficaces i més eficients.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, amb relació a la intervenció que vostè ens ha fet, deixi'm que comenci dient-li que compartim perfectament la primera expressió i la primera opinió que vostè ha expressat respecte de la crisi de valors i la crisi d'actituds en la qual estem vivint i en la qual estem immersos. No cal anar gaire lluny. Fa pocs minuts, en aquest mateix faristol, hem sentit un exemple viu del que és una crisi de valors i una crisi d'actituds, no?

Però, permeti'm, també, que li rectifiqui un parell de coses, perquè em fa una mica la sensació que no van en la línia del que és..., ben bé el que és la transparència, no? Vostè ens deia: «Escolti'm, la Llei de règim jurídic ja contempla, doncs, per exemple, el dret dels ciutadans a obtenir una resolució expressa.» Només faltaria!, no?, i no és un element nou. Però aquest no és un element de transparència; el que és un element de transparència és que els ciutadans tinguin accés a tota aquella informació de l'Administració que és pública. Home, quan el ciutadà, a més a més, s'adreça a l'Administració i demana alguna cosa a l'Administració..., home, doncs, què menys que l'Administració li contesti, a aquell ciutadà, que seria la resolució expressa.

Per tant, creiem que el concepte de transparència és un concepte molt més ampli, que no inclou, únicament i exclusivament, l'avaluació per part d'òrgans, també de l'Administració, de la qualitat de l'Administració. No, del que es tracta és del fet que posem la informació a l'abast de la ciutadania perquè sigui la mateixa ciutadania la que pugui avaluar la qualitat de l'Administració; no donar-li-ho fet, a la ciutadania, sinó donar-li les eines perquè sigui la mateixa ciutadania la que ho pugui fer i la que ho pugui aplicar.

Amb relació al Reial decret 451, que esmentàvem, nosaltres creiem que té dues virtualitats, dos elements positius –n'hi ha un tercer, no? Un primer, i vostè hi feia referència, primer, a l'ordenació de les retribucions i a establir uns determinats paràmetres que estableixen quines són les retribucions que han de cobrar els membres, els directius de les empreses públiques, els membres dels consells d'administració; un règim també d'incompatibilitats de consellers de diferents consells d'administració que reben d'un costat, reben d'un altre costat. I això, en aquest reial decret, ho aclareix i ho deixa nítidament, d'una forma clara, i estableix també quina és la retribució bàsica.

Però, quan parlem de transparència, no parlem que la retribució bàsica queda fixada en aquest reial decret, que sí, sinó que parlem concretament de l'article 10, que exigeix que aquestes empreses, exigeix que aquestes entitats facin públiques anualment totes les retribucions dels seus càrrecs directius, totes. Per tant, no es tracta que només hi hagi accés a les retribucions bàsiques, sinó que hi hagi accés a les retribucions bàsiques i a les retribucions complementàries, perquè si no no parlaríem tampoc de transparència.

En aquest sentit, un detall, no? El règim jurídic de la funció pública permet perfectament conèixer quines són les retribucions, perquè estan així perfectament establertes, tant del personal funcionari com del personal laboral de l'Administració pública. I el que nosaltres diem és: «I per què no pot ser exactament igual en el personal directiu, i per què no pot ser exactament igual en totes aquelles empreses públiques, empreses que són cent per cent de capital públic?»

Honorable vicepresidenta, el parer del nostre grup parlamentari, el parer del nostre partit, i crec que és de sobres conegut, és que els recursos públics són dels ciutadans, i per tant els ciutadans mereixen explicacions, mereixen que se'ls donin les explicacions oportunes sobre com utilitzem els seus recursos públics. Precisament a diferència d'aquells que pensen que els recursos públics no són de ningú, nosaltres creiem que sí que ho són, i que els propietaris, que són els ciutadans, mereixen totes les explicacions oportunes sobre l'ús que se'ls dona.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta; gràcies, senyor diputat. No, ja ho sé, que l'accés a la informació és un dels camins més importants per avançar en la transparència, però tampoc és l'únic, no? Hi han més camins, en aquest sentit.

Miri, jo l'altre dia llegia un llibre que du per nom *Transparència pública*. Si m'ho permet –és de diversos autors– li'n llegiré breument un parell de paràgrafs, que diuen: «En les darreres dues dècades el camp de la gestió pública ha experimentat una gran afluència d'idees i contribucions com no s'havia vist des de feia temps.» Diu: «Totes les obres plantegen la necessitat de repensar el paper dels governs i de transformar la gestió pública de forma que respongui amb eficiència a les demandes dels ciutadans, que actuï amb transparència, que tingui capacitat d'adaptació organitzativa als canvis socials i a les noves necessitats, que apliqui l'ús de les noves tecnologies, que implantï nous models de qualitat i» –subratllo, també diu– «que produeixi menys i millors normes. En definitiva, s'exigeix que l'Administració sigui eficient i capaç de crear valor per als ciutadans.»

Jo no sé si li sona, no?, però el Govern ha avançat en aquests camps. I jo crec que ho hem explicat sobrada-

ment en aquesta tribuna: hem fet menys lleis, més fàcils de complir; hem fet el primer any d'aquesta legislatura el que anomenem les «lleis òmnibus» per tal de simplificar i agilitzar l'Administració; hem derogat un gran nombre de disposicions que havien quedat obsoletes. I, per tant, hem treballat, i seguirem treballant, en aquesta línia per aprofundir, com li deia abans, en tots els aspectes que conformen la transparència pública.

Jo també estic molt d'acord amb molts dels conceptes que vostè ha expressat de la Proposició de llei sobre el règim de transparència i publicitat, no? De fet, són punts que com li deia abans ja recull el nostre programa electoral... I, d'una banda, aprofundir, com li deia, en l'aplicació de les lleis òmnibus, racionalitzar, simplificar el sector públic de la Generalitat d'acord amb els compromisos també establerts en la Llei de mesures fiscals i financeres, així com també, de manera paral·lela, clarificar el model i l'estructura d'aquest sector conservant especialment aquell model català on l'eficiència, la competència i el mercat juguen un paper destacat, no?, un model català al qual ens mantindrem fidels i que defensarem amb totes les conseqüències.

Com vostè deia abans, a diferència d'altres indrets, al nostre país hem tingut un major costum d'exigir responsabilitats i de fer rendicions de comptes de l'actuació que fa el Govern. Només a tall d'exemple, aquesta sessió del Ple del Parlament gairebé únicament ha tractat de la funció de control del Govern, amb la sessió de control, les interpellacions i les properes mocions subsegüents.

Per tant, en aquest sentit, jo torno a apellar a aquesta ponència que hi ha sobre la taula constituïda des del Parlament. Crec que és el millor espai per generar consensos i per evitar que els diferents partits polítics puguin tenir la temptació de fer electoralisme en un tema que jo crec que comparteix la majoria no únicament de les forces polítiques, sinó també de tota la ciutadania. Per tant, en aquesta línia crec que és important deixar treballar la ponència amb aquest rigor, com li deia, amb aquesta fermesa, i per tant que pugui desenvolupar una proposició de llei que realment pugui aprofundir en aquesta transparència que tots i totes volem.

La rendició, en definitiva, de comptes als contribuents, l'avaluació de les polítiques públiques i l'orientació cap a l'avaluació dels resultats són tres dels pilars que cal assentar bé en la base de l'Administració pública del nostre país, i en aquest camí, com és lògic, en hi trobaran.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de telecomunicacions i sectors regulats.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les decisions del Govern de l'Estat en matèria de telecomunicacions i sectors regulats (tram. 302-00125/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, bé, com vostès deuen saber, el 17 de febrer es va presentar un projecte de llei que agrupava vuit organismes reguladors de l'Estat en només un. De fet, això és una mica ficció, perquè dels vuit organismes reguladors que aquest projecte de llei vol suprimir, d'existir-ne existir-ne a efectes pràctics només n'hi ha dos, que són la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions i la Comissió del Mercat de l'Energia; els altres eren projectes que s'havien de fer però que no s'havien acabat mai de desenvolupar.

L'argument utilitzat és el de sempre: és l'estalvi econòmic a curt termini, sense pensar en els costos econòmics que pot tenir una decisió d'aquesta mena a llarg termini. Val a dir que aquests dos organismes no generen cap cost al pressupost de l'Estat, atès que s'autofinancen amb taxes pròpies. La Comissió del Mercat de les Telecomunicacions i la Comissió del Mercat de l'Energia, realment, amb taxes pròpies es poden autofinçar, i els beneficis econòmics d'un bon funcionament del mercat de les telecomunicacions o del mercat de l'energia són astronòmicament superiors al cost que es pugui estalviar pel nombre de consellers que se suprimeixen.

Això ens situa en una posició de debilitat del mercat lliure. És un atac del Partit Popular claríssim al bon funcionament del mercat, és una acció del Partit Popular per afavorir un mercat més opac i, per tant, un mercat menys pensat per donar servei als consumidors i per donar competitivitat a l'economia..., sinó més pensat per donar no sé si avantatges a algunes operadores amigues. Perquè a tot Europa la tendència és una altra. És a dir, a tot Europa la tendència és evitar les situacions de domini, és que tots els actors tinguin les mateixes oportunitats, és defensar els consumidors, és defensar una provisió de serveis feta en termes que afavoreixin la competitivitat del conjunt de l'economia.

La potència de les grans companyies davant dels estats és un dels elements que més transforma i qüestiona la política econòmica actual. I, per tant, l'única fortalesa que tenen els estats i els poders públics davant d'aquestes grans companyies que adquireixen dimensions i facturacions anuals superiors al producte interior brut de molts dels estats de la Unió Europea, l'única forma de defensar-se, és establir normatives, normes de joc clares que facilitin la lliure competència.

Per tant, estem davant d'un nou atac del Partit Popular a la competitivitat de l'economia catalana, en termes genèrics i en termes de fons, que és possiblement el que a llarg termini tindrà més implicacions sobre l'economia.

Però en termes concrets i en el curt termini, directament ja sobre Catalunya, aquí el Partit Popular, com ens té acostumats, no es queda curt, i el primer que fa és ser conseqüent amb allò que ja havia fet la senyora Esperanza Aguirre, presidenta de la Comunitat de Madrid, que quan es va aprovar que una subseu, una única subseu, d'un organisme estatal anés a un lloc que no fos Madrid... Què va fer el Partit Popular des de Madrid? Recórrer-hi al Tribunal Suprem. Què va fer el Tribunal Suprem? Home, doncs ja sabem la qualitat jurídica d'aquest tribunal, que ràpidament va estimar el recurs; el 2006 es va aturar aquest trasllat, però finalment es va elaborar un nou reial decret que superava els obstacles que posava el Partit Popular i que posava el Tribunal Suprem i es va poder finalment inaugurar la seu de la CMT a Barcelona l'octubre de 2010.

En aquest curt temps que ha estat aquí la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions ha creat cent trenta llocs de treball directes nous, llocs de treball que no són menors, que són importants. Parlem de gent molt qualificada, especialistes en dret comunitari, en dret administratiu, economistes, enginyers, matemàtics; parlem d'una important interacció entre els sectors públics i privats que ha generat eficiències significatives; parlem del fet que, casualitat o no, determinades empreses de l'àmbit de les telecomunicacions que mai havien apostat per Barcelona des que tenim la CMT aquí ho han fet; parlem del fet que hem col·locat Barcelona en el món entre la feina de tots, d'aquest Govern, de l'anterior, dels ajuntaments de Barcelona, l'actual i l'anterior, de tots plegats. Hem aconseguit posar la nostra capital al mig del panorama mundial de les telecomunicacions.

Doncs bé, ara que Barcelona té aquest nom, aquest pes important, en l'àmbit de les telecomunicacions, què fa el Partit Popular? Doncs, contra tota lògica econòmica, atacant els interessos de Catalunya, volen retirar la seu d'aquesta comissió.

De fet, la comissió la podem donar gairebé per suprimida. La majoria absoluta i les pràctiques de poc diàleg del Govern del Partit Popular ens fan entendre que ja està pràcticament suprimida.

Què fa el Grup d'Esquerra Republicana davant d'aquesta situació? Escoltar els treballadors, escoltar els experts del sector, escoltar empreses del sector i fer una proposta realista que esperem i confiem que tingui el suport del conjunt de grups de la cambra.

I què diu, aquesta proposta? Diu: «Home, no ens...»

La presidenta

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

Oriol Amorós i March

Si em deixa trenta segons...

La presidenta

Trenta.

Oriol Amorós i March

Els pot treure de la següent intervenció, si vol. Què fa aquest grup? Una proposta realista. Quedem-nos amb allò que és central i que és important: tenir una subseu d'un organisme regulador quan una llei treu totes les capacitats als organismes reguladors seria quedar-se amb molt poca cosa, suposant que ens poguéssim quedar amb això, que no sabem ni si el Partit Popular tindria aquesta petita misericòrdia; el que hem de tenir és el personal que gestiona tota la informació per a la regulació dels mercats, que estarà adscrit a la direcció general; el que hem de tenir és una certa capacitat de decisió. Per tant, el que proposem és que la Direcció General de Telecomunicacions, que serà l'organisme que *de facto* substituirà i assumirà el personal de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, es quedi a Barcelona, no perdem aquestes sinergies i continuem defensant el nom de la nostra ciutat malgrat tenir un estat en contra en l'àmbit del mercat de les telecomunicacions.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. El nostre posicionament és favorable a aquesta moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. I ho és per dues raons: la primera, perquè ens preocupa, i molt, la reconfiguració, millor dir, la contrareforma dels organismes reguladors que impulsa el Govern del Partit Popular i que suposa un atac al bon funcionament del mercat, i perquè creiem que el Parlament de Catalunya s'ha de posicionar de forma clara en la defensa de la continuïtat d'un organisme regulador, o en el seu cas d'una direcció general del nou organisme regulador, a Barcelona.

L'avantprojecte de llei anunciat pel Govern que crea el nou organisme, aquesta Comisión Nacional de Mercados y Competencia, va molt més enllà de la simple fusió d'organismes i de la reducció de consellers i conselleres. És una reconfiguració dels organismes reguladors que han de vetllar pel bon funcionament de la competència i dels mercats de les telecomunicacions i de l'energia. I és que la crisi, també en aquest cas, acaba essent l'excusa per a la recentralització i per afeblir els mecanismes de regulació de mercats estratègics, com el de les telecomunicacions o el de l'energia, al dictat de les grans empreses.

El nou organisme, amb la configuració que se li dona, suposarà una pèrdua de competències dels organismes reguladors a favor dels ministeris en el camp de les telecomunicacions. I a més és el Govern el que d'una forma clara acabarà nomenant discrecionalment els consellers del nou organisme.

La independència és una condició fonamental per al bon funcionament d'aquest tipus d'organismes. I la independència vol dir tenir les competències corres-

ponents i els mitjans humans i econòmics adients per desenvolupar-les, i que els membres dels seus consells siguin escollits amb criteris professionals i amb el màxim de consens possible. A Europa no hi ha una proposta similar d'unificació d'aquest tipus d'organisme, de retorn de competències als governs; l'únic cas és l'holandès, que s'han deixat de temps fins al 2013, a més a més, per madurar-ho i no van amb les presses amb què anem aquí, no?

I la segona qüestió és que la creació d'aquest nou organisme suposarà la recentralització de la CMT a Madrid, una pèrdua important per a l'opció de fer de Barcelona una capital de referència en l'àmbit de les telecomunicacions, i la fi, també, d'un pas positiu, de caràcter federal, que s'havia donat en traslladar a Barcelona la seu central d'aquest organisme. I és per això que estem d'acord amb el que planteja la moció, no?

Hi hem presentat una esmena perquè el Govern de la Generalitat insti el Govern de l'Estat a desenvolupar l'article 182.1 de l'Estatut, que estableix que la Generalitat designa o participa en els processos per a designar els membres, entre d'altres organismes, de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions i dels organismes que eventualment el substitueixen. Perquè entenem que la participació en organismes de l'Estat, per part de la Generalitat i de les altres comunitats autònomes, hauria de ser normal en un estat descentralitzat, com passa en els estats federals.

Les conclusions polítiques de tot això per al meu grup són les següents: que el Govern ha de situar entre les seves principals prioritats el fet de garantir que Barcelona tingui una seu del futur organisme regulador. És una opció millor que no Eurovegas, perquè el futur, si és que realment volem una economia del coneixement, passa perquè Catalunya continuï sent un pol d'atracció internacional en matèria de telecomunicacions i no en matèria de joc.

I la segona conclusió política és que és una qüestió estratègica posar fre a la nova ofensiva de la mà del PP del que s'anomena o es podria anomenar «el capitalisme *castizo*», és a dir, un capitalisme vinculat al poder polític madrileny, al BOE, i, com deia un articulista fa uns dies, fins i tot, a la tribuna del Santiago Bernabéu.

L'Estat espanyol té un greu problema econòmic i democràtic, que és que les decisions polítiques decidides pels diferents governs en temes clau no responen a l'interès general ni al bé comú, ni tan sols al bon funcionament del mercat, sinó a uns determinats interessos econòmics. I, si no, només cal veure què passa amb l'energia i la vergonya del dèficit tarifari, amb la banca i la bombolla immobiliària, amb les grans constructors i els projectes forassenyats d'AVE o amb el fet que les tarifes de mòbil siguin de les més altes a Europa.

I, en aquest sentit, no és per cap casualitat que, pocs dies abans de la presentació del projecte de creació del nou organisme regulador, Telefònica presentés un estudi sobre el nou model organitzatiu de les autoritats de regulació i competència, molt coincident amb l'avantprojecte del Govern.

Per nosaltres, l'existència d'organismes reguladors forts, professionals i competents és una qüestió essencial per al bon funcionament del lliure mercat, per a evitar posicions de domini de mercat; però també és essencial per al bon funcionament de la democràcia, perquè uns pocs no puguin decidir amb una trucada de telèfon en contra dels interessos de la majoria.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Mireia Canals.

Mireia Canals i Botines

Gràcies, presidenta. Conseller..., diputades, diputats, substanciem la moció subsegüent a la interpellació que va presentar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en el darrer Ple. Aquesta moció fa referència al capteniment del Govern en relació amb les decisions del Govern espanyol en matèria de telecomunicacions i sectors regulats i les conseqüències que això pot tenir per a Catalunya.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió creiem que les conseqüències que pot tenir per a Catalunya poden ser moltes i totes elles negatives. Per tant, en aquest sentit, estem d'acord en allò plantejat per Esquerra Republicana de Catalunya, que des del Govern i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem estat sempre disposats a defensar des del primer moment. I, evidentment, i com a conseqüència, en desacord amb allò que promou el Govern de l'Estat espanyol.

Dos grans arguments avalen el nostre desacord. Europa aposta, d'una marea clara, per separar els ens dels governs per tal de potenciar la competitivitat de sectors clau de l'economia, ja que promou la innovació i millors serveis finals per als usuaris. I què fa el Govern de Madrid? Doncs, el Govern del Partit Popular, a Madrid, fa tot el contrari i concentra totes les competències reguladores en un sol ens fortament controlat per ells, la qual cosa quins aspectes afavorirà? Doncs, justament allò que Europa pretén eliminar d'una vegada per totes, que és l'arbitrarietat i la manca de transparència en la presa de decisions. I què passa amb la CMT? Doncs que en el cas de la CMT el gruix de les seves competències serà directament gestionat pel Govern central.

És estrany que sota l'argument de reajustament econòmic es menystingui l'efecte que pot causar sobre el nou organisme a crear el fet que, u, assumeixi competències ja en exercici, i, dos, en mercats tan sensibles com l'electricitat i les telecomunicacions, a les quals se suma la competència en general –la competència en general–, que són els mercats no regulats i d'altres encara sense constituir, com el postal, el joc, els aeroports i l'audiovisual entre molts altres.

Així que: caixa i faixa; caixa, d'una banda, perquè volen integrar en un sol organisme la vigilància de l'energia i les telecomunicacions. I on més passa això? –és

una pregunta retòrica, eh? I la faixa és feta a mida, ja que les dues comissions doten el seu pressupost amb les taxes que paguen les operadores de telefonia o els consumidors en el rebut de la llum –i això, de fet, ja ho han esmentat els diputats que m'han precedit. Així que, concentrar el poder en el Ministeri d'Economia i Competitivitat pot fomentar la presa de decisions arbitràries. És important aquesta dada.

Però els parlàvem de dos arguments, així que aquí va el segon: Barcelona ha esdevingut, després de tanta feina feta per l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat, la Mobile World Capital. S'està treballant per aconseguir també la capitalitat d'un òrgan internacional d'arbitratge tecnològic, que farà esdevenir Barcelona un referent en tecnologia, innovació i *think tank* de la tecnologia punta més estratègica del que portem de segle. I què fa, llavors, el Govern central?

Doncs, buida les competències de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions i el fa desaparèixer del districte 22@ de Barcelona i el trasllada a Madrid. Una vegada més, amb l'excusa de la trista situació econòmica que estem patint –i em sembla que no és la primera vegada que els dic això des d'aquest faristol–, hi ha la voluntat oculta d'anar reduint-nos. I és per aquest motiu que la moció que ara ens ocupa és una moció amb un rerefons estructural i identitari de relleu. Ja no és qüestió únicament de competències; parlem de respecte, i, en aquest sentit, no tot s'hi val –no tot s'hi val.

La seu de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions a Barcelona és fruit d'una reivindicació del Parlament de Catalunya, i fer que la seu d'aquesta entitat marxi cap a Madrid és contrari a l'actual política del Govern català per aconseguir que Catalunya esdevingui un pol d'atracció en matèria de telecomunicacions i societat de la informació.

També és cert que l'assumpció, per part d'un ministeri, de les competències que actualment té i exerceix la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions suposa anar en contra de la línia marcada per la Unió Europea. Per què? Doncs perquè es pretén i es permet suprimir un organisme regulador, i, per tant, desapareix la independència en la presa de decisions pròpia d'un organisme regulador.

I quina és la funció d'un organisme regulador? Doncs, la funció d'un organisme regulador és vetllar pel correcte funcionament del sector, fer propostes sobre aspectes tècnics i resoldre conflictes entre empreses i Administració, de manera independent i objectiva –de manera independent i objectiva.

Resumint, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió demanem que la seu de la possible direcció general que assumeixi les funcions de l'actual Comissió del Mercat de les Telecomunicacions es mantingui a Barcelona; que la proposada direcció general inclogui competències en matèria audiovisual, i que el futur Consell de la Comissió Nacional dels Mercats i de la Competència inclogui membres especialitzats en l'àmbit de les telecomunicacions.

Així, doncs, diputat Amorós, ja li avanço que votarem a favor de la moció presentada pel seu grup parlamentari.

Moltes gràcies, presidenta, diputades, diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Aquest anunci de canvi normatiu del Govern del Partit Popular és una mostra més del capitalisme salvatge i sense control que de vegades es va produint. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., és així. El Govern del Partit Popular està afavorint d'aquesta manera que es consolidin monopolis, oligopolis, en detriment d'un dels principis del capitalisme, precisament, que és el del lliure mercat. El Govern del Partit Popular es vol carregar el lliure mercat en matèries tan importants com l'energia, les telecomunicacions, altres que ja han sortit aquí. Que, de tant en tant, ja passa, eh? Escoltin, acabem de veure com, fa una setmana, Telefònica ha estat multada amb 151 milions d'euros. Poca broma, eh? Bé. Doncs, això és el que vostès, els del Partit Popular i el seu Govern a Madrid, volen consolidar: que es continuïn produint situacions de domini, situacions que van en contra també dels consumidors. Per tant, està afectada tota la població amb aquest canvi normatiu: empresaris –petits, mitjans, sobretot–, però també la totalitat dels consumidors espanyols, i, per tant, també catalans. I per això la importància d'aquesta moció.

Nosaltres hem presentat una proposta de resolució, que es veurà properament en comissió, conseller. Voldríem, conseller, aprofitant la seva presència –li ho agraeixo–, que no només el Parlament es pronunciés avui –sembla que es pronunciarà amb una gran majoria–, sinó que també fos el seu Govern i fos vostè qui parlés amb veu alta i clara, i amb contundència, perquè està en joc l'autonomia, també, de molts empresaris catalans i de tots els consumidors catalans. I dins de la seva competència, del seu departament, està la defensa, precisament, dels empresaris catalans i dels consumidors catalans.

Bé. Doncs, per això votarem a favor d'aquesta moció i de la totalitat de les esmenes que s'hi han presentat. Esperem que hi hagi una reconsideració, per part del Govern de l'Estat, que prevalgui el que avui aprovarem aquí, en aquest Parlament, i que no sigui necessari fer més accions ni dur a terme altres iniciatives parlamentàries.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller..., il·lustres diputats i diputades, bé, aquesta decisió del PP d'unificar en un sol organisme regulador, doncs, la Comissió Nacional de Mercat i Competència, amb seu a Madrid, és una ofensiva més d'aquestes que està realitzant el PP en la línia de recentralitzar, i, en aquest cas, aquesta recentralització està causant un perjudici als interessos de Catalunya. Ho justifiquen dient que volen evitar duplicitats, dient, doncs, que volen guanyar eficiència i que volen també reduir aquests 4 milions d'euros, passant de cinquanta-dos consellers a quatre consellers. El que en cap moment es qüestionen és que la seu sigui a Madrid, la qual cosa provoca, doncs, una pèrdua de pes específic de Barcelona i Catalunya en el sector de les telecomunicacions. I, tot i així, com s'ha dit aquí, havent aconseguit Barcelona, després de competir amb ciutats com Milà, com Múnic i París, la capitalitat internacional de la telefonia mòbil.

Bé. El fet de ser la capital internacional de la telefonia mòbil i tenir la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions no és un tema menor, perquè ajuda a crear un context que permet un *hub* tecnològic en les telecomunicacions; que permet oportunitats de les empreses catalanes del sector, i, a més a més, doncs, fa de pol d'atracció d'aquesta indústria i de les empreses que desenvolupen tecnològicament el sector de les telecomunicacions. Madrid ha desatès aquests interessos de Catalunya.

I, de fet, la Unió Europea promou l'existència d'organismes reguladors separats del Govern. El Partit Popular està posant com a exemple Europa, i realment no hi ha cap país de la Unió Europea que hagi unificat i recentralitzat totes aquestes qüestions dels organismes reguladors; ben al contrari, el que està fent és augmentar de forma progressiva les competències d'aquests organismes independents.

Per tant, senyor Amorós, votaré a favor de la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas, Ciutadans manifiesta su voto favorable a la moción presentada para el mantenimiento de la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones o la futura dirección general que acabe resultando de la concentración propuesta por el Partido Popular. Por lo tanto, *res más a dir*.

Pero nos gustaría señalar algunas cosas. Hay un concepto básico en la política que es la lealtad institucional. Y, claro, ¿quién propone esta moción? Pues un partido que dice «adéu, Espanya», «fem-los fora», ¿eh?, a los militares –después, en Talarn, votan a favor de que se queden, pero, bueno, es aquello, el surrealismo independentista. Este es el mismo partido que está pi-

diendo que se quede un órgano del Estado, un organismo del Estado, en Barcelona. ¡Delirante! Pero si tendrían que estar ustedes a favor de que se fuera todos, hombre, que puente de plata, ¡váyanse! De hecho, lo dicen: «Adéu, Espanya.» Pero es que no solo ustedes. (*Remor de veus.*) Sí, sí, *adéu, adéu*, pero aquí bien pedís que se queden, ¿eh? Lo más delirante es un gobierno, o el partido que le da apoyo, que habla de cosas también en la misma línea. Es decir, ustedes...

Es que en este mundo hay que decidirse. Y nosotros..., y Ciudadanos lo tiene muy claro. Nosotros queremos un estado autonómico, de matriz federal, con lealtad institucional. Y nosotros en nuestro programa electoral llevamos la deslocalización de entes de decisión, de organismos del Estado en las comunidades autónomas. O sea, no tenemos ningún inconveniente, defendemos eso, defendemos que los entes reguladores o instituciones estén próximos a aquellos puntos del territorio donde puedan producirse sinergias y que la concentración en la capital no es necesariamente positiva. Por lo tanto, estamos en perfecta sintonía con lo que aquí se propone.

Pero es que ustedes no; es que ustedes en teoría están hablando de hacer un referéndum de independencia el 2014. ¿Y qué harán con la Comisión del Mercado de Telecomunicaciones? ¿Se la quedarán, también, *perquè és nostra*? ¿Sí? ¿Eso es lo que quieren ustedes? Pues entonces igual nos replanteamos el apoyo. Porque, ¿sabes lo que pasa? Que cuando se apoya –y acabo, presidenta– a partidos desleales, a separatistas, lo que se hace es incidir en su línea de argumentación. Entonces, desgraciadamente, los debates que tenemos en este Parlamento se alejan siempre de la lógica para entrar en la lógica nacionalista, una lógica que aquellos que tenemos todavía sentido común ignoramos.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, jo, francament, després de sentir les diferents argumentacions sobre aquesta moció, inclús l'última, estic més convençut que això és una espècie de joc dels disbarats, perquè que el senyor Cañas digui que donar recolzament a mocions d'aquestes característiques és donar recolzament a l'independentisme després d'anunciar que hi votarà a favor, doncs, jo crec que està molt en la línia –està molt en la línia– del que hem sentit –del que hem sentit– per part d'altres grups parlamentaris.

Miri, nosaltres, senyor Cañas, nosaltres..., nosotros no daremos apoyo a esta moción, precisamente por lo que usted ha dicho y precisamente por lo contrario por lo cual usted votará a favor de la misma.

Però deixin-me desmuntar..., intentar desmuntar, perquè ja sé que és molt difícil, després de tants disbarats, intentar posar una mica de llum sobre el tema i més amb el poc temps que hi ha per defensar una moció, no?

Senyor Sabaté, a Telefónica se li ha posat una sanció de 151 milions d'euros. I sap qui va intentar fer gestions davant de la Unió Europea perquè li retiressin aquesta multa a Telefónica? Sap qui? El senyor Zapatero i el Govern del Partit Socialista, no el Partit Popular, d'acord?; el senyor Zapatero i el Govern del Partit Socialista, no el Partit Popular.

Però és que és curiós, perquè és que en una mateixa intervenció, no avui, no, en la interpellació que va fer el senyor Puigercós en la darrera sessió plenària, en una mateixa intervenció, són capaços d'acusar-nos de neoliberals, de carregar-nos el lliure mercat i de capitalisme salvatge.

Però sap què passa? Que darrere d'aquestes afirmacions i darrere d'aquestes incoherències, el que s'acaba amagant és el que realment són vostès: conservadors. Són conservadors! Diguin-ne «neocons», si volen, però són conservadors: volen que tot quedi com està, encara que les coses no vagin bé, volen que tot quedi com està. Doncs, miri, nosaltres no som tan conservadors com vostès; nosaltres som reformistes. I sobretot en els moments en què els recursos són escassos, potser perquè algú els ha gastat desmesuradament –sentin-se alguns a l'HUDIT–, és quan hem de ser més racionals amb les reformes i hem de ser més racionals en l'eficiència de la gestió d'allò públic. I la reorganització dels reguladors, precisament, el que fa és intentar buscar aquesta eficiència. Experiències internacionals? Holanda, Alemanya, llegeixin..., Holanda, Alemanya, experiències internacionals en aquest sentit. Home, no són qualssevol països, no?

Però, escolti'm una altra cosa, és que enlloc ni ningú ha dit en cap moment que es tanqui la seu de la CMT i que els treballadors se'n vagin fora al carrer, ho han dit vostès, no ho ha dit absolutament ningú. Al contrari, l'avantprojecte de llei de creació d'aquest organisme regulador preveu que pugui tenir diverses seus –preveu que pugui tenir diverses seus. I aquesta és una possibilitat. I aquesta és la possibilitat que defensarem des del Partit Popular de Catalunya, que aquest organisme regulador pugui també tenir una seu a Catalunya.

Per acabar, volem parlar de dues coses que considero importants, perquè ja en la interpellació que va fer el senyor Puigercós va recordar que el febrer de l'any 2001 aquest Ple del Parlament es va pronunciar unànimement –i aquesta hauria sigut, també, la idea, i ens hauria agradat que hagués pogut ser així–, es va pronunciar unànimement a favor que la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions vingués a Catalunya.

Però en aquell moment processal hi havia una determinada circumstància que era l'objecte de la interpellació que va originar la moció que es va aprovar per unanimitat. També els explicaré una anècdota, per cert. Aquella circumstància era que, havent-hi un operador important a Catalunya, com era Menta, després Retevisión i finalment Auna, va desaparèixer de Catalunya. I en aquella moció i en aquella interpellació el que es

deia i el que nosaltres continuem dient avui, perquè continua sent d'actualitat, és que per a Catalunya volem activitat productiva, volem empreses de servei i volem que hi hagi recerca, no només organismes reguladors o organismes administratius, que també volem que hi siguin, a Catalunya.

Per cert, l'anècdota. En aquella moció tres diputats, quatre diputats es rifaven si la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions havia d'anar a Sant Cugat del Vallès, a Mataró o a Ribes de Freser.

Sincerament, per nosaltres el que té més importància és que l'activitat productiva d'aquest país es pugui impulsar d'una vegada per totes, cosa que els darrers anys no ha passat i cosa que no aconseguirem només amb organismes administratius o reguladors.

Per tant, votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, agrair les intervencions dels grups de Convergència i Unió, del Partit Socialista i d'Iniciativa per Catalunya, i les seves esmenes, que enriqueixen el text, i per tant totes elles les assumim, també la del diputat Joan Laporta, que ha expressat el seu suport.

I només fer alguns comentaris al que s'ha dit aquí, no? Miri, senyor Cañas, sí, nosaltres diem «adéu, Espanya»; nosaltres volem una sortida de l'Estat espanyol de forma democràtica, de forma pacífica. Ho hem dit des de fa molts anys, ho continuem dient. Tenim ara més arguments que mai per dir-ho. El tema que aborda aquesta moció és un tema més, per afegir, i li faré una llista d'uns quants més pels quals creiem que és urgent aquesta sortida. Deslleialtat, cap; més clar i més diàfan el nostre discurs en aquest aspecte no pot ser. Per tant, nosaltres avisem clarament què és el que volem.

Ara, permeti'm que li digui una cosa, atès que cada any la broma ens costa 16.500 milions, perquè es quedin cent trenta llocs de treball aquí, tampoc hauria de ser tan difícil, eh?, tampoc hauria de ser tan difícil. Per tant, diguéssim que els surt molt baratet.

I, escolti, quan Catalunya sigui independent, ja farà els seus organismes reguladors, com farà ambaixades i farà altres organismes d'estat que ara no tenim; aquest ja el tindrem una mica muntadet. Però, en tot cas, a mi em sembla que demanar això és de justícia.

Miri, senyor Santi Rodríguez, vostès no són ni reformistes ni neoliberals; vostès són capitalistes del BOE, de la llotja del Bernabéu. I aquí el que estan defensat és això: el capitalisme dels que es troben a la llotja del Bernabéu i dels que publiquen al BOE el que els interessa. (*Remor de veus.*) Així de clar –així de clar.

Vostè s'ha llegit exactament què diu –si vol, li'n facilitaré una còpia, eh?– aquest estudi de Price Waterhouse, pagat per Telefónica, sobre com han de ser els organismes reguladors, per cert, amb data de febrer de 2012? És que és idèntic al seu projecte de llei, eh?, idèntic al seu projecte de llei: diu que s'han de concentrar en un; diu els papers que han de tenir, quants consellers ha d'haver-hi; parla dels diferents models que hi ha, que hi pot trobar Holanda. Per cert, els mateixos impulsors del seu projecte de llei, per via d'interès privat, no donen la definició que dona vostè del cas holandès, ni del cas alemany, ni de lluny; no hi ha ningú que unifiqui telecomunicacions i energia.

Escolti, vostès són contrareformistes, vostès ataquen la llibertat de mercat, vostès ataquen la competitivitat de l'economia catalana i vostès treuen llocs de treball a Catalunya en sectors de valor afegit. Justament quan el món està reconeixent un paper a Barcelona en aquesta matèria, justament quan Europa està reconeixent un paper a Catalunya en aquesta matèria i estem obtenint èxits, en aquests moments tan difícils, vostès ens volen debilitar amb això. Perquè la trampa de la subseu, no s'hi val. I aquí està el fons de la qüestió d'aquesta moció: no en tenim prou amb una subseu buida de contingut, el que volem és capacitat reguladora, òrgans decisius. I per això demanem una direcció general del nou organisme regulador. Amb una subseu sense capacitat de control *ex ante* i només amb capacitat de fer estudis informatius *ex post*, no en tenim prou, senyor Rodríguez. I, per tant, no ens vulguin aixecar la camisa una vegada més.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Molt breu, no?, però només per deixar constància que aquells que treuen llocs de treball a Catalunya són aquells que han estat governant durant set anys i han permès que de 200.000 catalans que estaven a l'atur ara n'hi hagi 775.000. I, en tot cas, invito el senyor Amorós a mirar al voltant dels seus escons, que trobarà molts responsables d'aquests llocs de treball perduts.

Gràcies.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Jordi Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta, por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí, brevemente, al señor Santi Rodríguez, hombre, calificar de «disparate» mi intervención perteneciendo a un grupo parlamentario que da apoyo a un gobierno independentista, pues, hombre, no sé si es un disparate, lo que desde luego es es un poco de una sinrazón, ¿no? Mírense ustedes..., solo el ombligo..., y dejen de apoyar a un gobierno separatista.

Y a los señores de Esquerra Republicana, mire, yo no lo sé, el problema es que con su actitud, con su comportamiento, hacen que muchas empresas se vayan de Cataluña. Esa es la responsabilidad que ustedes tienen. Con su actitud separatista, con su actitud de ruptura, con su actitud de confrontación institucional hacen que empresas no vengan a Cataluña y se vayan. Ustedes son responsables, con su discurso, un discurso que ahora apoya desgraciadamente el partido mayoritario de esta cámara, Convergencia y Unión.

Gracias, presidenta.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Abans ho ha dit el senyor Rodríguez...

La presidenta

Senyor Amorós?

Oriol Amorós i March

Sí, per contestar les al·lusions.

La presidenta

Per al·lusions?

Oriol Amorós i March

Sí.

La presidenta

Trenta segons.

Oriol Amorós i March

Abans ens ha dit el senyor Rodríguez que tindria dificultats per desmuntar, deia ell, els arguments, i no m'estranya; per això sempre s'ha de referir a set anys anteriors.

Jo li diria que es fixés en els darrers tres mesos: descens del 45 per cent d'inversions a Catalunya; la major pujada d'impostos que recordem; 1.200 milions més de dèficit fiscal; la reforma del sistema financer que provoca més pèrdues de centres de decisió a Catalunya; la reforma laboral que elimina la Generalitat; la distribució d'inversions en infraestructures més rebutjada per Europa per antieconòmica; els accessos del port de Tarragona que no se sap on són; els accessos del port de Barcelona, a pagar pel port de Barcelona una solució provisional; les rodalies a l'aeroport, *sine die*; l'alta velocitat, a Madrid-enlloc, i, en canvi, de Catalunya al món, enlloc.

Per tant, escolti, vostès en tres mesos tenen el rècord mundial d'atacs a l'economia catalana, i el de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions n'és un més. Els pensarem denunciar totes i cadascuna de les vegades que ho facin.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez, per quin motiu?

Santi Rodríguez i Serra

Affusions.

La presidenta

Vint segons.

Santi Rodríguez i Serra

Menys de vint segons, senyora presidenta; cinc són suficients. Senyor Amorós, tot això, per pagar allò que el seu Govern i el dels seus amics van gastar i van deixar a deure.

(Alguns aplaudiments. Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Jo crec que ja s'han dit tot el que s'havien de dir... (*Remor de veus.*) Jo crec que ja està..., bé, encara falta més, però ja ho ha dit, el senyor Amorós, que ho seguirà repetint. Jo crec, senyor Amorós, que no cal. Senyor Amorós... (*Veus de fons.*) Cinc –cinc– segons.

Oriol Amorós i March

Li demano al senyor Rodríguez que es remeti al contingut de la moció. Ens treuen un centre de decisió i de treball important per a la nostra economia. Justament ara que el món ens reconeix un paper en les telecomunicacions, vostès, una vegada més, juguen en contra de Catalunya i de la seva capital.

(Remor de veus. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Cinc segons.

Santi Rodríguez i Serra

Cinc segons. És que el que diu el senyor Amorós ara no ho diu enlloc, no ho diu absolutament enlloc i, per tant, és mentida.

La presidenta

Passem a la votació. La votació és la moció amb totes les esmenes presentades incorporades.

Per tant, comença la votació.

Ha estat aprovada per 113 vots a favor i 17 en contra.

Declaració

del Parlament de Catalunya de suport a la inscripció del Priorat com a paisatge cultural agrari de la muntanya mediterrània en la Llista del patrimoni mundial de la UNESCO (tram. 401-00031/09)

A continuació, i abans del darrer punt de l'ordre del dia, donarem lectura a la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la inscripció del Priorat com a paisatge cultural agrari de la muntanya mediterrània en la Llista del patrimoni mundial de la UNESCO.

Prego a la secretària segona de la Mesa que doni lectura a l'esmentada declaració.

La secretària segona

Gràcies, senyora presidenta. Molt bon dia. La declaració diu el següent.

«El Priorat és una comarca que ha entrat al segle XXI amb vigor econòmic i social, fruit de la reinterpretació i reactivació del seu potencial agrícola. I això, gràcies a la revisió d'aquest singular paisatge cultural, que s'ha sabut projectar cap al futur i cap a la innovació sense maltractar els testimonis del passat, sense esborrar els coneixements i els gestos de la tradició ni alterar els valors del seu patrimoni cultural. Però sense renunciar, tampoc, a la creativitat i a l'atreviment emprenedor. Això ha estat possible gràcies al vincle i el respecte íntims entre la gent i el territori, entre la comunitat i els valors amb els quals s'identifica.

»El Priorat concentra una gran diversitat de paisatges presents al món rural mediterrani: petites valls planeres intensament cultivades, mosaics de conreus i boscos a les fondalades, vessants suaus i altres de molt costeruts, altiplans àrids i secs, cingles vertiginosos, extensos boscos als sectors més inaccessibles, barrancs pregons i obacs, rius amb una orla de vegetació esponerosa i nuclis de població estratègicament adaptats al relleu. El paisatge agrari del Priorat conté, a més, una diversitat representativa dels conreus fonamentals i històrics mediterranis: oliveres, vinyes, fruita seca, horta i encara alguns sembrats.

»El Priorat és avui un magnífic exemple de paisatge agrari de la muntanya mediterrània sense deformacions, però és també un ric mosaic cultural i espiritual en què conviuen el patrimoni material i immaterial amb

un paisatge que s'ha protegit i potenciat integrant tres espais naturals protegits amb altres territoris que formen part de la xarxa europea Natura 2000 i amb un parc natural, de manera que un 86 per cent de la superfície gaudeix d'alguna forma de protecció.

»En el moment actual de confluència d'iniciatives públiques i privades en la societat prioratina, que Catalunya lideri el projecte per a inscriure un paisatge cultural agrari mediterrani, com el Priorat, en la Llista del patrimoni mundial de la UNESCO fa palesa la voluntat de significar-se amb la terra, l'agricultura, la biodiversitat, la sostenibilitat i l'especificitat de la cultura i l'agricultura mediterrànies i pot ésser una oportunitat i un exemple per a altres zones de muntanya de la regió i del món.

»Per tots aquests motius, el Parlament de Catalunya dona suport a la candidatura per a la inscripció del Priorat com a paisatge cultural agrari de la muntanya mediterrània en la Llista del patrimoni mundial de la UNESCO.

»Palau del Parlament, 11 d'abril de 2012.»

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment de la defensa dels consumidors en situació de sobreendeutament i de pèrdua de l'habitatge (tram. 302-00126/09)

És la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el garantiment de la defensa dels consumidors en situació de sobreendeutament i de pèrdua de l'habitatge. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, molt honorable presidenta. Consellers, vicepresidenta, senyores i senyors diputats, la moció que avui presentem té la voluntat d'impulsar l'acció de Govern en l'àmbit, sobretot, del sobreendeutament de les famílies i una de les conseqüències que d'una forma més sagnant estem constatant que és la pèrdua de l'habitatge habitual. Dèiem, en la interpellació al conseller, que aquesta era una de les xacres socials que d'una forma més evident estem patint en aquesta situació de greu crisi econòmica. I també dèiem, en aquesta interpellació, que era un problema, un fenomen complex i que calia abordar-lo des de mesures que s'haurien d'impulsar des del Govern de l'Estat i amb mesures també que s'haurien d'impulsar des d'aquest mateix Parlament i des del Govern de la Generalitat.

Recordàvem que el Govern de l'Estat, en els seus primers cent dies, ja va aprovar un decret llei on entoma-

va mesures per fer front d'una forma directa a aquest fenomen; incloïa tot un reguitzell de mesures que ara no detallarem, però que entre les quals incloïa com a darrera opció, en determinats supòsits, la dació en pagament, per primera vegada, en aquells contractes hipotecaris en què no estava prevista aquesta dació en pagament.

Però, com dèiem també, ens pertoca ara, des del Parlament de Catalunya, analitzar, des de l'àmbit de les nostres competències pròpies, quines mesures podem impulsar. I per això vam presentar la interpellació, centrada en l'àmbit del consum.

Vostès, senyores i senyors diputats, saben que en aquesta matèria, i des de l'àmbit de les competències de la Generalitat, hi ha dos grans àmbits d'actuació: un seria en matèria de consum, tota l'atenció als consumidors i les seves relacions amb entitats bancàries, i, l'altre, tot l'àmbit de les polítiques d'habitatge.

I és per això que en la moció instem el Govern de la Generalitat a exercir totes les seves competències, tant en l'àmbit legislatiu com executiu, per garantir la protecció de les persones consumidores, en la contractació de crèdits o préstecs hipotecaris, i pal·liar els efectes en els consumidors del sobreendeutament i la pèrdua de l'habitatge habitual, conseqüència de les execucions dels referits contractes.

Per tant, primer pas: és important que ens fixem en què passa al Congrés dels Diputats, però és molt important que exercim, primer, la nostra responsabilitat i adoptem les mesures que, amb les nostres pròpies competències, puguem impulsar des de Catalunya.

En segon lloc, la concreció; la presentació d'un pla que ens concreti i ens detalli quines seran les mesures legislatives que impulsarà el Govern, i també els programes d'actuació concrets que té previst impulsar el Govern per assolir els objectius a què ens referíem.

I, en tercer lloc, el que demanàvem era que es prioritzés la presentació del projecte de llei de modificació del Codi de consum de Catalunya. Precisament, perquè enteníem que era una de les eines que calia prioritzar, tot reconeixent, com així ho vam fer, honorable conseller, que ja el Govern havia aprovat un avantprojecte i que estava en tràmit d'informació pública.

En aquest punt, nosaltres volem fer esment que hem acceptat una esmena transaccional amb el Grup Parlamentari Socialista, en la qual el que es fa és concretar el termini de presentació d'aquest projecte de llei i es fixa un termini de tres mesos perquè el Govern, atenent ja la tramitació que ha iniciat, pugui presentar aquest projecte de llei davant d'aquesta cambra.

Respecte a l'altra esmena del Grup Parlamentari Socialista i l'esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, nosaltres compartim el seu contingut, però no la incorporarem a la moció per una raó que intentarem explicar.

El que es planteja en aquestes dues esmenes són dues propostes d'actuacions concretes que compartim. Però nosaltres entenem –i si analitzem, com hi feia referèn-

cia abans, el punt dos— que el que demanàvem al Govern no era limitar-nos a una o dues actuacions concretes, sinó que el que demanàvem al Govern és que ens presentés un pla complert de mesures legislatives i programes d'actuació, precisament per fer front, en l'àmbit de les seves competències, a aquest fenomen que és complex.

Per tant, entenem, des d'aquest punt de vista, tot i compartir-les, que estaríem limitant el contingut de la moció si ens limitem a incloure una o dues mesures en concret.

Perquè la pregunta és òbvia —la pregunta és òbvia—, és: per què aquestes dues i no tot un seguit de mesures que nosaltres podríem concretar, si hagués estat la voluntat de fer ara un catàleg d'aquestes mesures? Creiem, i convindran amb mi, tant el portaveu del Grup Parlamentari Socialista com d'Iniciativa per Catalunya, que segur que hi han moltes més mesures a ampliar; que nosaltres el que demanem és un pla ambiciós al Govern, que ha de contemplar moltes altres mesures, i que, per tant, incloure'n dues de concretes, que nosaltres compartim, seria limitar aquesta voluntat de presentació d'un pla ampli, ambiciós i que doni una resposta eficaç a aquest fenomen tan complex.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, senyor Pere Calbó, la resposta és òbvia. La pregunta és òbvia, la resposta és òbvia. Perquè en aquesta interpellació que vostè va formular l'altre dia hi havia una barreja de temes que creiem important, a l'hora d'aprovar la moció, de diferenciar. I m'explicaré. És clar, en la seva intervenció va voler posar en qüestió, per una part, les iniciatives legislatives de promoció de la dació en pagament que diferents grups parlamentaris vàrem presentar i que s'estan treballant en ponència, en comparació al Decret llei 6/2012, del Govern de l'Estat, que deia que aquella era la panacea respecte al tema del sobreendeutament.

I, en canvi, ahora que ens presenta aquesta moció, vostè parla de dos aspectes que en principi va dir que no volia barrejar, i és que parla dels aspectes de la contractació, els aspectes relatius a com se subscriuen els contractes de compravenda i, en aquest cas, préstecs amb garantia hipotecària a partir que es posin clàusules que limitin el sobreendeutament o que limitin els interessos abusius, etcètera —que vostè sap, perquè vostè participa en la ponència en què estem treballant aquest tema, que hi ha un ampli consens amb tots els grups, precisament, d'apartar-ho de la iniciativa legislativa sobre el tema de dació en pagament per deixar-ho al Codi de consum de Catalunya—, però, ahora, vostè parla aquí, també, d'intervenció en els casos de la pèrdua de l'ha-

bitatge habitual, com a conseqüència de les execucions dels referits contractes.

És a dir, vostè mateix ha entrat en contradicció, perquè no només parla dels aspectes contractuals, sinó dels aspectes d'execució hipotecària. I en aquest cas entrem en el terreny de la legislació hipotecària, de la iniciativa legislativa que es vol presentar a Madrid, per insuficiència del decret llei —ja li ho avanço, que ara no el discutirem—, del decret llei sobre codi de bones pràctiques que ha impulsat el Govern de l'Estat.

D'aquí, ja que plantejava aquest tema, no es tracta ara de dir que hem descobert el Mediterrani i crear desorientació respecte que fins ara no s'havia fet res, des de Catalunya, amb relació..., i des de l'actual Govern i des dels diferents grups parlamentaris, respecte a les persones afectades amb l'execució hipotecària. N'hem parlat moltes vegades, s'han aprovat —no dic «deseñes», però— moltes resolucions en aquest Parlament, que se centren en el que estan fent —i creiem que s'ha de potenciar— tant el Govern de la Generalitat com els ajuntaments, que són l'Ofideute. És a dir, la intermediació entre les persones afectades d'execució hipotecària i les entitats bancàries, precisament perquè se'ls admeti la dació en pagament, perquè se'ls redueixi el crèdit, perquè no tinguin la continuïtat del deute després d'haver perdut l'habitatge i perquè se'ls solucioni el tema del dret a l'habitatge. Que sap que aquest és un tema que sí que preocupa i que sí que l'estem treballant, i molt, en la ponència conjunta.

Per tant, no es tracta de dir: «Aquesta i tantes altres.» No, no..., escolti, unes són les mesures del Codi de consum. Benvingudes siguin. Està bé tal com s'ha formulat. El Govern s'ha de comprometre ara, doncs, si s'aprova aquesta proposta de resolució, a presentar el codi en el termini de tres mesos. Benvingut sigui. I tots estem d'acord que ja tenim competències a Catalunya, en aquest codi, per parlar de clàusules abusives, de mesures de suspensió de determinades clàusules, etcètera. Que vostè sap, també, que en el projecte que estem plantejant, d'iniciativa legislativa, pugui tenir efectes suspensius en determinats procediments.

Però, en l'altre apartat, que és aquest segon que vostè planteja, en el punt primer, «i la pèrdua de l'habitatge habitual conseqüència de les execucions», això és un tema que s'està fent des del Departament de Territori i Sostenibilitat, Secretaria d'Habitatge, Ofideute. No inventem res de nou. No desorientem la població. No creem falses expectatives. Reforcem el que tenim.

I ens sorprèn que, no sé si vostè o el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Govern, no accepti una cosa tan òbvia, quan fa quatre dies..., quatre dies exactament, una setmana, el secretari d'Habitatge, en la seva compareixença a la comissió, i en el Pacte Nacional de l'Habitatge —que, per cert, va venir el senyor Rodríguez per part del Partit Popular, que ara no el veig aquí—, el compromís unànimе era dir: «Ofideute, més recursos; sobretot aquesta és la clau, que no hi hagin desnonaments, aprofitar tot el que es pugui el decret de Madrid, però, per a aquells que no estan en la situació desesperada que requereix el decret de bo-

nes pràctiques, doncs, que hi tinguin més força, que hi hagin oficines descentralitzades, etcètera –etcètera.»

I aquí es podran donar tots els elements que es vulguin, però l'eix central d'ajudar la gent en aquest tema no és esperar que el Govern ens presenti un programa sobre què farà a partir d'ara com si no s'hagués fet res, que seria molt lamentable, sinó al revés: que s'ampliï, es compleixi i es reforci aquest instrument que tenim, que és l'Ofideute: l'Ofideute en col·laboració amb els ajuntaments.

Per això lamentem molt que no vulguin acceptar aquesta esmena, que s'havia fet amb aquesta intenció de no escampar –de no escampar–, però sí concentrar aquest element.

I el fet... –i acabo, senyora presidenta–, el fet que un tema sigui del Departament de Consum i l'altre del Departament d'Habitatge no ens ha d'impedir..., perquè en definitiva el que estem fent aquí és impulsar el Govern que faci les coses que ha de fer.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, és difícil, senyor Calbó, dir que no a un tipus de moció redactat en aquests termes. Jo, a mi m'agradaria que el Parlament de Catalunya en aquesta legislatura ens acostuméssim més a dir: «Fem aquelles resolucions que després el Govern compleixi.» Perquè vostè sap que aquest Govern en catorze mesos té un rècord d'incompliment de mocions que segurament com aquesta tindran un suport majoritari. Però, de totes formes, és difícil, perquè toca temes que, com es deia en la intervenció anterior, per part del senyor Milà, s'han tractat a bastament en la ponència sobre la dació en pagament i també s'han tractat en comissió en diverses ocasions. Però hi donarem suport –hi donarem suport.

El motiu de presentar aquestes dues esmenes, crec que el primer coincidirà, i coincideix amb la fonamentació que ha fet el senyor Salvador Milà, que és el tema següent: la dació..., la situació del deute hipotecari, de les famílies i persones afectades pel deute hipotecari, no comença avui, té un recorregut, té una trajectòria.

I en aquest recorregut i en aquesta trajectòria el que nosaltres li demanem al Govern és, de la mateixa forma que el Govern anterior va crear un instrument, que és diu Ofideute, li demanem: proximitat i rigor en el control d'aquelles xifres per saber exactament on són les persones i les famílies afectades pel deute hipotecari.

I és per això que el desembre, el darrer Ple de l'any passat, vam aprovar una moció d'habitatge per unanimitat –pantalla verda– en què dèiem en un dels punts: «Doncs, fem un programa per registrar exactament quanta gent està afectada per aquesta situació».

El secretari d'Habitatge ha dit en comissió, ho va dir també el dia del Pacte per l'habitatge, que per l'Ofideute han passat, l'any 2011, 1.250 persones. Però el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya aquí, en seu parlamentària, va dir: «L'any 2011 s'han produït a Catalunya onze mil execucions hipotecàries.» És cert que no totes les execucions són desnonament del primer habitatge habitual; però, d'entrada, estàvem en el fet que les persones que han anat a l'Ofideute són, a penes, un 11 per cent del total de les persones que segurament poden estar afectades per una qüestió si els onze mil fossin desnonaments. Si fos la meitat, el 50 per cent, serien, aproximadament, un 20 per cent. Vol dir que l'Ofideute té recorregut obligatori de mediació, per dir alguna qüestió. Perquè el que estem reclamant, a través d'aquestes mesures i d'aquesta primera esmena, és fonamentalment que el Govern aposti, d'una vegada per totes, per un potent servei públic de mediació, concertat amb els ajuntaments, però un potent servei públic de mediació liderat pel Govern de la Generalitat per resoldre o per atendre aquestes persones que estan aquí.

I en aquest servei públic de mediació, l'Agència Catalana del Consum ha de tenir un paper claríssim –claríssim. I és per això que nosaltres posàvem aquesta esmena. Vostè creu que..., a més a més, una moció que ha de complir el Govern, que..., segurament que el Govern la té resolta, i és per això segurament que li han fet saber que no calia, però, de totes formes, si no la té resolta, el tema més important que tenim és justament saber exactament quina és la dimensió personal, familiar, de la tragèdia, en una obligació que té el Govern de la Generalitat, estatutària, de garantir el dret a l'habitatge als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

La segona és per posar-hi un termini. A finals de l'any passat, coincidint amb els inicis del debat de la dació, el Govern va anunciar aquesta reforma de la Llei del Codi de consum, però encara no s'ha produït l'entrada al Parlament d'aquest projecte. És un projecte important, un projecte necessari, són competències de la Generalitat. Posem-hi un termini, i aquest termini és de tres mesos. Jo agraeixo que aquí hagi acceptat la proposta i que transaccionem en aquesta qüestió.

I, sobretot, perquè és una important competència del Govern de Catalunya, i, si em permet, d'alguna forma, l'observació irònica, sempre que no hi hagi destacats presidents de comunitats autònomes que vulguin carregar-se els parlaments de les comunitats autònomes. Però jo espero que en tres mesos, encara, aquest Parlament pugui discutir en bones condicions i a fons..., i ho dic per algun company, alguna companya del seu partit, eh?, que ha fet aquestes manifestacions davant de la resolució de la crisi, diu: «Suprimim els parlaments.» Ell diu «parlaments regionals», jo dic «parlaments de les comunitats autònomes, Parlament de Catalunya.» Espero que això no es produeixi i que ho puguem discutir aquí, aquesta modificació, que és una modificació realment important.

De totes formes, queda dita una cosa: el debat de la dació no s'acaba en un tema de consum, però el tema de consum és molt important en el tema de la dació. Jo crec que aquesta és la qüestió important. El tema de la

dació és un tema transversal. El codi de bones pràctiques pot ser un avenç, des del punt de vista del debat públic, però és insuficient, des del punt de vista de la resolució dels casos. I tot el que fem aquí és plantejar unes modificacions que seran a partir de la modificació produïda.

I li recordo, senyor Calbó, que tenim famílies amb aquesta problemàtica sense resoldre, que ho hem de tractar tots, que estem d'acord que ho hem de tractar, i, sobretot, el gran esforç que hem de fer els grups parlamentaris és treure una potent proposició de llei sobre la dació en pagament per portar al Congrés de diputats com una posició catalana: vostè hi treballa, jo hi treballa, altres diputats també hi treballen en representació dels nostres grups parlamentaris, i considerem que és la fita més important que podem assolir per posar una peça clau, estratègica, per resoldre un tema d'aquestes característiques.

Donarem suport a la moció, i accepto i agraeixo aquesta..., lamentant que no s'accepti la primera.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, bé, donaré suport en aquesta proposta, atès que ja vam debatre aquesta qüestió i es continua produint el greuge comparatiu a què feia referència entre les famílies catalanes i les empreses.

En el cas de les empreses es dona la situació que la llei concursal facilita que empreses insolvents puguin no pagar els seus deutes, amb quitances, o part dels seus deutes, i, en el cas dels particulars, que estan sotmesos al principi de responsabilitat patrimonial universal, han de fer front als seus compromisos hipotecaris amb el seu patrimoni i les seves rendes futures, la qual cosa el que fa és desincentivar el treball, incentivar l'economia submergida, i a més a més també l'evasió fiscal.

No estem demanant als bancs que no donin hipoteques, el que sí que es demana als bancs és que adoptin uns mecanismes de control i de protecció a l'hora de concedir els préstecs hipotecaris.

Tot i així, penso que encara que es poguessin encarir –i em centro en el tema de les hipoteques– els préstecs hipotecaris, això, doncs, no repercutiria directament en el comprador, aquest sobrecost, atès que en el mercat actual hi ha un excés d'oferta, i això faria que aquest sobrecost financer, doncs, es compensés amb la rebaixa del preu de l'habitatge.

Per tant, donaré suport a la moció.

Gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller...* Señor Calbó, la postura de Ciutadans ante esta moción presentada por el Partido Popular y por usted es la de votar favorablemente, ya se lo avanzo.

De todas maneras, comprendemos que usted ha aprovechado la interpelación para sacar pecho del decreto ley aprobado por el Gobierno del Partido Popular, destinado a la protección de los deudores hipotecarios; pero, aunque es un avance, es muy limitado, señor Calbó.

Y digo que es limitada porque, además de que todos los miembros de la familia estén en paro, los avalistas también en paro, que los ingresos de todos no sean superiores al 60 por ciento de la deuda, que el precio de la vivienda hipotecada no sea superior a un importe que es muy bajo..., además de todo esto, sólo les ha faltado a ustedes exigir a los deudores una cosa: por ejemplo, que hayan nacido el 30 de febrero. Porque es... Hay que ver, y habrá que verse, la posibilidad de aplicar, como muy bien se expresó por parte del *conseller* cuando respondió a su interpelación, y por parte de los grupos aquí presentes. Vamos a ver esto qué aplicación real tiene. Porque lo que nos parece, a nosotros, es que ustedes se han sentado con los bancos y cajas para estudiar..., para estudiar cómo poner blanco sobre negro lo que ya se estaba haciendo, lo que ya se venía haciendo, que es en aquellos casos de insolvencia absoluta, como en el caso de personas inmigrantes que tenían pensado retornar a su país, se pactaba la dación en pago y liquidación de la deuda. Pero esto no ha resuelto la papeleta de miles de familias que esperan una verdadera solución a este problema en el cual están atrapados: la sobretasación, la pérdida de empleo, el sobreendeudamiento, la crisis económica y la imposibilidad de oposición en un proceso sumario ejecutivo, y finalmente el desahucio. Desahucio de los más débiles, de los que están parados y sin horizonte de encontrar trabajo.

La propuesta de Ciutadans era clara: con la entrega de la vivienda familiar, tras una pérdida sobrevenida de ingresos que impidieran el pago de la hipoteca, la cancelación absoluta de la deuda.

Por ello, como sabe, se ha presentado junto con otros grupos parlamentarios una propuesta en este sentido, que desde luego mejora lo que..., el decreto ley que ha sacado su partido, y que creemos que completa no solo lo que usted está pidiendo *de facto* en esta moción, sino este decreto ley, que así garantizará al menos la solución ahora mismo –ahora mismo– de problemas de gente que lo está padeciendo y de futuros problemas que se puedan dar para que no se vuelva a repetir, en definitiva, lo que se ha producido aquí, que es un sobreendeudamiento familiar irresponsable por culpa de los bancos.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya donarem suport al contingut de la moció.

I hi donarem suport perquè tracta, en primer lloc, d'un tema que ha estat motiu de preocupació del nostre grup parlamentari des de ja fa molt de temps i que, a més, s'ha traslladat en iniciatives parlamentàries aquí i al Congrés dels Diputats per mirar de trobar-hi una solució i trobar una solució de protecció a les desenes de milers de famílies que estan perdent l'habitatge i que després han de seguir pagant un deute que, pràcticament, amb tot el sistema que es genera del deute que queda pendent i els interessos de demora que es carreguen per part de les entitats bancàries, doncs, acaba sent un deute de per vida, no?, i que, per tant, no els permet una segona oportunitat, segona oportunitat que sí que es permet, per exemple, a societats mercantils, algunes de les quals, per exemple, empreses immobiliàries que són responsables dels més de 323.000 euros que els bancs espanyols tenen concedits en préstec immobiliari, 175.000 dels quals són tòxics, i bona part d'aquests estan en els promotors immobiliaris i no en les famílies. Per tant, hi ha aquesta doble discriminació, i les famílies que perden l'habitatge han de seguir pagant.

Per això nosaltres vam presentar una iniciativa legislativa per regular la dació en pagament. Crec que podrem trobar un punt d'acord pràcticament majoritari i en el qual espero que s'incorpori el Partit Popular en la ponència; també, en l'altra iniciativa presentada pel Grup d'Iniciativa i pel Grup de Ciutadans. I, per tant, esperem que aquesta proposta també pugui comptar amb el seu suport.

I a més cada vegada aquesta situació clama més al cel. Ahir mateix es publicava per part del Fons Monetari Internacional un informe que alertava que els nivells d'endeutament familiar i d'impagament d'aquest endeutament que estan havent-hi per part de les famílies, i citava el cas espanyol, el cas de l'Estat espanyol, com el més clar, estan perjudicant en gran mesura la recuperació econòmica, i per tant proposava, aquesta sí, una amnistia fiscal, cap a les famílies, cap a les famílies que estan hipotecades, una amnistia hipotecària, i, de fet, proposava, doncs, aquesta mesura, és a dir, fins i tot, la dació en pagament. En certa manera, el Fons Monetari Internacional, fins i tot també el Fons Monetari Internacional, també, hi dona suport.

Per tant, nosaltres, pel tema, estem molt sensibilitzats i donarem suport a aquesta moció subsegüent. No podem estar en contra que la Generalitat exerceixi totes les seves competències tant en àmbit legislatiu com executiu per a la protecció de les persones consumidores. Entenem que la Generalitat ha de posar en marxa un pla d'actuació. I també estem d'acord en la modificació del Codi de consum de Catalunya.

Tot i això, m'agradaria fer, en els dos minuts que em queden, un parell de comentaris sobre el contingut de la moció. És veritat que la Generalitat ha d'exercir totes les seves competències, però hem de recordar que aquestes competències són limitades. I, per tant, com

que hi ha una part molt important d'aquestes competències que corresponen al Govern de l'Estat, li hem d'exigir també al Govern de l'Estat que les apliqui. I aquí hem de dir que el codi de bones pràctiques que es va aprovar per decret llei és molt restrictiu i és absolutament insuficient, perquè a més té caràcter voluntari. I, en un context en què s'exigeix per part del Banc d'Espanya molta més provisió de capital bàsic per part de les entitats financeres i amb unes dificultats que tenen els bancs per accedir a refinançament dels seus deutes, realment entenem que una adhesió voluntària a aquest codi de bones pràctiques no és la solució i per tant la qüestió és regular la dació en pagament, la capacitat de les famílies d'utilitzar la via concursal per poder arribar a tenir una segona oportunitat i que quedin liquidats els seus deutes.

Per tant, exercir les competències aquí, d'acord, però que allà també les exerceixin i les exerceixin en la bona direcció. I nosaltres els portarem d'aquest Parlament una proposta que esperem que en les properes setmanes estigui consensuada.

El pla d'actuació que vostè demana. Fa un any es va aprovar ja una moció en matèria de polítiques d'habitatge presentada pel nostre grup en què ja es demana aquest pla de xoc, i que es va aprovar, i en què el Govern ha anat presentant al llarg dels darrers mesos diverses mesures. I em consta que, per part d'altres grups, també plans de xoc, plans d'actuació, pla d'activitats en aquesta matèria s'han presentat. Per tant, el que esperem és que tornar-ho a aprovar ens serveixi.

I, finalment, modificació del Codi de consum; hi estem d'acord, però li demanem una cosa: si s'aprova una modificació aquí del Codi de consum, després no ens la portin al Tribunal Constitucional. I podrien aprofitar l'oportunitat, que, ja que demanen aprovar una modificació del Codi de consum, retirin el recurs d'inconstitucionalitat contra aquest Codi de consum que vostès volen millorar aquí, a Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Dilmé.

Xavier Dilmé i Vert

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, voldria, primer, circumscriure una mica la moció. O sigui, estem parlant de l'àmbit de consum, de protecció dels drets de les persones consumidores.

En el seu moment, ja aquest Govern va avançar que l'octubre del 2011 aprovava l'avantprojecte de modificació del Codi de consum, amb l'objectiu d'augmentar les garanties dels consumidors de crèdits o préstecs hipotecaris i ajudar-los a fer una elecció racional i responsable amb relació a la contractació, o no, dels crèdits.

En aquests moments la tramitació d'aquest avantprojecte es troba en una fase molt avançada, i, com es demana en el punt 3 d'aquesta moció, és evident que el

Govern prioritzarà la seva presentació com a projecte de llei en aquest Parlament, com veurem després i en parlarem més endavant, i també és evident que els terminis de l'exposició pública..., una vegada s'ha fet, està tot taxat, i per tant en dos, tres mesos és previsible que aquest avantprojecte entri al Parlament.

Independentment del tema de consum, el Govern ha fet altres coses. Des de la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana s'ha demanat, doncs, al Govern de l'Estat, que, com aquí s'ha dit, té competències en tota la legislació hipotecària, s'ha demanat una modificació d'aquesta legislació per donar una segona oportunitat a les famílies que es queden sense habitatge a causa del procés d'execució hipotecària.

També el Govern, a través del Departament d'Economia i Coneixement i del Departament de Territori, ha aprovat criteris mínims que han de regir els convenis amb les entitats de crèdit amb què s'impulsarà un procediment de mediació previ a l'inici d'expedients judicials d'execució hipotecària per tal d'evitar els desnonaments, que ja ha estat plantejat a les entitats financeres.

Des de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya es va iniciar el gener del 2010, i se n'ha parlat, un servei d'assessorament a les famílies afectades sobre el deute hipotecari i de mediació amb les entitats financeres que és l'Ofideute. L'Ofideute, des de la seva posada en marxa, fins al 31 de desembre de l'any passat, va atendre més de 1.200 famílies amb problemes de pagament del seu préstec hipotecari. De totes aquestes consultes que han acabat amb una intermediació s'ha assolit una conciliació, una solució pactada entre la família i l'entitat en el 66 per cent dels casos, i s'han evitat, per tant, més de tres-cents desnonaments.

La descentralització d'aquest servei s'ha iniciat i juntament amb les administracions locals s'han firmat convenis, que això ja està en marxa, per aconseguir, doncs, aquesta descentralització i al mateix temps coordinació del servei.

També des del Govern es manté la proposta de signatura amb les entitats financeres dels convenis de sotmetiment voluntari a l'Ofideute, atès que és l'única forma per donar cobertura més general al problema, i que es superi en certa manera també el Reial decret del Govern de l'Estat 6/2012, aquí se n'ha parlat, que restringeix molt algunes qüestions d'aquesta matèria. Per exemple, per posar un exemple d'aquestes restriccions, podríem dir que entre el 5 i el 10 per cent dels usuaris de l'Ofideute no complirien els requisits que s'han establert per acudir a aquestes mediacions.

Tornant al que ens ocupa en aquest cas, que és la reforma del Codi de consum, el contingut del seu avantprojecte, que ja ha quedat acreditat en el document que es va posar a informació pública, està fonamentat en una millora de la informació prèvia que s'ha de donar a les persones consumidores quan demanen un crèdit hipotecari, així com en un control de la seva capacitat d'endeutament. I, important també, afecta la informació, l'obligació d'informació que tenen notaris i registradors.

Un altre dels aspectes destacables de l'avantprojecte és la indicació del foment dels acords voluntaris entre les parts mitjançant aquest procediment de mediació per aconseguir que mantinguin la propietat de l'habitatge per part del deutor i subsidiàriament l'ús i gaudi de l'immoble.

L'altra mesura important i també a destacar que preveu el text esmentat és la limitació dels tipus d'interès de demora per impagament de les quotes hipotecàries a 2,5 vegades l'interès local del diner.

Cal també tenir en compte el fet d'alguns aspectes importants relacionats amb la possible pèrdua de l'habitatge que, com hem dit abans, estan vinculats amb la normativa estatal i que la Generalitat ha demanat canviar. Llavors, en el tràmit parlamentari i també en el tràmit previ executiu es poden introduir tota una sèrie d'observacions i millores les quals, diguem-ne, servirien per millorar el text final.

Dit això, en resum, per part del Grup de Convergència i Unió podem donar suport als tres punts d'aquesta moció perquè estem convençuts que el Govern està exercint les seves competències en aquest terreny, hi ha un pla d'actuació molt definit i el projecte de llei del Codi de consum és una prioritat i es presentarà en aquest Parlament en el breu termini anunciat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. No, nosaltres, en primer lloc, hem esmentat l'esmena que incorporàvem, una transacció, i, en segon lloc, hem explicat el motiu de la incorporació de les dues esmenes, una del Grup Socialista i l'altra d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa. I en el cas de la del Partit Socialista, especialment, perquè ja és una qüestió que ha estat aprovada per part d'aquest Parlament i tornar-la a sotmetre a votació seria com que no ens prenguéssim seriosament els acords d'aquest Parlament. I nosaltres, com que ens els prenem molt seriosos i entenem que obliguen el Govern d'una forma política, però l'obliguen, i entenem que ja ha estat aprovat, entenem que seria una reiteració innecessària, senzillament per això, però ho compartim.

Però, senyor Milà, molt ràpidament, no confonguem; precisament l'objectiu d'aquesta interpellació és no confondre i clarificar i constatar fets –i constatar fets–, a més de les paraules, constatar fets. I això és el que nosaltres hem volgut fer, perquè nosaltres hem ficat sobre la taula i en evidència que alguns grups, legítimament, fa més d'un any que intenten elaborar una proposta per elevar al Congrés dels Diputats, i que nosaltres hi estem participant, quan tenen una via directa per fer-ho, que és presentar aquesta proposta directament al Congrés dels Diputats.

I per què diem això? Perquè és la manera més efectiva de fer-ho: presentar-ho directament al Congrés dels Diputats. Si no es fa això, algú haurà d'explicar per què no es fa això, per què s'opta per la via indirecta, sobretot quan comprendrà amb mi que és un problema que ens preocupa i és un problema urgent.

Ho contrastem. El Govern de l'Estat, què ha fet? Escolti, aprovar un decret llei, legislar; en cent dies, ja ho ha fet. I ho hem aprovat. Vostès ara podem dir: «Escoltin, senyors del Partit Popular, entenem que això és insuficient.» Però el fet que hem de constatar, en primer lloc, abans de fer aquesta anàlisi, és que això no existia abans, és que s'havia parlat molt de dació en pagament, però era inexistent si no estava previst en el contracte hipotecari.

Per tant, és evident que hem regulat per a aquells casos més extrems i per a aquells casos de les persones més dèbils? Sí, és evident. Però això ho hem fet en menys de cent dies. I fa anys i panys que parlem de la dació en pagament i el Govern no ho havia fet. *(Remor de veus.)*

Per tant, què diem nosaltres? Escolti, allò que depèn només de nosaltres, que és d'aquest Parlament i d'aquest Govern, fem-ho d'una forma efectiva, fem-ho ja...

La presidenta

Un moment...

Pere Calbó i Roca

...no esperem...

La presidenta

Silenci, si us plau; silenci, si us plau. *(Pausa.)* Continui, senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Allò que podem fer nosaltres fem-ho ja. Hem dit que el Govern no ha fet res? No; li hem reconegut què ha fet. Ho ha fet tot, el Govern? Nosaltres entenem que no. Queden coses per fer? Queda camí per recórrer? Nosaltres entenem que sí. I per això és el sentit d'aquesta moció i el sentit de la interpellació d'impulsar aquesta acció de govern, reconeixent allò que s'ha fet i intentant que es faci molt més en l'àmbit de les nostres competències.

I, dit això, hi fa referència, quan ens parla el senyor portaveu d'Esquerra Republicana: «Escolti, és que aquest codi de bones pràctiques és de caràcter voluntari.» S'oblida de la segona part, que és: nombroses entitats financeres ja han anunciat d'una forma pública que assumiran aquest codi de bones pràctiques. I això ens dóna el conjunt de la fotografia en el seu àmbit.

I, per acabar, jo crec que la clau en aquesta qüestió és el que ha dit el senyor Labandera, que és: «Escolti, del que es tracta és de fer una posició catalana sobre la dació en pagament.» Clar, quan ha dit això..., és que ens diferencia aquesta xacra social, Catalunya, de la resta

d'Espanya?, ens diferencia en alguna cosa?, hem de fer alguna cosa diferent? No, no; el que hem de fer, si realment ens creiem això, és que les nostres propostes vagin directament al Congrés dels Diputats a través dels nostres grups parlamentaris i realment aportem solucions. El Govern de l'Estat el que ha fet és actuar amb fets i no amb paraules.

Gràcies, senyora presidenta.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. No, per una contradicció bastant manifesta...

La presidenta

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

El senyor Pere Calbó sap perfectament que aquest grup parlamentari i em sembla que algun altre hem presentat també iniciatives legislatives al Congrés dels Diputats sobre la matèria. Però no li estranyi tant això que diu que li ha estranyat de la intervenció del senyor Roberto Labandera, en el sentit que Catalunya té una experiència pròpia sobre la problemàtica hipotecària, té una societat molt afectada per aquest problema, ha tingut un moviment molt important d'afectats amb la hipoteca, que ens van venir a fer aportacions al Parlament de Catalunya, i tenim una competència en el nostre Estatut, que és la de fer iniciatives legislatives davant del Congrés dels Diputats de l'Estat. I aquesta és una competència que hem d'exercir per portar una posició que tingui, efectivament, la qualificació de venir, també, reforçada per tota la societat civil catalana i per una cambra legislativa plenament legitimada per fer-ho.

Creiem que és un argument de pes per ajudar també...

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

...a les altres propostes legislatives i al debat en el Congrés dels Diputats. No hi renunciarem pas a fer-ho així.

La presidenta

Senyor Milà...

(Roberto Edgardo Labandera Ganachipi demana per parlar.) Senyor Labandera...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Per contradiccions, senyora...

La presidenta

Trenta segons.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

No, només aclarir-li al diputat Pere Calbó que, quan dic «posició catalana» –aquest diputat no s'especialitza en temes identitaris ni té aquest llenguatge, però–, quan dic «posició catalana», serà la posició que pugui adoptar, de forma àmpliament majoritària, el Parlament de Catalunya en la tramitació de la Llei de la dació en pagament per portar-la al Congrés dels Diputats.

Entengui l'expressió «catalana» integradora de forma absoluta i també transversal al conjunt de les possibilitats que poden tenir altres parlaments autonòmics

de tramitar iniciatives d'aquesta característica. Era en aquest sentit que ho deia, senyor Calbó.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

És el punt número tretzè, i es vota la moció amb l'esmena transaccional a l'apartat 3, del Grup Parlamentari del Partit Popular i del Grup Parlamentari Socialista.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

La sessió plenària, aquesta tarda, començarà a les quatre.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a la una del migdia i dos minuts.

SESSIÓ NÚM. 30.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat general sobre l'impuls de la reactivació econòmica i sobre la incidència de l'actuació del Govern en la qualitat dels serveis públics (tram. 255-00004/09). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència i Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Debat

general sobre l'impuls de la reactivació econòmica i sobre la incidència de l'actuació del Govern en la qualitat dels serveis públics (tram. 255-00004/09)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és el debat general sobre l'impuls de la reactivació econòmica i sobre la incidència de l'actuació del Govern en la qualitat dels serveis públics.

D'acord amb l'article 134 del Reglament, aquest debat general es regirà segons allò que estableixen els articles 132 i 133 del Reglament i la seqüència acordada per la presidència i la Junta de Portaveus. Atès que el debat es fa a iniciativa parlamentària, començarem amb la intervenció dels representants dels grups proposants per exposar els motius de la seva sol·licitud, per un temps màxim de trenta minuts.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Nadal, per un temps de deu minuts.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya. Molt honorable president de la Generalitat, conselleres, consellers, diputades, diputats, quan el nostre grup parlamentari i altres grups de la cambra vam demanar aquest debat, estàvem immersos en una pluja de retallades. Nosaltres estàvem convençuts que a cop de tisora i sense alternatives per a la reactivació no hi havia sortida. Plantejàvem, doncs, un debat crític amb un model i una alternativa per a l'esperança, per a la confiança.

La data d'aquest debat, i tots hi tenim una part, s'ha anat allargant, i ara els fets ens confirmen més que mai en les nostres raons. Les retallades continuen. Ara ja no com una pluja. Amb l'anunci sobre l'educació i la

sanitat, s'acosten pluges torrencials. I algú podria afegir-hi: «I l'aigua que baixa.»

El tema central és la manca d'horitzó, la constatació que estem pitjor ara que fa un any i mig, que no per molt retallar hem redreçat els comptes. El 2011 s'ha fet tant o més dèficit que el 2010. I la dimensió de la crisi, de l'atur, de l'estancament convertit en recessió, no para de créixer. S'ha triat un camí injust i un camí equivocat. La injustícia es situa en el fet que la contenció necessària es vol fer pagar de forma gairebé exclusiva i universal a les classes mitjanes i a les classes treballadores. Els ciutadans hem vist com s'aprimaven dramàticament les expectatives, els estalvis, les possibilitats de trobar feina. Els ciutadans han vist retallats els seus drets. La clatellada ha sigut directa; fiscal: en els impostos directes, en els indirectes, en les taxes, en el cost dels serveis i en l'eliminació reiterada dels ajuts de tota mena, que en el terreny, per exemple, del menjador o del transport escolar, complementaven les possibilitats d'una família. I la clatellada ha sigut retributiva, salarial, en el sector públic i en el sector privat. Reduccions voluntàries de salaris, torns i dedicació en les empreses; i retallades de drets, horaris, prestacions i salari en la funció pública.

La pregunta amb sentit realista seria: poden pensar els ciutadans que el sacrifici que s'ha demanat ha valgut la pena després de més d'un any de retalls? Poden els ciutadans pensar que albirem ara un bri d'esperança a l'horitzó? La complicitat necessària de la ciutadania en un gran esforç col·lectiu, compartit, per sortir de la crisi, té un camí marcat que n'asseguri l'èxit?

Per la moral col·lectiva, per l'esperit de poble, per un autèntic patriotisme social, caldrien més expectatives que avui no sabem veure. El problema és justament aquest, abordar la crisi demanant un enorme sacrifici col·lectiu, no correspost. Queda clar que el camí triat socialitza la càrrega de la crisi i els seus efectes, i concentra, en canvi, els beneficis i les impunitats.

Una primera qüestió, doncs, és el desequilibri entre una política de despesa i una política d'ingressos. D'acord que a l'horitzó plana la desigualtat injusta del sistema de finançament, que haurem d'abordar. Però amb les dades a la mà de la realitat actual, quin sentit té estrènyer les possibilitats de les classes mitjanes i treballadores, les rendes salarials, mantenint la indemnitat de les rendes del capital? La preservació de privilegis per als que més tenen no es pot mantenir al preu d'amençar la cohesió social.

El recordatori ara d'un impost de grans fortunes i de l'impost de patrimoni, com el de successions, no poden quedar en una nebulosa. Caldria, al contrari, mantenir el rigor i l'exigència més que la condescendència i l'amnistia fiscal. Si no, com poden entendre els ciutadans la crida permanent i reiterada a la solidaritat i al sacrifici, si després es renuncia per la via dels ingressos a la solidaritat plena i a l'equitat del nostre sistema fiscal?

Però l'altra gran qüestió és l'eficàcia de les retallades. Malgrat l'esforç reiterat, les dades principals s'agregen: l'atur creix, l'horitzó de la reactivació econòmica s'allunya, l'asfíxia de les famílies ofega també el creixement. Sense creixement –amb caiguda del consum,

de la inversió, de la creació d'empreses— no hi ha sortida, per molt que les mesures d'estalvi ens acostessin a una aproximació d'equilibri pressupostari.

Avui, justament, sembla clar que la base per a la reactivació cal anar-la a buscar en camps com la formació, la recerca, la innovació, l'exportació, la producció industrial, els sectors agroalimentaris, la biotecnologia, les energies renovables, els serveis a les persones, el turisme o, evidentment, també la cultura. No hi ha gaire secrets. Calen incentius, liquiditat i fiabilitat del sistema financer. Calen, per tant, reformes per una banda, on ara es concentren les retallades; cal un repartiment més equitatiu dels ingressos i les despeses, i cal emprendre programes que incentivin l'activitat i l'economia productiva.

En contrast amb el que cal realment i que estaríem en clara disposició de fer des de Catalunya, ens trobem ara amb una reforma laboral que ens fa perdre competències i recursos; amb una llei d'estabilitat pressupostària que ens intervé sense dir-ho; amb una centrifugació dels objectius de dèficit i d'endeutament cap als poders perifèrics; amb una llei de pressupostos que incompleix lleis orgàniques, i amb l'anunci subreptic de retallades descomunals en els serveis públics bàsics de l'educació i la sanitat. El panorama reclama una reacció diferent de la que hem tingut fins ara, amb mesures que atenguin la necessitat extrema de les famílies en el llindar de la pobresa amb una xarxa d'últim recurs.

Constatem que el panorama és molt dolent i que el camí que s'ha traçat per sortir-ne és equivocac; potser, si ho volen, podríem dir-ne manifestament insuficient. S'han reiterat errors per acció i per omisió en les retallades que s'han fet i les que s'anuncien, en l'exploració d'ingressos possibles —als quals s'ha renunciat—, en la manca de mesures de reactivació, en la renúncia implícita del diàleg social. S'han comès també errors en l'intent de buscar culpables més que en la recerca de solucions. I s'han frustrat expectatives amb aliances que finalment no han donat cap resultat.

Constatada la situació, reconeguts els errors, algun dels quals podríem compartir, establerta la necessitat de buscar camins de reactivació, creiem que és possible refer el consens, el camí d'un gran pacte social que acordi els ajustos, que els dimensioni i que proposi les alternatives per a la reactivació econòmica. I camins que ens situïn en una perspectiva d'ambició realista amb relació a l'autogovern. Entre el pragmatisme eixorc en el contrast amb la realitat, i la fugida endavant, potser és l'hora de buscar una àmplia majoria social que estigui disposada a compartir alhora un model econòmic i social just, equitatiu i dinàmic, i un marc polític de la màxima ambició per a l'autogovern, que atorgui autoritat i crèdit moral, president, al Govern i a l'autogovern, i un horitzó d'esperança al conjunt de la ciutadania.

I una darrera qüestió —i acabo—: encara que potser sigui fent de necessitat virtut, agraïm al Govern que amb modèstia —que no abunda—, i amb discreció —que no abunda—, i d'una manera implícita, per una vegada, ens doni la raó. L'acord d'ahir, que encara no hem ana-

litzat, però que proposa uns camins per a la reactivació econòmica, és ja un primer resultat positiu que justifica a l'avançada l'oportunitat d'aquest debat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. President, nosaltres vam demanar aquest debat monogràfic i ho vam fer per diverses raons: les retallades que deien que eren conjunturals estan esdevenint retallades estructurals, s'està afectant el model de l'estat del benestar, s'està afectant la cohesió del país.

Vam demanar el debat perquè no es pot parlar del país, de la nació, sense parlar de la seva gent, del patiment de la seva gent. Vam demanar el debat perquè li posin rostre, perquè entenguin el que signifiquen llistes d'espera que s'incrementen en un 42 per cent. Vam demanar el debat perquè entenguin que no es pot fer més amb menys, que no es pot fer millor escola pública quan tens 21.000 alumnes més i mil mestres menys. Vam demanar el debat perquè entenguin, perquè hi posin rostre, que quan hi ha famílies que no poden donar tres àpats als seus fills, no es poden reduir les beques menjador, president. Vam demanar el debat perquè entenguin que quan l'atur està pels núvols, no es pot reduir com han reduït la renda mínima d'inserció.

Vam demanar el debat per tot això, però vam demanar el debat també perquè cada cop hi ha més gent que entén, que està convençuda, que retallar no és el camí. Perquè no s'oblidi, president, que la gent que va fer vaga el dia 29, la va fer contra la reforma laboral, però també la va fer contra les retallades. Per tot això, vam demanar el debat.

I avui li volem demanar dues coses: la primera és que presentin el seu model, l'autèntic model; i en segon lloc, que responguin a una pregunta molt senzilla: les retallades ens fan sortir o ens enfonsen més a la crisi?

Respecte al model, volem que s'expliquin. I volem que s'expliquin per una raó: perquè vostès estan introduint canvis fonamentals en el sistema de benestar, i cal que la societat, i el país, i el Parlament, sàpiguin cap a on anem. Un model que es pot intuir només escoltant algunes declaracions. El conseller Boi Ruiz va dir que la salut és un bé privat que depèn d'un mateix i no de l'Estat. Ho va dir, que volia un model d'asseguradores sanitàries com l'holandès —se'n recorda, no? Després el conseller Mas-Colell va dir que els serveis universals no són sostenibles, i va començar —ahir mateix ho feia— a donar consells sobre com retallar.

L'estat del benestar no ha creat la crisi. Però el seu missatge és clar, diàfan: l'estat del benestar no és sostenible. I, per això, nosaltres els emplacem que expliquin quina és la seva proposta, quin model d'accés universal als drets. Si volen aquest model d'assegaran-

ces com l'holandès, o si volen limitar prestacions per a determinades rendes, volem que ens expliquin fins on arriba la mercantilització o –com en diuen?– la «col·laboració publicoprivada», quins són els elements de privatització que estan plantejant, quines són les diverses formes de copagament –que ja han introduït amb l'impost de malaltia i que poden continuar plantejant. Nosaltres ho creiem així, i les barreres d'accés als serveis públics com el copagament porten a la dualitat, com ja passa a les escoles i comença a passar amb la sanitat.

I nosaltres, per això entenem que no és un bon model, perquè entenem que, precisament, aquesta dualitat perjudica el país i l'accés a aquests drets universals. Però vostès tenen, han de tenir, l'honestetat democràtica d'explicar quin és el model que volen tirar endavant. Al nostre parer, la millor manera de garantir serveis públics és garantir precisament la universalitat, i no caminar cap a les dobles llistes d'espera ni cap a serveis complementaris on ens garanteixin un servei bàsic, límit, escarrassit, de serveis públics, i l'accés als serveis de qualitat vagi en funció dels diners que portes a les butxaques. Aquest no és el model, i els emplacem que expliquin quin és el model d'estat del benestar que tenen.

Segona pregunta: les retallades ens estan ajudant a sortir de la crisi, o la seva magnitud ens està enfonsant més en la crisi? I li puc dir amb autoritat, amb el contrast de moltes dades, que avui, com més es retalla, més s'afecta el consum, més empreses acaben per tancar, més atur es genera, menys recursos tenim i més pobresa –més pobresa– patim.

Van dir que calia retallar per calmar els mercats –se'n recorda?–, per salvar l'estat del benestar, i per finalment créixer. I cap de les tres coses, senyor president, s'està complint. Vostès van assumir de forma entusiasta la política d'estabilitat de Berlín i de Brussel·les. Una política que per les seves dimensions és profundament irracional, que no funciona, que és injusta, però que a més és absolutament inútil. I una política que primer aplaudien i que ara diuen que els imposen. Però la realitat és que avui aquestes polítiques no són fruit de la casualitat: són polítiques dissenyades per famílies polítiques. Per la família política de Convergència Democràtica, d'Unió Democràtica, del PP; i, a vegades, també acompanyada pel Partit Socialista europeu. I avui aquestes polítiques suposen un suïcidi econòmic per a Europa, i especialment un suïcidi econòmic per a tota l'Europa meridional. Per això els emplacem que diguin quines són les seves polítiques, i si estan disposats a sortir d'aquest terrible consens.

Vostè, senyor president, parla sovint de les hipoteques, i nosaltres pretenem que en aquest debat es discuteixi de totes les hipoteques. De la hipoteca financera, i tant –de la hipoteca financera–, perquè nosaltres no som partícips que la hipoteca financera sigui il·limitada. Però també de les hipoteques socials i de la hipoteca ambiental. De les desigualtats socials que acaben sortint cares; perquè és molt car, menys escoles, menys prestacions, menys habitatges socials, menys oportunitats, perquè això s'acaba convertint en més policia, en més presons. I que parlin de la hipoteca ambien-

tal. De la hipoteca ambiental que significa menysprear el medi ambient amb hipoteques sobre el territori, i no preparar-nos per a la propera crisi, que és una crisi energètica –com no ho diuen els «radicals» d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, sinó com ho acredita l'Agència Internacional de l'Energia.

Tercer objectiu: que aquest debat serveixi per a alguna cosa, i que serveixi per solemnitzar un canvi de rumb en les seves polítiques. Miri, fins ara vostès tenien l'opció del pacte, del diàleg, de l'acord. Però van optar per un altre camí: imposar, no dialogar, retallar; un escenari de major conflictivitat social. Per això també cal aquest debat, perquè vostès entenguin que no poden continuar per aquest camí, que el país no pot continuar per aquest camí. És hora de governar per a la gent, i el debat és una magnífica oportunitat, senyor president, perquè vostès facin un canvi de rumb.

Per començar, cal que el president de la Generalitat deixi de retallar, i que li digui al Govern de l'Estat i que digui a Brussel·les que ja n'hi ha prou, que no es pot créixer en un escenari de contenció del dèficit que passa del 8 per cent al 5,3, i l'any que ve al 3 per cent; que és impossible. No ens diguin, a més, que això és impossible de plantejar, perquè això ho diu la Unió Europea. O és que no és difícil, el concert econòmic? Per tant, vagin a Brussel·les i vagin a Madrid a dir que amb aquests escenaris no sortim de la crisi: ens enfonsen més. Avui a França l'esquerra, que pot guanyar les eleccions –Hollande, Mélenchon, Joly–, està dient que un altre camí és possible. Doncs, bé, faci això. Hi ha alternativa, senyor president, i aquesta és una magnífica oportunitat perquè vostè l'expressi.

En segon lloc, és una magnífica oportunitat perquè vostè expressi aquesta alternativa, fins i tot amb els estrets marges que tenim per començar a fer una política econòmica diferent. Perquè abandoni –permeti-m'ho– l'austeritat destructiva que vostès estan imposant, per caminar precisament cap a una política equitativa que estimuli l'economia per crear ocupació amb un pacte social per fer front a la crisi, redistribuint l'esforç fiscal i l'impacte de l'ajust pressupostari, i, a més, fent-ho de forma equitativa. Qui creu en el servei públic, senyor president, està disposat a racionalitzar l'Administració, però no a retallar de forma indiscriminada i afectar la cohesió social i afectar la recuperació econòmica.

Retallar o redistribuir, aquesta és la qüestió. I el problema és que fins ara el marge existent que vostès tenien no l'han utilitzat, i l'exemple més evident és l'eliminació de l'impost de successions. No hi ha exemple més clamorós d'una política classista: la rebaixa d'impostos per a les rendes altes, i les retallades per a la majoria. Un exemple que a més –afegeixo– esdevé obscè, si a això se li suma l'amnistia fiscal que ha aprovat el PP, i que esperem des d'iniciativa Verds - Esquerra Unida que aquest Parlament acabi rebutjant.

Acabo ja, presidenta, per la proposta. Nosaltres els proposem que abandonin, per tant, aquesta política, i que caminin cap a un pacte social. Però no ens enganyem: un pacte social entre forces polítiques, però que convoqui empresaris, sindicats, el tercer sector, l'eco-

nomia social. Perquè un pacte social no és entendre's amb els del darrere, amb els del costat o els de més enllà. Un pacte social, avui, és aconseguir que hi hagi cohesió social i debat social, i fer-ho en un marc de concertació social, introduint mesures que el que facin és introduir la redistribució fiscal, prioritats en l'ajustament, i entenent que no pot afectar la cohesió social.

Segona proposta: un pacte fiscal de rendes. Perquè està molt bé parlar del pacte fiscal, però avui podríem començar per parlar d'un pacte fiscal de rendes entre catalans i catalanes, que afecti l'economia especulativa i qui té més, perquè cal redistribuir en la sortida de la crisi, i cal una sortida equitativa de la crisi.

I en tercer lloc, una proposta que el que faci és apostar pel futur. I això vol dir recerca i desenvolupament, i energies renovables, i sortir de la crisi actual avançant-nos a la propera crisi, que és una crisi energètica.

Acabo ja, presidenta. Naomi Klein diu que els qui s'oposen a l'estat del benestar mai perden l'oportunitat d'una bona crisi. Segur que vostès s'autoubiquen entre aquells que defensen l'estat del benestar, però si són capaços de rectificar i de reorientar la seva orientació i la seva política, sabrem en realitat on s'ubiquen, i no on s'acaben vostès autoubicant.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, honorables consellers, diputats i diputades, a Espanya tenim avui 5.400.000 aturats. A Espanya tenim avui més interessos que diners que costen tots els funcionaris d'aquest país. A Espanya tenim avui una pilota financera que avui mateix el president del Govern ha dit que està escanyant aquest país. Aquesta és la realitat que no hem sentit d'altres portaveus, però que Ciutadans sí que assumeix.

Sabem que estem en una situació crítica, lamentablement històrica i crítica. I davant d'això nosaltres no venim aquí a donar lliçons a ningú, venim a fer propostes. I Ciutadans va convocar i va voler convocar aquest ple avui per fer propostes i posar-se al costat d'aquest Govern en allò que calgui, i presentar alternatives en allò que creiem legítimament que està fent malament.

Aquest és l'esperit amb el que ve avui Ciutadans. I crec, humilment, que molts ciutadans esperen que avui els grups parlamentaris estiguem a l'alçada de les circumstàncies. I aquesta, president, és la nostra voluntat avui, la voluntat de posar a sobre la taula allò que ens uneix per sobre d'allò que ens divideix, fer un marc, un pacte social i econòmic a Catalunya; extrapolable, lògicament, com no pot ser d'una altra manera, arreu d'Espanya. Perquè si aquest país, fa molts anys, va fer uns pactes de La Moncloa perquè la situació era crítica, jo els vull preguntar a vostès: si vam fer els pactes de La

Moncloa –alguns no havíem nascut encara– amb bon criteri, no creuen vostès que aquesta situació que tenim avui no mereix uns pactes de La Moncloa bis? No mereix Espanya avui, i Catalunya en concret, participar d'uns pactes on el president del Govern d'Espanya, i els presidents autonòmics –vostè també, senyor Mas–, i tots, remem en la mateixa direcció? Nosaltres creiem que sí. I no venim a donar lliçons; ho repeteixo: venim a proposar coses. I crec que molts ciutadans d'aquest país defensen avui unió davant de la divisió, unió davant de la confrontació, sumar en comptes de restar. I avui Ciutadans ve aquí amb aquest esperit propositiu.

Però també deixi'm dir, president –i Govern–, que venim també a presentar alternatives, perquè creiem que les dades, lamentablement, demostren que només la retallada no és la solució. Retallar escanya, reformar ens pot donar aire per sobreviure. Per tant, venim a proposar reformes estructurals, profundes, a Catalunya, i al conjunt d'Espanya en allò que pugui liderar Catalunya. Aquest és el veritable esperit avui de Ciutadans, i estic convençut que de molts ciutadans, independentment d'ideologies i del partit que acabin votant, o no votin –que són lamentablement el partit majoritari avui, els que no voten. Pensem també en tots aquests ciutadans avui, quan abordem aquest debat.

Per tant, què volem presentar avui en aquesta primera intervenció? Bàsicament, un marc de pacte social i econòmic en allò que estiguem d'acord, allò que sigui comú en benestar. Perquè estem d'acord que la sanitat, l'educació, els serveis socials o la justícia –competències que tenim des de Catalunya–, els hem de garantir sobretot en el servei final al ciutadà. No entrarem tant en aquest debat, segurament, en allò concret, sinó en el que volem garantir finalment: que no es disparin les llistes d'espera, que no s'apaguin els hospitals els caps de setmana, que no es tanquin centres de salut, que es garanteixi la mateixa qualitat educativa a la pública que a la privada. Això és el que volem avui posar sobre la taula, aquest és el nostre marc propositiu.

Quina és la segona part que volem fer? Home, dir-los que hi han alternatives d'ingressos i de reformes que ens poden portar a un millor funcionament i un abaratiment del que tenim avui com a estructura política, com a estructura administrativa; i recuperar, conjunturalment si cal, impostos, recuperar conjunturalment allò que ens pugui garantir certes prestacions. Perquè ens entenguem: si retallem 400 milions d'euros –270 en educació, més de 400 en sanitat–, estarem o ens podem posar d'acord que conjunturalment necessitem no prescindir de certs impostos? Ens podem posar d'acord que potser en dos anys hem de recuperar l'últim tram de grans fortunes de l'impost de successions? Ens podem posar d'acord..., encara que sigui conjunturalment, no els demano ideològicament que ens posem d'acord. Conjunturalment, no creuen que és interessant? No creuen que és interessant que garantim certes prestacions socials per a tots i recuperem certes qüestions? Nosaltres creiem que sí.

I finalment un plantejament de fons –de forma també–, que és que nosaltres pensem que l'autogovern és un mitjà per garantir el benestar, no un fi en si mateix. L'autogovern no és un trampolí per anar cap a la inde-

pendència, ni cap a la separació, ni cap a la confrontació. L'autogovern, en un estat autònom o en un estat federal, és per donar millors serveis als ciutadans. I vostès, permetin-me que els ho digui, s'estan confonent i estan fugint endavant fent un salt amb tirabuixó endavant per intentar anar cap a la confrontació, cap a la separació. Em poden dir un sol país del món –occidental, raonable– que tingui com a fórmula per sortir de la crisi la separació, la confrontació, la divisió? Jo no en conec cap. L'única fórmula que se'ns acudeix des de Ciutadans per sortir d'aquesta crisi és la unió, la suma, ajudar a sortir d'aquesta crisi col·laborant en allò que tinguem en comú.

Per tant, avui –i acabo, presidenta– Ciutadans vol posar sobre la taula allò que ens uneix per sobre d'allò que ens divideix, i demanar a aquest Govern que abandoni la política de posar sobre la taula el que ens divideix i prioritzï l'estat del benestar, les polítiques d'economia i de reactivació econòmica, que són les que segurament qualsevol ciutadà, voti a qui voti –o no voti–, estarà d'acord que necessiten ara mateix Catalunya i el conjunt d'Espanya.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, honorables consellers i conselleres, diputats, diputades, bé, estem davant d'un Ple que ha d'analitzar, que ha de debatre, tota la política de retallades, i que fonamentalment el que espera la ciutadania del nostre país és que porti solucions que ens permetin veure la llum al final del túnel. Aquesta preocupació tan fonda que avui pateix la societat catalana per la crisi econòmica, la més greu de les últimes dècades, busca, aquí, al Parlament de Catalunya, una llum al final del túnel. Una llum que és necessari que entre tots trobem.

Fa un any, vostè, president de la Generalitat, va dir: «Són necessàries, són imprescindibles, aquestes retallades, perquè és imprescindible allunyar-nos de l'escenari que hi ha a Grècia.» Ha passat un any, i nosaltres li preguntem: un any després, estem més lluny o estem més a prop de l'escenari que està ocorrent a Grècia? És evident que la societat catalana té clar que estem més a prop, malauradament i desgraciadament, d'un escenari com el de Grècia, perquè totes les notícies econòmiques que ens arriben així ho indiquen, que no pas més lluny d'aquest escenari de Grècia. Per tant, és evident que hem de revisar –hem de revisar– polítiques que hem portat fins al moment; hem d'adonar-nos i hem de reconèixer que només retallant no ens allunyem d'aquest escenari desastrós que implicaria una situació de recessió, de depressió tan profunda, com la que en aquests moments hi ha a Grècia.

I quin és el problema de fons que no hem abordat en el que portem d'any? Doncs, la retallada més important que en aquests moments pateix el nostre país, la retallada més important que en aquests moments pateix Catalunya, i és la retallada de l'espòli fiscal que practica el Govern espanyol. La retallada de 16.000 milions d'euros en impostos que paguem els catalans, que se'n van a Madrid i que no tornen, i que no en podem disposar, a Catalunya, per fer front a les polítiques socials i a les polítiques econòmiques que necessitem. Uns recursos que ens permetrien incrementar el pressupost de la Generalitat, sense apujar els impostos, en 16.000 milions d'euros; és a dir, en un 70 per cent respecte als pressupostos actuals. Aquest és el debat de fons que hem d'afrontar d'una vegada per totes al nostre país.

I s'ha d'afrontar des del realisme –i s'ha d'afrontar des del realisme–, que vol dir que només amb un estat propi, tal com vostès van aprovar en el seu congrés nacional –Convergència Democràtica de Catalunya–, podem retenir aquests recursos econòmics, invertir-los a la societat catalana i sortir-nos-en definitivament, d'aquesta situació tan greu en la qual estem. Perquè nosaltres sí que ens en podem sortir. Catalunya sí que se'n pot sortir, d'aquesta situació tan greu en la qual estem. Probablement, Espanya ja no. Probablement, Espanya ja ha passat del punt de no retorn. Probablement, Espanya ja ha estirat més el braç que la màniga, i haurà d'acabar sent intervinguda. Però nosaltres, retenint els nostres recursos econòmics, sí que ens en podem sortir. I aquí, en el Parlament de Catalunya, li hem de donar una resposta a la societat catalana, que s'esforça, de forma molt notòria, molt clara, cada dia, sortint a treballar per aconseguir generar riquesa.

Nosaltres no venim aquí a fer la política del «com si». La política del «com si» que hem vist ara, per exemple, en el discurs d'Iniciativa, del senyor Joan Herrera, de «com si fóssim un estat»; de venir aquí a proposar una rastellera de mesures econòmiques: cap d'elles és aplicable, perquè no tenim la sobirania política per fer-ho. Per exemple, no podem incrementar determinats nivells de dèficit perquè no podem accedir als fons del Banc Central Europeu per finançar-ho, per exemple, que és el que implicaria una política keynesiana d'increment de la despesa.

Nosaltres venim aquí a fer la política de com fer el pas a l'estat propi, de com ser un país normal, de com aprovar, aquí, al Parlament de Catalunya, un full de ruta que ens permeti accedir a aquest estat propi i aconseguir retenir tots aquests recursos econòmics que ara se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país. I reconeguem-ho –reconeguem-ho ja, no passa re, sense complexos–, reconeguem-ho ja: el pacte fiscal –ja han dit que no a Madrid– ja no té recorregut. Si estan incomplint l'actual pacte, que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que diu que hi ha unes disposicions addicionals terceres que implicarien aproximadament 1.000 milions d'euros addicionals per a Catalunya en els darrers dos anys, i no paguen. Com volem signar un altre pacte que, a més a més, implica un nivell d'increment de recursos molt més substancial, perquè parlem de 16.000 milions d'euros, no de 1.000? I eventualment, ni que signessin –que no ho faran–, com ens en refiem,

que compliran? Tornaran a incomplir. Tornaran a incomplir, perquè l'Estat espanyol –i crec que la política catalana ha de fer un pas en aquest sentit– té una estratègia ja definida respecte a Catalunya. L'Estat espanyol contempla –contempla– l'eventual independència de Catalunya. I, en aquest escenari, és evident que no hi invertiran ni un euro, perquè si hi ha un territori que se'n va de l'Estat espanyol per conformar el seu propi estat, per què l'Estat espanyol hi ha d'invertir recursos econòmics, si al final aquestes grans infraestructures les gaudirem a Catalunya i no ells? I aquí s'explica, per exemple, que hagin ressuscitat aquest mort que es deia «corredor central ferroviari», que no té cap sentit econòmic, però per alguna cosa serà.

I, d'altra banda, si fem bondat i ens quedem amb el cap cot a Espanya, perquè a veure si així ens inverteixen alguna cosa, doncs, tampoc ho faran, perquè com més pobres siguem, menys incentius tindrem a marxar. És a dir, que si ens quedem faran tot el possible perquè tinguem pocs incentius per marxar, i si volem marxar és evident que no invertiran perquè volem marxar. Havent-hi, doncs, una estratègia clara definida històrica per part de l'Estat espanyol, per què el Parlament de Catalunya no adopta una estratègia clara, definida, històrica, en clau d'emancipació nacional, en clau de posar tota la carn a la graella per aconseguir la independència política, l'Estat propi, la recuperació de l'espoli fiscal, poder invertir aquests 16.000 milions d'euros en infraestructures, en sanitat, en educació, en sortir de la crisi, en ajudar els autònoms, els emprenedors, atorgar beques als nostres joves estudiants?

Els nostres joves estudiants en aquests moments –i deixi'm fer aquest incís– només reben el 6 per cent del total de beques de l'Estat espanyol, quan representen el 16 per cent del total dels estudiants de l'Estat espanyol, amb una clara política de discriminació i amb una clara política de captació de talent per part de Madrid, que és qui atorga la gran majoria de les beques.

Acabo, doncs, parlant dels estudiants, perquè és trencar una llança pel futur del nostre país, pel futur de les generacions del nostre país, que, amb il·lusió, volen treballar. Aquesta il·lusió és la que volen posar a disposició del país per sortir-nos-en plegats. I avui, d'aquí, d'aquest Parlament de Catalunya n'ha de sortir un missatge d'il·lusió i d'esperança, amb mesures clares i amb un canvi estructural respecte a la relació Catalunya-Espanya, que és la principal retallada que pateix el nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Tot seguit, en nom del Govern de la Generalitat, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, la primera pregunta que jo em faig, en nom del Govern, és sobre la utilitat d'aquest debat, sobre l'oportunitat. En quin sentit? Doncs, en el sentit

que aquest debat ja es va produir en el debat de pressupostos.

I l'altra pregunta seria: i d'això, quant temps fa? Fa sis mesos?, fa un any? No, fa molt poques setmanes; fa molt poques setmanes vàrem tenir ocasió, en aquest mateix Parlament, de debatre a fons sobre tot això que vostès ara estan dient; però, a més a més, en un marc, si vostès m'ho permeten, una mica més apropiat. Perquè és allà on s'han de quadrar els números. Resulta que el pressupost és una cosa tan fútil com allà on s'han de quadrar els números. I això ho sap gairebé tothom; i, per descomptat, els que han intervingut també ho saben. Altra cosa és que es vulgui fer veure que no. Això es pot fer veure, que no. Es pot fer comèdia, es pot fer tot el que vostès vulguin. Però vostès saben perfectament que els números han de quadrar. I per què han de quadrar? Doncs, per una raó molt senzilla: perquè si no quadren, aleshores hi ha algú que intervindrà. I aquest algú farà allò que nosaltres, pel que sigui, no volem fer, o no ens atrevim a fer. I això..., la història recent de la Unió Europea n'està carregada d'exemples.

Per tant, el primer que els volia dir és: fins a quin punt aquest debat és útil? Vostès tenen tot el dret, òbviament, a plantejar-lo. Tot el dret, i així ho han fet. Nosaltres tenim tot el dret a fer entendre que aquest debat, en aquest moment, segurament és sobrer, perquè tot això que estem dient avui ho vàrem dir fa poques setmanes, ho vàrem discutir, ho vàrem debatre i ho vàrem votar.

Jo els vull recordar que aquest Parlament fa poques setmanes va aprovar els pressupostos per a aquest any 2012; que efectivament són uns pressupostos que caldrà veure si els podem mantenir en tota la seva extensió i quantia, a partir del moment que coneixem una dada nova que no coneixíem, que són els pressupostos de l'Estat espanyol, dels quals nosaltres en part depenem –no del tot, però sí en part, fins i tot en bona part. Estem en aquesta situació.

Algunes coses que també els volia dir al fil de la seva intervenció. Vostès coneixen algun país de la Unió Europea que no estigui aplicant polítiques d'austeritat? Ara resultarà que Catalunya és l'excepció. Coneixen algun país de la Unió Europea, petit o gran, o mitjà, que no estigui aplicant polítiques d'austeritat? Per tant, no ens plantegin el tema de si les famoses retallades són necessàries o no. Perquè, les «retallades», que vostès en diuen, que vol dir la política d'austeritat, aquesta política d'austeritat, és present en el cor de tota la Unió Europea. Però això sí, amb una diferència, si vostès m'ho permeten: que els països que han d'aplicar menys retallades són aquells que les varen aplicar abans; és a dir, són aquells que ja havien fet la feina uns anys enrere.

Els en posaré un exemple, ja que aquest debat es sol·licita per part del Partit Socialista de Catalunya –també d'Iniciativa, etcètera–, que és Alemanya. Alemanya, quan va començar la política de reducció de despeses?, de reformes de l'Estat en el seu conjunt i també de l'estat del benestar? Quan varen començar? Doncs, va començar fa entre vuit i nou anys enrere. Qui governava Alemanya aleshores? El senyor Schröder. De quin par-

tit? De l'SPD, del Partit Socialista. El primer que va començar a tota la Unió Europea a fer polítiques d'austeritat, perquè varen entendre que en el seu país, Alemanya, que no és poca cosa –que no és poca cosa, com tothom sap..., que allò no podia aguantar –que allò no podia aguantar. I parlem d'Alemanya, eh? Parlem d'Alemanya: 80 milions de persones, l'economia més important d'Europa i la més exportadora del món. Doncs, aquesta economia i aquest país, l'any 2003-2004, varen entendre que o feien reformes i polítiques d'austeritat i eventuals –allò que popularment se'n diu «retallades»–, o Alemanya simplement no aguantava. I, ho torno a dir, ho va començar el Partit Socialista. I ho va continuar el partit democratacristià, amb la senyora Merkel. Va continuar la política del canceller socialista alemany de l'època.

Quins són, per tant, els països que ara estan fent menys retallades? Aquells que ja varen fer la feina, o aquells que tenen economies més dinàmiques i economies més potents. Que, com vostès saben molt bé, no és el nostre cas; evidentment, no és el cas del conjunt de l'Estat espanyol, i no és el cas, concretament, de Catalunya. Encara que Catalunya, després els ho comentaré, en aquesta situació de reactivació econòmica i de confiança en el futur des d'un punt de vista econòmic, crec sincerament que està millor que la resta d'Espanya, o que una bona part de la resta d'Espanya.

Vostès ens diuen: «Hi ha alternatives –hi ha alternatives.» Però no les expliquen. «Hi ha alternatives», però no les expliquen. Això sí, molts discursos, molt bones paraules, fins i tot una mica de poesia. Tot el que vostès vulguin, però d'alternatives no en presenten absolutament cap. Jo els ho he dit moltes vegades, no és la primera vegada que en parlem. Si resulta que l'alternativa és no complir amb les normes de déficit de la Unió Europea, diguin-ho –diguin-ho. Algú ho ha insinuat; o ho ha dit, fins i tot, el senyor Herrera. Després m'hi referiré. Diu: «No, no, escolti'm, és que això de Berlín i de Brussel·les, tot això ens ofega, i s'ha d'anar allà i se'ls ha de dir que per aquesta via no anem enlloc.» Això diu el senyor Herrera. Molt bé. Després faré un comentari sobre això.

Però vostès han de dir si vostès creuen o no que dintre de la Unió Europea s'han de complir les normes fixades pel conjunt de la Unió Europea, que controla els déficits i controla els endeutaments. I si la resposta és que sí, que hem d'estar a dintre d'aquest club, aleshores vostès no poden fer el doble discurs. No poden dir: «Hem d'estar dintre del club, hem d'estar dintre de l'euro, perquè això teòricament ens pot anar bé; però, evidentment, hi ha alternatives a la política que fixa el conjunt de la Unió Europea.» (*Pausa.*) Efectivament: n'hi ha, d'alternatives. Jo els ho he dit moltes vegades. Mirin, els Estats Units d'Amèrica són una alternativa. S'hi apunten? (*Pausa.*) Depèn. Els veig amb cara d'escepticisme, però l'alternativa que hi ha és el que estan fent els Estats Units d'Amèrica i que... (*Remor de veus.*) Sí, senyor Boada, sí. Ja sé que li pesa, perquè a vostè segurament li agradaria que li parlés d'altres models, però resulta que l'alternativa –resulta que l'alternativa– són els Estats Units d'Amèrica.

I què fan els Estats Units d'Amèrica en aquest moment? Doncs, miri, en lloc de fer una política d'austeritat, el que està fent és una política, com vostès deuen reclamar, d'expansió del déficit, i tenen déficits sobre la seva capacitat de crear riquesa del 8 i del 9 per cent, quan la Unió Europea el té limitat en el 3 per cent. Això és una alternativa; sí senyors, és una alternativa. Ara, per apuntar-se a aquesta alternativa s'ha de ser un estat independent i, a més a més, no formar part de la Unió Europea.

I aleshores els faig una pregunta –per no caure en un debat ple d'ingenuïtats, no?–: nosaltres volem estar dintre la Unió Europea i volem estar dintre de l'euro sí o no? Si no volem estar a la Unió Europea i no volem estar dintre de l'euro, doncs, vostès reclamin que marxem, i en parlarem, i a veure com es fa això. I una vegada hàgim marxat, mireu si tenim la capacitat que tenen els Estats Units d'Amèrica de fer una política expansiva on es gasta molt més del que s'és capaç d'ingressar. Però si resulta que vostès no defensen ni sortir de la Unió Europea, ni sortir de l'euro, aleshores se suposa que si volem formar part d'aquest club –en el qual, per cert, no manem–, hem de, poc o molt, ajustar-nos a les normes que fixa aquest club de països. I això és el que estem fent, concretament, des de Catalunya.

Em sembla que no és tan difícil d'entendre. Altra cosa és que vostès això ho vulguin presentar com una pura opció ideològica, d'una gent malaltissa que ha arribat aquí i que resulta que en lloc de tenir ganes d'agradar a la gent, a la ciutadania, el que té ganes és de tocar-los el voraviu, de veure, doncs, com els podem enfonsar a tots plegats, com els podem perjudicar, perquè això segurament és el que després serà rendible des d'un punt de vista electoral. Suposo que vostès han arribat a aquesta conclusió, que deu ser molt encertada, per altra banda, i molt ajustada a la realitat, no? No conec ni un sol partit polític que li agradi fer això, i no conec ni un sol governant, del nivell que sigui, que li agradi fer això.

Per tant, la pregunta que ens hem de fer és: el que estem fent –de polítiques d'austeritat i del que se'n diu «retallades»– és necessari i obligat sí o no? I vostès han de tenir el coratge de plantejar-ho també així, perquè plantejar-ho en el sentit només de voler perjudicar el Govern de torn –que, per cert, és molt legítim i molt partidista, i molt usual en determinats partits– està molt bé, però amb això no resoldran res. I no resoldran res...

I ara els explicaré una mica, si m'ho permeten, ja que em donen l'oportunitat de parlar en aquest debat, la història d'Espanya d'aquests darrers anys. No la història en el seu conjunt, sinó el que ha passat des del punt de vista de les polítiques d'austeritat. Els vull recordar, especialment al Partit Socialista de Catalunya, que vostès han estat governant fins fa tres mesos a Espanya, i fins fa un any i tres mesos a Catalunya. Sembla que d'això se n'han oblidat, vostès han tingut de cop i volta un atac d'amnèsia, vostès és com si no hi haguessin sigut mai. I resulta que hi eren, i que hi eren a tot arreu –a Catalunya i a Espanya–, i, a més a més, de manera molt recent, i que el que està passant, tant a

Espanya com a Catalunya, no és aliè al que vostès varen fer, i al que no varen fer –ni aliè al que varen fer, ni aliè al que no varen fer.

I deixin-me que els posi alguns exemples en aquest sentit. Vostès recorden fa molts pocs anys enrere, ja en plena crisi econòmica en molts països d'Europa i també a Espanya, quan el llop ja ensenyava totes les orelles..., vostès se'n recorden, d'aquell governant que deia que havíem passat per davant d'Itàlia i que en poc temps atraparíem França? No era de cap altre partit que del Partit Socialista. Es presumia molt, es treia molt pit pertot arreu, es donaven lliçons, lliçons de maneres. I, a més a més, es presumia tant que es deia: «Aquests italians, i fins i tot aquests francesos, que es preparin –que es preparin–, perquè ara ve Espanya, amb tota la seva potència, amb tota la seva dinàmica, amb tota la seva creativitat, amb tota la seva capacitat exportadora, etcètera, i ara resulta que els passarem la mà per la cara i els passarem pel davant.» D'això no fa gaire temps.

Però és que vostès mateixos en aquella època, quan passava això, just quan passava això, vostès mateixos deien que el sistema financer espanyol era el més sòlid de tot el món. Això no és cap invenció, ho deien vostès: «El sistema financer espanyol és el més sòlid de tot el món. Gràcies al que s'ha fet a Espanya en el sistema financer, aquí aguantarem millor que ningú.» I resulta que el sistema financer espanyol no devia ser tan sòlid, perquè la supervisió que es devia fer sobre aquell sistema no devia ser tan bona com es deia.

I tot això es recorda perfectament. I jo em pregunto: aquella política de treure pit i de donar lliçons, etcètera, on ens va portar? Ens va portar poc temps després a una altra realitat, que va ser el maig del 2010. I d'aquesta els en vull parlar, i especialment li'n vull parlar al Partit Socialista de Catalunya. I ho vull fer, a més a més, amb un to que no és de recriminació, però sí de recordar com han sigut les coses en la història recent col·lectiva, tant de Catalunya com, especialment, en aquest cas, del conjunt de l'Estat espanyol.

El maig del 2010, vostès saben que es va plantejar per part de la Unió Europea, de Brussel·les, es va plantejar una opció d'intervenir el conjunt de l'Estat, perquè aquella política del Partit Socialista d'anar traient pit i d'anar donant lliçons, etcètera, s'havia acabat. Tot allò era «filfa», i Europa va començar a dir: «Escolti'm, o vostès s'hi posen, o ens hi posem nosaltres.» I el senyor Zapatero va –aquell sí– fer un gir total, un cop de timó radical, cent vuitanta graus –o 360 graus, segons com es miri–, i de tot el que havia dit i fet durant els dos primers anys del seu mandat, va fer exactament el contrari durant els dos darrers, o com a mínim ho va intentar.

I jo em pregunto: aquella gent que en aquell moment governava Espanya, i governaven a Catalunya –per tant, Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya, etcètera, aquella gent que governaven en aquell moment–, no varen fer retallades? És a dir, ara vostès plantegen com un gran problema, pràcticament irresoluble, el fet que hi hagi una política d'austeritat en la retribució dels empleats públics. Ho presenten com un drama total. I, evi-

dentment, a ningú li agrada haver d'abaixar-se el sou. A ningú, senyor Nadal –a ningú–: ni als parlamentaris, ni als governants, ni als funcionaris, ni als interins, ni als contractats laborals. A ningú li agrada abaixar-se el sou. Encara hi ha una cosa que agrada menys, que és perdre'l, el sou, que vol dir perdre la feina; això agrada molt menys. I moltes de les coses que està fent aquest Govern són, precisament, per intentar, encara que sigui amb ajustaments, encara que sigui amb sacrificis, encara que sigui amb «retallades», com es diu popularment..., estem intentant protegir que determinada gent no hagi de quedar-se sense feina, que deu ser un bé una mica més comú i un bé una mica més general que no pas la crítica per la crítica, que sempre, òbviament, és molt fàcil i molt senzilla de fer. Estem fent això.

Vostès ho varen fer –vostès ho varen fer el maig del 2010. Sí. Però no entenc com aleshores les retallades no eren criticables en el sentit que calia ajustar algunes coses, no perquè s'ho creguessin vostès sinó perquè venia imposat, i que en aquest moment qualsevol política d'austeritat que es faci sigui una espècie de política que simplement està absolutament fora de joc, fora de to, etcètera. Vostès diran: «Home, però és que vostès en aquell moment estaven a l'oposició i també ho criticaven» –diran vostès, no? Doncs, mirin, jo els vull fer memòria, perquè en el moment en què vostès reduïen els sous de la funció pública, també a Catalunya, en el moment en què vostès feien una cosa tan poc popular com pujar l'edat de jubilació –com pujar l'edat de jubilació... (*Veus de fons.*) No, no, no, sí, sí, sí, sí. Escolti'm, quan es parla de drets, senyor Nadal..., també era un dret jubilar-se als seixanta-cinc anys en lloc dels seixanta-set, i tots vostès ho havien presentat sempre com un dret, i tots nosaltres; i resulta que es va haver de revisar, aquí i a gairebé a tot arreu. El senyor Schröder ja ho havia fet a Alemanya fa vuit o nou anys. I nosaltres, possiblement, no ens en vàrem adonar; alguns s'hi devien apuntar molt tard, i després les conseqüències són les que són.

Però, què va fer aleshores –i ara deixi'm que parli d'una formació política, perquè en aquell moment no estava en el Govern– quan vostès van plantejar tota aquella política de retallades i d'austeritat el maig del 2010? Què va fer, Convergència i Unió? (*Pausa.*) Què va fer? (*Pausa.*) No, doncs, jo els ho explicaré, el que va fer. El que va fer va ser –el que va fer va ser– el següent. El que va fer va ser, en lloc de mirar cap a casa –en el sentit de partit–, mirar cap a fora –en el sentit de país. I nosaltres estàvem a l'oposició a tot arreu. I, a més a més, en el punt de mira de vostès des de molts punts de vista que en aquest moment no recordaré, i en una posició tremendament incòmoda –tremendament incòmoda– des d'un punt de vista polític, amb dues eleccions guanyades a Catalunya i estant encara a l'oposició, i, per tant, amb una teòrica posició partidista que potser podia pretendre, doncs, d'enfonsar-ho tot, de dir: «Escolta'm, a mi, etcètera.»

Davant d'allò, Convergència i Unió el que va fer va ser fer possible que tot allò tirés endavant, assumint tot el cost de donar llum verda sense estar en el Govern. Jo ara els pregunto: vostès no són capaços de fer el mateix a Catalunya? I, a més a més, els diré una altra co-

sa: ho vam fer a canvi de res –a canvi de res. No vam demanar res. Això a alguns potser els escandalitzarà. Ara podrà sortir aquí algú i dirà: «Ho veuen, aquesta gent de Convergència i Unió, quina gent, no?, que quan tenen l'oportunitat, quan tenen, resulta, el Govern espanyol, allà, necessitat, etcètera, resulta que aquell dia no varen demanar res.» Algú dirà això, i serà una crítica, i potser serà una crítica legítima a més a més; però nosaltres ho varem fer a canvi de res. I sap per què ho varem fer a canvi de res? Només per una raó: perquè varem saber distingir, senyor Nadal, entre el bé comú i l'interès de partit. Varem saber distingir això: varem saber distingir entre el bé comú i l'interès de partit.

I jo em pregunto: vostès també seran capaços de fer això en un moment en què la situació és tan complicada i amb l'herència que vostès han deixat a tot arreu, de la qual vostès també són responsables? Seran capaços de posar el bé comú per davant de l'interès de partit? És molt complicat, això, senyor Nadal, ja li ho adverteixo. *(Pausa.)* Sí, sí, molt complicat –molt complicat–, més del que vostè es pensa. Segurament vostè diu que no perquè no ho ha practicat, però si ho hagués practicat, això de posar el bé comú per davant de l'interès de partit, probablement no faria aquest tipus d'afirmacions. *(Remor de veus.)* Sí, perdonin, cadascú té dret a expressar les seves opinions, i jo també. En aquest moment, com que vostès plantegen aquest Ple sobre les retallades, val la pena recordar –val la pena recordar– què ha fet cadascú en cada moment.

Vostès diran: «Vostès a Catalunya s'oposaven als pressupostos.» I és veritat, però vostès tenien majoria. *(Pausa.)* Perdonin, i aquest Govern no té majoria. I els vam... *(Veus de fons.)* No té majoria –no té majoria–, aquest Govern. I, a més a més, se'ls va dir des del començament..., i no els ho explicaré avui perquè no cal recordar aquestes coses, no?, però jo vaig demanar el seu suport d'una manera molt explícita per poder tirar endavant una política dura d'ajustaments, que no hauria agradat a nivell general però que responia també al bé comú. Que és on som, exactament on som.

Perquè aleshores, posem-nos a parlar d'això també, no? Vostès diuen: «Clar, un any després, un any i escaig després, resulta que amb les retallades no estem millor» –diuen vostès. I des d'un punt de vista argumental és difícil de rebatre-ho, perquè és evident que la situació en molts sentits és pitjor, això és veritat. Però la pregunta que vostès s'han de fer perquè si no és fer trampa –deixin-m'ho dir d'aquesta manera– és: i si no haguéssim fet el que hem fet, com estaríem ara? *(Pausa.)* Se l'han feta, aquesta pregunta? *(Pausa.)*

És a dir, dintre de la Unió Europea, dintre de l'euro, un país com el nostre, que viu a crèdit –que viu a crèdit–, perquè aquesta és la norma espanyola i ha sigut la norma catalana..., hem viscut a crèdit. En el cas de Catalunya és més greu, perquè era un país que havia fet de l'estalvi un valor conceptual i una pràctica, però resulta que hem viscut a crèdit durant molts anys. Un país que viu a crèdit, que està a la Unió Europea i que forma part de l'euro, es pot permetre el luxe de no fer els deures? Quina és la conseqüència de no fer els deures si s'està en aquesta situació i es viu a crè-

dit? Doncs, que els que ens deixen els crèdits hauran de decidir si ens els tornen a deixar o no. I el dia que decideixin, els de fora, perquè molts d'aquests crèdits són de gent de fora, que s'ha acabat i ens tanquen l'aixeta, això s'enfonsa. I vostès ho saben, això. Ho saben perfectament.

I, per tant, vostès saben perfectament que el que està fent aquest Govern –que no és gens agradable, per altra banda– és protegir el bé comú d'un país que ha viscut a crèdit i que ha de reduir la seva dependència del crèdit, fomentar l'estalvi interior, gastar menys del que gastava, produir més del que produïa, produir en millors condicions, exportar més, ser més competitiu i ser més productiu. Aquest és el tema. I si vostès volen parlar d'això, escolti'm, nosaltres, encantats de la vida. I si vostès tenen millors idees que nosaltres, doncs, els les comprarem, en el millor sentit de l'expressió; no les hi podrem pagar –no les hi podrem pagar– però les hi comprarem. Encantats de la vida, de parlar d'això. Però hem de parlar en aquest esquema, perquè, si no parlem dintre d'aquest esquema i dintre d'aquest marc, ens estem fent trampes en el solitari, i vostès també ho saben. Volen tenir un debat seriós? Tinguem-lo. Volen tenir un debat «petardístic?», un debat de pim-pam-pum, l'oposició contra el Govern, etcètera? Fem el que és tradicional –fem el que és tradicional.

Però jo em faig una pregunta també, senyor Nadal i senyor Herrera: sabem on som en aquest moment, des d'un punt de vista col·lectiu?, som conscients de la situació que tenim a sobre?, som conscients del que tenim a sobre o no? Perquè si som conscients del que tenim a sobre els partits que, a més a més, de forma natural s'han d'alternar en el Govern, tant a Espanya com a Catalunya, si som conscients de la situació que tenim a sobre, vigilem com plantegem els temes. Perquè si a la gent li estem dient –i vostès ho diuen– que hi ha esperança amb una política diferent de la política d'austeritat en el curt termini, vostès saben que els estaríem enganyant –vostès saben que els estaríem enganyant. Per tant, la pregunta que ens hem de fer tots plegats és: si tenim l'obligació de fer aquesta política d'austeritat, com la fem, de tal manera que tinguí els menys costos possibles per al comú de la gent. I aquest debat és molt interessant –molt interessant. I aquí segurament el Govern no l'encerta sempre; segur que no, segur que comet errors. Però dintre d'aquest marc de la política d'austeritat no ens plantegin una política diferent, perquè vostès saben que no és possible. No hi ha una alternativa a la política d'austeritat mentre estiguem a Europa, a l'euro i visquem a crèdit. I això és el que hem d'intentar corregir: no viure tant a crèdit.

Vostès varen fer una cosa a Catalunya quan es van trobar en aquestes circumstàncies –els que estaven en el Govern en aquell moment, no?– i feien aquest discurs. Deien: «No, no, escolta'm, si el problema que tenim és que ens han disminuït els ingressos. I què hi farem, si ens han disminuït els ingressos? Clar, farem molt dèficit.» Aquesta era la seva política. «Ens han disminuït els ingressos; caram!, quina mala sort. Doncs, farem molt dèficit.» I, és clar, vostès s'imaginaven una família que de cop li disminueixin els ingressos i que digués: «Mala sort, ens endeutarem molt, farem molt dèficit.»

Quant duraria, això? Quant temps aguantaria, aquella família? Aleshores em diran: «No, home, però és que un país és molt més gran, i, per tant, no està sotmès a les mateixes regles.» Això potser era veritat abans, però ara ho ha deixat de ser, perquè fins i tot els països tenen els seus límits. I, si no és així, doncs, mirin el que està passant a la Unió Europea, mirin què ha passat a Portugal, mirin què ha passat a Irlanda, mirin què ha passat a Islàndia, mirin què ha passat a Grècia. Ha passat això. Els països tenen els seus límits. No són com les famílies, ni com les empreses, ni com les persones, però tenen els seus límits. I això ho hem de saber, tots plegats. I si això ho sabem, aleshores, escolteu, el que hem de fer és dir: «Polítiques d'austeritat.» No plantegem diferències en aquest sentit: s'han de fer. Fem-les el millor possible i passem-les al més ràpidament possible.

I conservem el valor de l'austeritat com un valor de futur, que també ho és –que també ho és. Perquè, mirin, de totes les coses que estan passant n'hi ha una que potser no és tan dolenta, que és que quan es parla tant de «reformes, reformes, reformes», que evidentment s'han de fer –i algunes s'estan fent, per cert–, quan es parla tant d'això, també s'hauria de recordar que una reforma estructural que s'ha de fer a l'Estat espanyol i a Catalunya és la reforma que ens porti que l'austeritat sigui un valor permanent, cosa que no era precisament una moda en aquests últims anys. Que aquest viure a crèdit, viure pels deutes dels altres i moltes vegades dels de fora..., que això té un límit i que això té un recorregut. I ara se'ns ha acabat. Aquell xec en blanc que se'ns havia donat se'ns ha acabat des de fa temps. Aquesta és la realitat.

Bé, dit això, jo voldria acabar aquesta intervenció fent notar un parell de coses finals, no? La primera: vostès diuen que al costat de les polítiques de retallades hi ha d'haver polítiques d'estímul i de creixement. Cent per cent d'acord. Alguns ens diuen: «Vagin a Brussel·les i expliquin això.» Jo, senyor Herrera, ja ho he explicat. Bastantes vegades. No n'he fet publicitat, però ja ho he explicat. Ho he explicat al senyor Barroso; ho he explicat al president del Parlament Europeu, el senyor Schulz; ho he explicat al vicepresident de la Comissió Europea, que s'ocupa dels temes de la indústria, la innovació, etcètera; ho he explicat al senyor Van Rompuy, president del Consell Europeu. Ho he explicat a les màximes autoritats europees. I els ho he explicat personalment; els he dit exactament això que vostès diuen. Els he dit: «Escolti'm, amb polítiques d'austeritat dures, que vostès practiquen i ens obliguen a practicar... I que nosaltres podem estar d'acord amb el valor de l'austeritat, però amb això no n'hi ha prou.» És clar que els ho hem explicat, perquè en som conscients, que amb això no n'hi ha prou.

Però l'alternativa no és aquesta; l'alternativa és saber si sense les polítiques d'austeritat podem sobreviure o no en el marc en el qual estem. Aquesta és la pregunta clau a la qual vostès han de respondre. Perquè si la resposta és: «No, no podem sobreviure», doncs, estem fent el que hem de fer. I si la resposta és: «Sí, podem sobreviure», aleshores ens ho han d'explicar bé i ens han d'explicar l'alternativa, i convèncer el poble

de Catalunya que hi ha una alternativa millor, que seria fora de la Unió Europea, fora de l'euro, i aleshores no se sap exactament a on –no se sap exactament a on. Per tant, si és això...

Doncs bé, aleshores, polítiques d'estímul i de creixement. Vostè, senyor Nadal –no m'ho he pogut apuntar per la rapidesa del debat i perquè vostè tenia el temps molt just en la seva intervenció–, ha parlat d'una sèrie de polítiques o de camps a on cal, doncs, créixer, a on cal ser actius. En tots els camps que vostè ha citat, si no ho recordo malament, Catalunya no està malament. *(Pausa.)* No, no està malament. Per tant, en aquest sentit, les polítiques, diguem-ne, del país –no ja del Govern: les polítiques del país–, de creixement, d'innovació, de recerca, d'exportació, de sectors punta..., tot això s'està fent. No diguin que només s'està retallant, perquè no és veritat.

Catalunya lidera el turisme de tot l'Estat espanyol i cada vegada millor. I no només hi ha cada vegada més gent que ve aquí, sinó que, a més a més, hi deixen més diners. Vostès saben, per exemple –una cosa que no se sap habitualment, no?– que el 25 per cent de totes les devolucions d'IVA que es fan a l'Estat espanyol –a l'Estat espanyol, 25 per cent de totes les devolucions d'IVA que es fan a tot l'Estat espanyol– pels turistes no europeus que vénen aquí –el 25 per cent– correspon a comerços d'un carrer de Barcelona? –que no esmentaré per no fer-ne publicitat. Un sol carrer de la capital de Catalunya representa una quarta part de totes les devolucions d'IVA que els turistes estrangers no europeus..., vénen aquí.

Vostès saben, per exemple, que el 50 per cent –el conseller Mas-Colell ho sap perfectament, no?– de tots els recursos que vénen de la Unió Europea per a projectes d'excel·lència en el camp de la recerca es queden a Catalunya? –el 50 per cent. Som el 16 per cent de la població espanyola, el 6 per cent del territori, el 18 i mig per cent o 19 per cent de l'economia; el 50 per cent de tots els fons europeus que vénen a Espanya per a projectes d'excel·lència científica i en el camp de la recerca es queden a Catalunya. Vostè deia: «El camp de la recerca: hem de liderar...» Ja liderem. Si ho estem liderant. No ho lideràvem fa deu anys enrere. Ara ho estem liderant.

Liderem les exportacions, que van créixer l'any passat d'una manera significativa. Era un altre camp que vostè estava dient. Tot el camp agroalimentari –que vostè també ha esmentat, si no ho recordo malament. Mirin l'Alimentaria –fa pocs dies que ha passat–: 140.000 visitants, ha tingut l'Alimentaria. I, a més a més, és una fira que ha anat molt bé, amb grans expectatives per part de la indústria agroalimentària del país, que cada vegada és més exportadora.

Per tant, escolti'm, no em diguin que no s'estan fent polítiques en el país –ja no parlo del Govern, només. En el país hi ha moltes polítiques de creixement, d'estímul, d'innovació, d'anar endavant, d'obrir-se, etcètera. N'hi ha moltíssimes. Les mateixes indústries culturals estan en un moment, doncs, d'un gran dinamisme. Hi ha moltes coses en el país que en aquest moment estan funcionant.

Per tant, no ens plantegin dues alternatives que no són reals. Vostès diuen: «Hi ha alternativa a la política d'austeritat.» No és cert. Tinguin la valentia de dir que no és veritat. I, segon, no contraposin només retallades o polítiques d'estímul; són retallades i polítiques d'austeritat perquè hi estem obligats, i, a més a més, polítiques d'estímul, sabent que tenim molts menys diners i molts menys recursos. Tots plegats. Perquè tot el país s'ha empobrit –tot el país s'ha empobrit– en aquests últims anys. Tot el país. Vostès ja saben... (*Remor de veus.*) Sí, és clar, sempre trobaran algú que no –sempre trobaran algú que no. Però el país en el seu conjunt –el país en el seu conjunt– s'ha empobrit. O diguin-ho d'una altra manera: el país en el seu conjunt és menys ric del que es pensava que era, i això tampoc és tan difícil descobrir-ho. I això té conseqüències. Són conseqüències empipadores? Evident. Són dures? Evident; tot el que vostès vulguin. Tot això té conseqüències. I les conseqüències ara hi són –ara hi són.

I una de dues: o mantenim el rumb o vostès saben que acabarem com el *Concordia* –com el *Concordia*. (*Pausa.*) Sap què ha passat amb el *Concordia*, no? (*Pausa.*) Doncs miri, per despistar-se se'n van anar contra les roques i van embarrancar i encara està penjat allà, amb la panxa ben amunt. I això ho sap tothom perquè ho ha vist tothom. O mantenim el rumb, encara que sigui difícil i dur, o acabarem com el *Concordia*.

I, efectivament, estem en una situació en molts sentits més dura que fa un any enrere. Tenen tota la raó. Però és que resulta que l'economia en el seu conjunt, també l'europea, s'ha anat deteriorant. I quan l'economia es deteriora, les coses tenen conseqüències, també; n'hem de ser conscients i ho hem d'afrontar entre tots. Catalunya té moltes més possibilitats, moltes més, de fer un pas endavant, dintre del context del sud d'Europa –no parlo ja només d'Espanya–, que no pas molts altres territoris que no tenen el teixit productiu que té el nostre país, ni tenen el talent, ni tenen la creativitat, ni tenen el teixit associatiu. N'estic absolutament convençut. Ara, això no es resoldrà a base d'un ple sobre la política de retallades. Creguin-me, això es resol per altres vies.

Finalment, vostès poden criticar moltes coses, però, mirin, el que no poden criticar d'aquest Govern és que no s'hagi enfrontat a la realitat. No ho poden criticar, això. Perquè podíem haver optat per una altra cosa, que era mirar cap a un altre costat i comptar els mesos que ens quedaven fins a acabar com el *Concordia*. Podíem haver fet això. Era més còmode, era més fàcil, era més demagògic; i, sobretot, era molt menys patriòtic, si em permeten aquesta expressió –molt menys patriòtic. I el Govern des del primer dia va intentar, sabent que aquest era un camí complicat i que segurament no trobaria la comprensió general, doncs, fer el que havia de fer. Per tant, tenir un cert sentit del deure –tenir un cert sentit del deure–, en el qual ens trobàvem i ens trobem. I, a més a més, ens hi trobem en unes condicions pitjors que fa un any enrere, a nivell català i a nivell del conjunt de l'Estat espanyol.

Vàrem prendre decisions i vàrem fer una altra cosa, que vostès segurament, doncs, no apreciaren, no? Però vàrem intentar que, a més a més, Catalunya es con-

vertís en un cert exemple, dintre d'aquest sud d'Europa tan desprestigiada. Un cert exemple de dir: «Home, en aquest sud d'Europa hi ha gent seriosa que es pren la responsabilitat també seriosament, i que té un cert sentit del deure, i que és capaç de prendre decisions, encara que siguin doloroses, que exigeixen un determinat coratge polític.» Com han fet molts altres països europeus en aquests darrers anys. Nosaltres hi hem arribat tard i ara ens toca fer aquest camí, que és molt dur. Ens toca. És així, no? I, a més a més, hem intentat fer-ho sense concessions al populisme.

Perquè vostès es creuen que és agradable posar taxes, com per exemple en el camp del turisme? És agradable posar tiquets moderadors a la sanitat, quan resulta que cap partit espanyol ho fa? Vostès en parlen molt, d'Europa, senyor Herrera, i en posen molts exemples, etcètera. M'ha parlat d'Holanda. Vostès agafin... (*Veus de fons.*) No ho sé, si és el model o no. Vostès han parlat d'Holanda avui aquí. Jo només els demano una cosa: vostès agafin tot el conjunt dels països de la Unió Europea, els més avançats i els més rics –per tant, els que es podrien permetre més luxes, diguem-ho així–, i mirin, en el copagament de la salut, quins en tenen i quins no en tenen. Mirin-ho. Mirin-ho en aquest sentit. I aleshores parlarem de tot. Però no plantegin les coses des d'un punt de vista de dir: «Nosaltres és que aquí no volem cap sacrifici en aquest sentit, però volem mantenir una alta qualitat dels serveis. I, a més a més, això sí, volem redistribuir.»

Jo els recordo una altra cosa: a Catalunya en aquest moment hi ha els impostos més alts de tota la Unió Europea. (*Veus de fons.*) Sobre la renda, sí –sobre la renda, sí. I, a més a més, hi ha l'impost de patrimoni –impost de patrimoni que, per cert, el Partit Socialista va treure en plena crisi i que tres mesos abans de les eleccions es va tornar a posar, que no sé si això és molt coherent o no, però és el que varen fer. Si vostès sumen l'impost de patrimoni i els nivells de renda, que a Catalunya estan en el 56 per cent en el seu tipus màxim, veuran que aquests impostos són els més alts de tota la Unió Europea. Tenim els millors serveis públics de tota la Unió Europea? (*Pausa.*) Sí, senyor Herrera, que és veritat; vostè ho sap perfectament, home. Només trobarà un o dos països més a Europa que tenen un nivell de renda màxim com el que té en aquest moment Catalunya, que eren els nivells de Suècia de fa uns anys enrere, i de Dinamarca de fa uns anys enrere. I que tots aquests països –moltes vegades governats pels socialdemòcrates, per cert– han anat abaixant aquests tipus impositius. Gairebé tots. I nosaltres ara els hem de pujar de pressa i corrent perquè resulta que estem en la situació que estem, de perill d'embarcament.

Per tant, escolti'm, no hem fet concessions al populisme –no hem fet concessions al populisme. Al revés: crec que estem aplicant una política seriosa, dura, empipadora en molts sentits; poc agradable, si m'ho permeten, però absolutament necessària, perquè l'alternativa és pitjor. L'alternativa no és «retallades sí» o «retallades no». L'alternativa és: o ens prenem seriosament el compliment dels deures i ho combinem amb

polítiques de creixement i d'impuls –que a Catalunya s'estan produint en molts sectors, afortunadament–, o fem això, o acabem com el *Concordia* –embarrancats, inclinats i amb la panxa enlaire. I, evidentment, aleshores, amb la necessitat de ser rescatats per part de tothom.

Darrera cosa que els volia dir –el senyor Bertran s'hi ha referit, el senyor Rivera s'hi ha referit en un sentit contrari, etcètera, no? Vostès parlen de reformes en general. Doncs bé, n'hi ha una que és imprescindible. Hi ha una manera –aquesta sí que és una manera. Aquesta és l'única manera que tenim a l'abast. L'única. L'única manera que tenim a l'abast d'haver de fer menys polítiques d'austeritat a Catalunya i de tenir més recursos per fer polítiques d'estímul i de creixement –l'única– és el pacte fiscal. És a dir, que aquest país sigui responsable dels seus ingressos. I això depèn de tots nosaltres. També depèn de l'Estat espanyol, d'acord, però sobretot depèn de nosaltres. I això, senyor Nadal, depèn molt de vostès. Ja sé..., i no els vull carregar en aquest sentit la principal responsabilitat, perquè no la tenen: la tenim nosaltres, la principal responsabilitat. Però el paper del Partit Socialista de Catalunya en el tema del pacte fiscal és clau. Perquè aquest és un país –Catalunya– que es pot permetre tenir unes polítiques de reforç de l'estat del benestar, i d'estímul i de creixement, més potents que les que té en aquest moment en plena crisi econòmica. Ens ho podem permetre, però ens cal el que alguns en diuen la «sobirania fiscal», altres en diuen la «independència fiscal», altres ho plantegen com un «pacte fiscal», altres com un «concert econòmic». Diguin-ne com vulguin. L'important és que aquest país sigui responsable dels seus ingressos i que, a més a més, no hagi de transferir el nivell de recursos, de diners i de rendes que està transferint des de fa molts anys, des de fa molts dècades, al conjunt de l'Estat espanyol. Aquest és el gran tema i aquesta és la gran reforma. Aquesta està al nostre abast, i aquí tenim tots plegats no només una assignatura pendent, sinó un repte de primera magnitud i de gran proporció de cara a aquestes properes setmanes.

Jo els demano a tots, ens demanem a tots –també ens hi incloem nosaltres–, que sapiguem estar a l'alçada de les circumstàncies, i que plantegem l'única alternativa realment viable a poder mantenir l'estat del benestar, i a poder fer polítiques de creixement, d'estímul i de creació d'ocupació. I aquesta alternativa, senyores i senyors diputats, es diu «pacte fiscal» en la línia que tots sabem que el país necessita.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Algun membre del Govern intervindrà, o no? (*Pausa.*) Doncs, comencem amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament.

En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable presidenta del Parlament, molt honorable –en absència– president de la Generalitat de Catalunya, honorable vicepresidenta –d'esquena–, senyores i senyors diputats, si el pacte fiscal és el resum de tot... Els manaments de la llei de Déu que es resumeixen en dos s'han de complir tots deu, no només el pacte fiscal. I, per tant, s'ha de parlar de les persones, de la vida de les persones, de les famílies, de la gent. S'ha de mirar els ciutadans a la cara i se'ls ha de parlar del que els passa realment. Però reservarem la rèplica al president per quan hagi tornat.

Comencem parlant del marc europeu. Existeix una alternativa europea a l'actual estratègia per fer front a la crisi econòmica que fa compatible –fa compatible– la inevitable reestructuració de la despesa pública –que cal fer–, i les polítiques de reactivació econòmica que han de permetre generar ocupació. La crisi econòmica i financera mundial ha posat de manifest les insuficiències dels mecanismes de la integració econòmica i política europea. La inestabilitat financera i les dràstiques mesures fiscals de reducció del dèficit i endeutament posades en marxa han provocat l'estancament i la recessió a molts països de la Unió Europea, i específicament a Espanya i a Catalunya.

El nou Tractat d'estabilitat signat el passat 2 de març per vint-i-cinc països europeus, Espanya inclosa, només ha suposat l'escenificació del compromís formal d'aquests països amb uns mecanismes de consolidació fiscal estrictes que no tenen en compte la dimensió de la reactivació econòmica.

Per tot això, instem el Govern de la Generalitat de Catalunya a promoure de forma prioritària, a través de la seva acció exterior a Europa i a través dels organismes europeus en els quals participa i és protagonista –com l'euroregió o els quatre motors d'Europa–, i davant del Govern central, la reforma dels tractats europeus vigents que han d'establir un calendari creïble, sostenible i possible de reducció del dèficit i l'endeutament dels països amb desequilibris més greus que allargui els terminis per a la consolidació fiscal; un calendari a curt termini garantit per les institucions europees i l'eurogrup de transferències de recursos dels estats membres amb més capacitat recaptatòria cap als més deprimits, que permetin finançar mesures de reactivació econòmica en aquests darrers; un calendari a mitjà termini d'integració fiscal dels països que compartim l'euro, és a dir, de cessió de sobirania fiscal dels estats membres cap a les institucions europees; un calendari a mitjà termini de solució per part dels estats de mecanismes de coordinació de les polítiques econòmiques que realment els comprometi, i de creació d'una autoritat comuna del tresor que permeti actuar com a instrument de gestió del deute mutualitzat de tots els estats –els eurobons– i lluiti de forma eficaç contra les turbulències provocades pels mercats; la constitució d'un govern econòmic europeu en contraposició a les estructures intergovernamentals actuals; la reforma dels estatuts del Banc Central Europeu perquè contemplin, entre els seus objectius prioritaris, no només el de l'estabilitat monetària, sinó també el del creixement econòmic.

En el marc espanyol, existeix també una alternativa a l'actual estratègia espanyola per fer front a la crisi econòmica i financera, que proposa reformes que afavoreixin la millora de la nostra competitivitat i accelerin la reactivació econòmica sense posar en perill el que és essencial dels nostres serveis socials bàsics, i que té el coratge de voler que contribueixin a l'esforç per sortir de la crisi –més que cap altre– els que l'han generat i els que més possibilitats tenen, i no exclusivament els treballadors i les classes mitjanes. Continua sent imprescindible realitzar tot un conjunt de reformes estructurals que permetin a la societat espanyola i catalana accelerar i reforçar les seves possibilitats de sortir de la crisi econòmica de forma més competitiva i socialment justa.

La reforma laboral que ha portat a terme el Govern espanyol ha suposat l'escenificació d'una política que agredeix els drets dels treballadors com a valor a mostrar davant les autoritats europees, i com a tàctica política –que amaga les incapacitats del Govern davant la situació econòmica del país– que destruirà ocupació a curt termini, que no garanteix la creació d'ocupació a mitjà termini, però que suposa la lesió definitiva dels drets dels treballadors. Demanem que la reforma laboral sigui negociada i profundament modificada, aprofitant la seva tramitació parlamentària. I exigim que el Govern i el Parlament plantegin el corresponent recurs davant del Tribunal Constitucional en els termes que s'ha pronunciat el Consell de Garanties Estatutàries.

La reforma financera que ha portat a terme el Govern espanyol no està generant la confiança necessària davant els mercats financers internacionals, ni que la reestructuració del sistema financer espanyol es faci de forma ordenada, ni que la imprescindible transparència dels comptes de les entitats, la neteja del balanços i l'imprescindible desaljanquejament es realitzi de forma àgil i eficient, sense perjudicar encara més el flux de crèdit cap a famílies i empreses. Tampoc s'ha d'amagar la responsabilitat del sistema financer sobre la difícil situació hipotecària de moltes famílies, com es fa ben evident cada dia.

La reforma fiscal portada a terme fins al moment pel Govern espanyol ha suposat l'augment de l'impost sobre la renda, que afecta treballadors i classes mitjanes fonamentalment, i resulta del tot insuficient i injusta, i s'ha vist agreujada per la proposta d'amnistia fiscal. La reforma energètica que insinua el Govern espanyol s'està plantejant només sobre el sistema tarifari de les companyies elèctriques i el seu dèficit estructural.

Cal, doncs, que sense subordinació i fent ús de les capacitats de què disposa, el Govern de Catalunya actuï per recuperar les competències i la capacitat d'intermediació de la Generalitat com a autoritat laboral a Catalunya, per tal de continuar tenint la capacitat d'autoritzar els expedients de regulació d'ocupació que es produeixen al nostre territori i mantenir la capacitat d'intermediació davant les empreses que es volen deslocalitzar; garantir els drets dels treballadors catalans pactant i dialogant els canvis que s'han de realitzar en el Congrés dels Diputats sobre la reforma del marc laboral posat en marxa pel Govern central,

amb els sindicats, els empresaris i els partits polítics catalans, aprofitant el marc de l'acord estratègic.

Davant l'absoluta inacció i passivitat del Govern de la Generalitat de Catalunya –almenys aparent o que sapiguem– en el procés de reestructuració del sistema financer espanyol i, especialment, pel que fa al model català de caixes, instem el Govern a comparèixer davant el Ple per tal de donar explicacions sobre la informació de què ha disposat el Govern en relació amb la reestructuració financera, especialment quan afectava caixes d'estalvis catalanes; la informació sol·licitada tant al Govern espanyol com al Banc d'Espanya per tal de seguir el procés i poder intervenir en les decisions preses; les gestions realitzades pel Govern per tal d'evitar el desmantellament del model de caixes catalanes, per garantir el manteniment dels centres de decisió d'aquestes caixes a Catalunya i per protegir els interessos territorials i els recursos de l'obra social que desenvolupen aquestes entitats a Catalunya; garantir davant el Govern espanyol i el Banc d'Espanya que el procés d'absorció de les caixes catalanes per entitats privades, prèviament adquirides amb diners públics i per sota de les condicions de mercat..., mantinguin els recursos i les prioritats d'acció territorial originals de les caixes absorbides.

Cal també una reforma més en profunditat del sistema fiscal i dels impostos, amb més simplificació i progressivitat, que eviti el frau i aconsegueixi que pagui qui més pot contribuir; amb una homogeneïtzació compatible amb autonomia i coordinada amb Europa, evitar la competència fiscal a la baixa i estandarditzar les nostres tarifes a nivells europeus; introduir una tributació verda, tributació per a grans fortunes i tributació de les externalitats negatives; i la lluita contra el frau fiscal i l'economia submergida, i anular l'amnistia fiscal anunciada, per injusta i de rendiments incerts.

Cal, doncs, en sentit contrari d'algunes de les reformes que es plantegen, aprimar l'Administració central; fer-li complir, amb major pes, els objectius de dèficit, i millorar els recursos de les comunitats autònomes per tal que facin efectives les seves competències, puguin garantir la seva autonomia financera i puguin complir els seus compromisos d'austeritat amb Europa. Per tant, cal garantir per a Catalunya mecanismes de bilateralitat, de justícia, de solidaritat, de convergència amb el sistema foral. I, finalment, cal revisar i renovar la vigència de la disposició addicional tercera de l'Estatut. Tot, en el marc de la proposta de pacte fiscal que s'hauria de debatre en aquest període de sessions.

Situem-nos ara en el marc de les propostes que més directament concerneixen Catalunya i la seva governació en el marc de les polítiques socials i els serveis públics. La situació de les famílies catalanes s'ha degradat fortament en els darrers anys, per la destrucció de llocs de treball i, especialment, a partir de la política iniciada l'any 2011 de reducció de l'accessibilitat de serveis públics i de disminució o desaparició dels ajuts a les famílies amb menys ingressos. La pèrdua de qualitat objectiva dels serveis públics essencials –menys hores lectives en l'educació de titularitat pública, menor activitat i més llistes d'espera en els serveis sanitaris, modificació de ràtios als serveis socials,

menor oferta de formació ocupacional— està produint una segregació accelerada en l'equitat social.

L'acció del Govern de la Generalitat ha incrementat la fragilitat de les famílies i la incertesa sobre el seu futur. Cal, doncs, modificar, rectificar i corregir en profunditat aquestes polítiques en l'àmbit de l'educació, pel que fa a les places i al finançament de les escoles bressol, de les beques menjador, de la formació professional, dels programes per combatre el fracàs escolar, per al blindatge de l'equitat educativa.

En l'àmbit de la salut, fer complir la moció aprovada en el darrer Ple ordinari, i assegurar que metge i infermera et veuen en un màxim de quaranta-vuit hores; prova d'especialista, en menys de quaranta-vuit hores, i operació no urgent, en un termini màxim de sis mesos.

Serveis socials i ajut a la dependència: revisió de les partides pressupostàries i dels criteris dels ajuts per infant a càrrec; agilitzar els processos de la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència; garantir el compliment de la Llei 17/2007, de serveis socials, especialment pel que fa a la cartera de serveis socials. No hi ha nació sense cohesió social, i calen mesures urgents per garantir el manteniment dels nivells de cohesió assolits. Massa indicis ens indiquen la proximitat d'un punt de fractura.

En matèria de polítiques d'habitatge, urgim la convocatòria dels ajuts al pagament del lloguer corresponent a 2012, l'impuls a la Llei de barris amb el compliment estricte dels acords que ha pres en aquesta matèria el Parlament de Catalunya.

I en la lluita contra la pobresa, potenciar la inserció sociolaboral de les persones en risc d'exclusió social amb la creació d'una xarxa d'últim recurs en la lluita contra la pobresa.

Pel que fa a la renda mínima d'inserció, un pla de xoc per afrontar el col·lapse d'expedients de la renda mínima d'inserció, compensant els ajuntaments pels recursos extraordinaris que han donat per fer front a situacions d'emergència social amb plans locals extraordinaris d'ocupació adreçats a persones perceptores de la renda mínima d'inserció, amb especials dificultats d'inserció en el món laboral.

I en l'àmbit de la reactivació econòmica, les conclusions de la cimera anticrisi, celebrada tot just fa un any, el 29 de març de 2011, no han tingut continuïtat en accions de govern durant aquest temps. Els elements substancials de la crisi —l'aturada del crèdit a les persones i les empreses, el creixement de l'atur, la baixa inversió, la manca de projectes tractors— continuen plenament vigents, i els pocs elements positius provinents de l'exterior —el creixement de les exportacions i el turisme— no compensen la minsa activitat de la resta de sectors. Cal urgentment, doncs, posar en pràctica polítiques d'estímul directe de l'activitat econòmica.

En l'àmbit de l'energia, amb un pla operatiu del vehicle elèctric a Catalunya; reclamar al Govern de l'Estat la revisió dràstica de les seves recents mesures, que afecten negativament les energies renovables; amb un impuls a les zones de desplegament prioritari de l'energia edifica, i amb un pla per a l'eficiència energè-

tica i l'ocupació; amb un concurs per al finançament dels projectes de *smart city*; amb la constitució d'un fons públic-privat per a la inversió sense avals en projectes de noves empreses; amb la creació d'un fons de transferència de tecnologia de definició dels districtes especials d'innovació; assegurar que almenys un 3 per cent de la contractació pública de la Generalitat es promogui basant-se en els procediments de compra pública innovadora; impulsar els projectes *open government* i *open data*.

Ocupació i autoocupació: creació d'un fons d'innovació i desenvolupament social per impulsar projectes d'ocupació, autoocupació i creació de petites empreses en els barris i en les famílies més afectades per la crisi.

En l'àmbit de les infraestructures, prioritzar les obres estratègiques; abordar una nova legislació i un nou pacte amb l'Estat per al finançament del transport públic, instant l'aplicació urgent, sense dilacions, d'un nou model de gestió aeroportuària que assegurï una gestió individualitzada i autònoma de l'aeroport de Barcelona - el Prat; amb un impuls real d'ACCIO, i amb un impuls efectiu de la candidatura de Tarragona 2017; amb un finançament del conjunt de mesures extraordinàries a través de l'impost sobre grans fortunes, de l'impost sobre la generació de l'energia nuclear, de la reformulació de la taxa turística; i la possibilitat d'incrementar, si hi ha marge, el tram autonòmic de l'IRPF.

I cal també, en la línia d'actuacions anteriors que s'han de reprendre, convocar una nova cimera anticrisi i la reformulació per a un nou període de l'Acord estratègic; facilitar i propiciar el diàleg social amb sindicats, entitats i associacions, i reforçar les mesures que garanteixin els serveis públics essencials, tot endegant les reformes que ho facin possible.

Mentre les mesures que es prenen no generin cap mena de confiança; mentre provoquin més alarma que tranquil·litat; mentre ofeguin i no estimulin; mentre pressionin les classes mitjanes i les classes treballadores; mentre amnistiïn el poder, el diner i l'especulació; mentre paguin més i més els que no poden i menys els que tot ho poden; mentre l'austeritat sigui només un pretext o una coartada; mentre les mesures —les retallades— posin en risc la cohesió social, no hi ha marge per a l'entesa necessària i urgent. Mentre passi segons què d'una determinada manera —no: «O..., o...»; o: «I..., i...»; ja en parlarem, ara—, mentre es posi en risc la cohesió social, no hi ha marge per a l'entesa necessària i urgent.

No sé si hi ha un camí del mig. Sé, però, que avui ja està escrit i sentenciat que només —només— amb l'obsecció pel dèficit no hi ha redreç a l'horitzó.

Hem perdut un any buscant culpables i no dedicant el temps necessari a la recerca de les solucions. Ara calen humilitat —per a tots— i la capacitat de concertació per aparcar les diferències i buscar les solucions; ara cal respondre a les expectatives del conjunt de la ciutadania; ara és el moment de sobreposar-se a les dificultats, d'assumir i compartir els riscos, i d'abordar, president, el camí de les solucions. Un camí que de

moment sembla difícil, encarats en la solitud del Govern que volia ser decisiu a Madrid i que no ha pogut; que volia un *do ut des* entre els pressupostos de Catalunya i els de l'Estat amb un resultat ben magre, i que es movia amb el càlcul ajustat de la geometria variable i ha donat lloc al màxim sotmetiment a les polítiques i a les iniciatives del Partit Popular.

Ara seria el moment de la política amb majúscules, d'una gran aliança social, política i parlamentària. Ara és el moment de la unitat social, de la unitat política amb el Parlament, els sindicats, la societat i el Govern. Ara és el moment d'un gran pacte social que reconegui la necessitat dels ajustos i els abordi mirant les persones, no només la fredor dels números. Una política de contenció, d'austeritat i de reformes que miri als ulls les persones, les famílies, els joves, la gent gran, que ja n'ha vist de tots colors, i que aquesta darrera escomesa, la més recent, no se l'esperava. Ara és el moment de trobar els camins per a l'estímul del creixement, per garantir la preservació de la cohesió, per tensar els valors de la societat, però no tibar la corda fins al punt de ruptura. El càlcul de la tensió, president, és un càlcul de risc que només pot sortir malament o pitjor. I per aquest camí –si en sortim–, sortirem potser sí algun dia, però més desiguals, més fracturats, més irreconciliables.

No miri, president, el to de les crítiques necessàries. No s'entretengui en els arbres, anem directament al bosc, i miri el conjunt de propostes reformistes que li proposem. Aquest és el camí d'un gran pacte social. Els altres camins ja sabem on porten, i de moment porten al país d'enlloc.

I acabo, amb els minuts que em queden, tornant al principi. I vull demanar disculpes a la vicepresidenta –vull demanar disculpes a la vicepresidenta– i deixar clar que si he fet una rèplica a raig de les mesures que proposem, sense entrar en el debat de la intervenció del president, ha sigut per respecte a l'absència del president. (*Pausa.*) Vostè no hi era i, per tant, no he pogut fer, en l'arrencada inicial... (*Remor de veus.*) No he pogut fer... (*Veus de fons.*) Amb aquest comptador a la vista, ha estat quatre minuts fora, que són els que a raig m'haurien permès una rèplica a la seva arrencada tan i tan potent. Però ho podem fer ara i ja està. A mi em queden vuit minuts. No passa res. (*Remor de veus.*) No s'atabalin –no s'atabalin.

Senyor president, vostè, en aquesta cambra, ha apel·lat moltes vegades, des de l'escó que ara ocupa el senyor Oriol Pujol i adreçant-se al president de la Generalitat –que ocupava l'escó que ara ocupa el conseller Recoder– a la dignitat de la presidència. Moltes vegades. Amb el màxim respecte a la dignitat de la presidència que vostè ocupa amb tota –tota, tota– legitimitat: tota la legitimitat de la dignitat de la presidència no li atorga carta de llibertat per posar en dubte –com jo no ho faré de vostè, ni de cap dels diputats o diputades del seu grup parlamentari– la seva disposició, capacitat i voluntat de treballar per al bé comú i de posar-lo al davant dels interessos de partit. Perquè la meua trajectòria i la de molts membres del meu partit polític avalen un principi que si bé no és generalitzable, perquè en la generalització absoluta pot haver-hi un abús con-

ceptual, vostè no pot, des d'aquesta tribuna, negar. No fos cas que entréssim en un debat que, aquest sí, ens portaria a un embrancament no desitjable. Per tant, li demano que allò que ha posat en dubte de mi, com que jo no ho posaré en dubte de vostè..., em retorni el bon nom de trenta-dos anys de treball al servei de la comunitat, per davant i per damunt de l'interès estrictament partidista.

Li vull recordar unes quantes coses, senyor president. Fa un any i tres mesos que vostès governen. És molt o és poc? (*Pausa.*) Si tots els sectors que jo he esmentat van tan bé, els he esmentat no pas perquè pensi que tots van bé gràcies a les polítiques endegades fa un any i tres mesos, sinó perquè entenc que en la continuïtat institucional de les polítiques, vinguin d'on vinguin i les apliqui qui les apliqui, hi ha en el teixit productiu d'aquest país fibra suficient per abordar la crisi i sortir-ne –en les exportacions, en el turisme, en la cultura, en la biotecnologia, en el sector agroalimentari. Però no s'ho atribueixi tampoc, senyor president, no s'ho atribueixi. No ho negui en els altres i compartim-ho plegats. Perquè si no podem compartir allò que va bé, i ens hem de –formalment, obro cometes– «esgarrapar» per allò que va malament... Aquest país a hores d'ara i amb l'aigua que cau, com deia abans, no s'ho pot permetre –no s'ho pot permetre.

I, per tant, senyor president, una altra cosa. Si els pressupostos són revisables i ho hauran de ser –ho va dir el seu conseller l'endemà de la seva aprovació–, les polítiques també ho són, de revisables. I si haurem de portar al Parlament determinats canvis pel que fa a les partides pressupostàries, en més o en menys, també podem rectificar algunes polítiques. O, com a mínim, harmonitzar i acordar un principi que vostè, tergiversant el debat, falsejant-lo dialècticament, ha alterat. No és –no és–: «O retallades, o reactivació econòmica.» És: «Ajustos, no aquests o no només aquests. I no d'aquesta manera. Ajustos i polítiques de reactivació.» «I... i...»: les dues coses, que no són excloents, que són complementàries, que són totes imprescindibles.

I vostè, en el debat, ha intentat negar a aquest diputat i a altres diputats que han intervingut la seva capacitat i la seva voluntat de dir: «No, no, escolti, austeritat sí, contenció sí, disciplina pressupostària sí.» Ara, no ens faci combregar amb rodes de molí, no ens porti només al camí que vostè creu necessari. Perquè per altra banda, quan apella a l'origen de determinades polítiques d'austeritat en els socialdemòcrates alemanys, recordi i comparteixi amb mi, senyor president, que quan a Espanya encara es negava la crisi –i mal que ens en dolem, perquè compartim la filosofia política dels que ho deien–, a Catalunya ja havien començat les polítiques anticíclics –ja havien començat.

No només això. Vostè barreja Espanya i Catalunya pel que fa a la política parlamentària. Diu: «No, no, escolti, jo el maig del 2010 vaig fer el que havia de fer, el meu partit va fer el que havia de fer i vam salvar la intervenció d'Europa.» Però parlem d'una altra cosa. Si parlem de la política d'ajustos i de retalls salarials als funcionaris públics, i a la retallada del 5 per cent, senyor president, el Decret llei 3/2010 va tenir com a resultat 70 vots a favor i 65 en contra. I vostès no el

van emparar, no van avalar la política de contenció del Govern de Catalunya. No ho van fer, i no ho van fer mai. Potser ho van fer en un altre lloc, i no li ho negaré. Però aquí, no. I des d'aquesta tribuna, i des de moltes d'aquestes tribunes, des de l'escó o des d'aquí, molts diputats i diputades del seu grup clamaven, tronaven, per més despesa i menys ingressos: «Baixin impostos i inverteixin més!» I el senyor Rull, que està aquí a la Mesa, una, i una altra, i una altra vegada reclamava l'escassíssima capacitat d'inversió del Govern de Catalunya –això que ara ens ha deixat tan i tan endeutats, i que ha fet tant i tant de dèficit– i ens deia: «Cobreu menys impostos i gasteu més, perquè Catalunya no es pot permetre el dèficit d'infraestructures que té.» Doncs, no.

El Govern de Catalunya va fer un esforç enorme –enorme– per garantir la cohesió social, per absorbir 1 milió més de persones, per dotar el país dels equipaments i serveis que eren necessaris per absorbir aquest escreix d'1 milió de persones. I es pot mirar d'altres maneres, però en la proporció del deute trobat el 2003 respecte al volum total del pressupost i ara, les proporcions són comparables: 17.000, 17.000; 40.000, 40.000. Després hi ha la relació amb el PIB. I es poden fer també, com s'ha fet amb les balances fiscals, altres piruetes. Però en qualsevol cas, el nivell d'endeutament que el Govern de Catalunya es troba el 2003 amb relació a la seva capacitat d'obtenir ingressos per fer front al seu pressupost era absolutament equivalent –«absolutament» vull dir en termes absoluts– a la situació del 2010.

Per tant, senyor president, jo li demano que en compres d'anar a una confrontació que no hem buscat –que no hem buscat–, que escolti, que sospesi, que compensi el to de les crítiques –que era absolutament justificable i necessari– amb el conjunt de les propostes que hi ha. I sap una cosa, senyor president? –dit amb molta simpatia, eh?, però molta–, no hi ha pitjor sord que el que no vol i el que no sap escoltar.

Gràcies, senyor president, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, ens trobem en una situació econòmica delicada. La situació de les finances públiques, la situació de l'ocupació des de fa cinc anys, es troben en davallada contínua. Així doncs, avui se'ns proposa per part d'uns quants subgrups –de dos subgrups i dos grups parlamentaris– un debat sobre l'impuls de la reactivació econòmica i la qualitat en els serveis públics. Un debat en el qual el Partit Popular de Catalunya actuarem, com no pot ser d'una altra manera, aprofundint a aportar solucions, a buscar punts de trobada amb el conjunt de forces polítiques. La posició determinant del Partit Popular de

Catalunya en el Parlament de Catalunya i en el conjunt d'institucions polítiques catalanes que ens han atorgat els ciutadans amb el seu vot ens obliga, i així ho hem fet i ho continuarem fent, a actuar amb absoluta responsabilitat, amb amplitud de mires, posant per davant l'interès general –que no pas l'interès electoral.

A Catalunya hi ha més de 200.000 famílies que no tenen cap membre treballant. Hi ha 800.000 persones que volen i no poden treballar. Hi ha autònoms que han de fer mans i mànigues per arribar a final de mes. Hi ha pimes i microempreses que estan en situació d'asfíxia financera. Hi ha empreses que han hagut de tancar. Hi ha joves que han hagut de marxar a l'estranger. A totes aquestes persones i famílies que ho estan passant malament, que estan patint, la resposta de les forces polítiques del Parlament de Catalunya, dels que ens dediquem al servei públic, no poden ser picabaralles, tactisme, enfrontaments, divisió, recerca d'interès electoral exclusivament o demagògia. No és moment de pensar què obtenim, sinó de pensar què hi aportem per trobar solucions. No és moment de pensar per part dels polítics com aconseguim que les persones ens votin, sinó que és moment de pensar com ajudem les persones, com fem més fàcil la vida de les persones i famílies, com alleugem la difícil situació que tenen moltes famílies i persones a dia d'avui a Catalunya.

Però també és moment de fer una anàlisi acurada, realista i seriosa de l'actual situació. És amb aquesta voluntat, amb aquest objectiu, amb aquest propòsit, amb què participa el Partit Popular de Catalunya en aquest debat, un debat que valorem positivament. Que les forces polítiques del Parlament de Catalunya debatien sobre la reactivació econòmica i sobre la qualitat dels serveis públics sempre és positiu.

Per això, el primer que hem de fer és analitzar les causes. Partim de la nefasta herència socialista. Les polítiques del PSOE han destruït un de cada dos llocs de treball a Europa en els últims quatre anys. El Partit Socialista va enganyar en el dèficit a Catalunya i al conjunt d'Espanya. Va gastar-se el superàvit dels comptes públics canviant voreres amb els famosos plans E. Va negar la crisi durant dos anys per després prometre «brots verds» a tort i a dret. L'últim any, el PSOE es va gastar 90.000 milions d'euros més dels que va ingressar. El PSOE va pujar l'IVA a tothom. El PSOE va congelar les pensions i rebaixar els sous dels treballadors públics un 5 per cent. Tots recordem com la consellera de Salut en el Govern Montilla, l'actual diputada del PSC Marina Geli, parlava d'aplicar el copagament a la salut. El mateix PSOE que eliminava el xec nadó, el mateix PSOE que passava de vint a sis-cents assessors a La Moncloa per al senyor Zapatero, Rubalcaba i imagino que per a la senyora Chacón també. Tot això ho va fer amb el suport dels seus socis del tripartit, i en moltes ocasions també amb el suport de Convergència i Unió. Poques lliçons poden donar partits com Iniciativa Verds, Esquerra Republicana o el PSC, que han deixat més d'un 40 per cent d'atur juvenil, gairebé un 30 per cent de fracàs escolar, i milers de joves preparats, obligats a abandonar Catalunya per trobar una oportunitat laboral.

Sincerament, poques lliçons, per no dir cap, poden donar el tripartit i els seus ingredients de com fer les coses. El PSOE, amb els seus socis del tripartit, en lloc de demanar disculpes, en lloc de buscar solucions, han optat per bloquejar-ho tot, per intentar-ho bloquejar tot, per dir a tot que no. Tot i ser els màxims responsables de tot el que està succeint, creuen que fent discursos incendiàries, que dient a tot que no, aconseguiran tancar el que han fet les seves polítiques. El tripartit, on prometia progrés va portar atur massiu. El tripartit, on prometia estat del benestar va portar pensions congelades i rebaixa en els sous dels treballadors públics. I també gràcies al suport de Convergència i Unió i del no conseller, o sí conseller –com a mínim, assisteix moltes vegades al consell executiu–, el senyor Duran i Lleida, que va donar suport al senyor Zapatero per reduir un 5 per cent els sous dels treballadors públics i congelar les pensions. El tripartit, on prometia sostenibilitat va portar dèficits ocults i deute desorbitat.

Aquesta és l'herència enverinada que han deixat el tripartit i el PSOE. Iniciativa Verds, Esquerra Republicana i el PSC es van treure la careta quan van formar el tripartit. Quan van formar dos tripartits, dos tripartits que van deixar la pitjor situació econòmica i social de la història democràtica de Catalunya. Aquest és el balanç, el resultat, l'herència del tripartit, una herència enverinada i perjudicial per als governs que han vingut, una herència enverinada i perjudicial per a les persones.

Senyores i senyors del tripartit, del PSOE, vostès creuen que poden ser la solució a alguns dels problemes que han creat? De debò creuen que algú els pot veure com a solució de quelcom després de tot el que han deixat? De veritat ho creuen? Senyores i senyors diputats, cada català..., li paguem a la Generalitat, al Govern del senyor Artur Mas, més de 6.300 euros anuals dels nostres impostos, del nostre esforç, perquè els gestioni. Avui debatем com gestiona el Govern de Convergència i Unió tots aquests milers de milions d'euros dels impostos i de l'esforç dels catalans. El senyor Artur Mas i el seu Govern, perquè no es parli de la seva gestió, ens diuen sempre que tant si és de dia com de nit la culpa és de Madrid. La culpa de tot és de tothom excepte del senyor Artur Mas i del seu Govern, tot i que gestiona, ho torno a repetir, més de 6.300 euros dels impostos que paga cada català anualment. Convergència i Unió forma un govern amb una majoria minoritària, la qual cosa el converteix en un govern dèbil i inestable; un govern que ha optat per la geometria de la confusió, mal anomenada «geometria variable»; un govern amb falta de coratge per fer reformes; un govern que dona tómb dia sí i dia també.

El Partit Popular de Catalunya, davant del bloqueig del tripartit, vam apostar en el debat pressupostari per una abstenció amb condicions clares i fermes, unes condicions amb l'objectiu d'ajudar a sortir de la crisi, a complir amb els objectius de dèficit i a mantenir la qualitat en els serveis públics de Catalunya. Una abstenció condicionada del Partit Popular de Catalunya als pressupostos que va impedir que hi haguessin noves eleccions al Parlament de Catalunya, que va impedir que l'actual Govern, presidit pel molt honorable

senyor Artur Mas, durés poc més d'un any. Aquesta abstenció condicionada també ha permès que el Govern no quedés bloquejat i que la situació econòmica encara no empitjorés més.

Però també en aquest acord, per abstenció condicionada en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, es van establir un conjunt de condicions que el Govern de Convergència i Unió ha optat per complir molt lentament, a pas de tortuga, o inclús per no complir o complir parcialment. Avui, el 25 per cent de la despesa sanitària a Catalunya és despesa farmacèutica, mentre la mitjana europea és del 15 per cent. Per això el Partit Popular de Catalunya vam exigir una central de compres de tot el servei de salut, que incorporés medicaments genèrics. Doncs bé, això, a dia d'avui, encara no ho ha fet, el Govern de Convergència i Unió. No pot ser que avui Catalunya i el conjunt d'Espanya siguem l'hospital d'Europa. No pot ser que persones de Dinamarca, Holanda, Alemanya o Gran Bretanya, amb un poder adquisitiu molt més alt que els ciutadans catalans, vinguin a operar-se, gratuïtament en molts casos, a Catalunya. No pot ser que un milionari dels Estats Units que paga els seus impostos als Estats Units enviï una carta al Departament de Salut donant les gràcies perquè l'operació a la qual ha estat sotmès li hauria costat als Estats Units 1 milió d'euros i aquí li va costar zero euros. Per això en les condicions per abstenció condicionada dels pressupostos el Partit Popular de Catalunya vam exigir acabar amb aquestes pràctiques. I, doncs bé, el Govern de Convergència i Unió encara no ha fet res en aquesta matèria.

No pot ser que avui, a Catalunya, hi hagi metges i infermeres que destinen més temps a omplir papers que no pas a fer de metges i infermeres. Per això el Partit Popular de Catalunya vam introduir dins els acords per abstenció condicionada acabar amb la burocràcia en l'àmbit sanitari. Doncs, bé, el Govern de Convergència i Unió a dia d'avui encara no ha canviat en res aquesta situació.

Avui a Catalunya –avui a Catalunya– més de 2 milions de persones tenen mútua privada. En l'últim any, la contractació de mútues privades es va incrementar en un 15 per cent. Són persones que paguen impostos, però no consumeixen sanitat pública. Per això el Partit Popular de Catalunya vam proposar a totes aquestes persones que tenen mútua privada, que són més de 2 milions a Catalunya, establir una deducció a l'IRPF per a aquells contribuents que tenen aquest tipus de mútua. Doncs bé, el Govern de Convergència i Unió, Convergència i Unió, amb el suport del tripartit, va tombar aquesta proposta que pretenia descongestionar la salut, la sanitat pública, i afavorir la situació de les persones que han optat per una altra opció.

El Govern de la Generalitat de Catalunya, per tant, no ha fet compliment de l'acord pressupostari en l'àmbit sanitari. El que ha acabat succeint és que s'han augmentat les llistes d'espera i ha disminuït..., i han augmentat les dificultats en l'accés a la salut.

Senyores i senyors diputats, i especialment membres del Govern de Convergència i Unió, si vostès haguessin fet compliment exhaustiu dels compromisos po-

sats sobre la taula pel Partit Popular de Catalunya en el debat pressupostari i en l'acord per abstenció condicionada, avui el Govern de Convergència i Unió no hauria hagut de tancar CAP, quiròfans, plantes d'hospitals; no hauria hagut d'acomiadar infermeres i metges; no hauria hagut de rebaixar els sous dels treballadors públics, com va fer Zapatero l'any 2010 amb el suport de Convergència i Unió, com també va fer José Montilla –el president José Montilla.

En lloc d'optar per la via de l'eficiència en la qualitat del servei que proposava el nostre grup, de moment Convergència i Unió ha optat per la via fàcil de la destrucció. Canviïn, senyors de Convergència i Unió. Canviïn, compleixin amb l'acord per abstenció condicionada, optin per la central de compres en l'àmbit sanitari amb genèrics, limitin el turisme sanitari, eliminin burocràcia i descongestionin el sistema sanitari a través de deduccions a l'IRPF a qui té una mútua privada a Catalunya, que són més de 2 milions de catalans. Facin això, senyors membres del Govern de Convergència i Unió.

El Govern de la Generalitat el 2011 no va complir amb l'objectiu de dèficit que havia promès. Es va comprometre amb un dèficit del 2,66 per cent del PIB, i al final ha estat del 3,29 per cent del PIB. Complir amb els objectius de dèficit és imprescindible per recuperar la situació econòmica, la confiança i la credibilitat. Avui la Generalitat de Catalunya, atès aquest no-compliment de l'objectiu de dèficit, té l'aixeta del crèdit absolutament tancada. Cap entitat financera a cap mercat vol comprar bons de la Generalitat de Catalunya, atès aquest incompliment del dèficit.

Per això, el Partit Popular de Catalunya, en l'acord per una abstenció condicionada, vam introduir l'exigència d'eliminar despesa identitària, despesa ideològica i despesa supèrflua. Doncs bé, el Govern de Convergència i Unió, en lloc d'eliminar tota aquesta despesa en la seva totalitat com li va exigir en els acords pressupostaris el Govern del Partit Popular... Ai, perdó, el Partit Popular de Catalunya, l'acord pressupostari... (*Remor de veus.*) Ha optat, atès que Convergència i Unió, el Govern de Convergència i Unió, no ha eliminat aquesta despesa supèrflua identitària, ideològica, que li va exigir el Partit Popular de Catalunya, en lloc de fer això, d'eliminar aquesta despesa supèrflua, el que ha fet és aturar inversions fonamentals –fonamentals– per a la productivitat de Catalunya, com la línia 9 del metro de Barcelona, la connexió per metro Terrassa-Sabadell, o la ronda de Mataró al Maresme. En lloc d'eliminar aquesta despesa supèrflua han eliminat inversions necessàries i imprescindibles per a la productivitat i el creixement econòmic de comarques importants a Catalunya com el Maresme, com Barcelona ciutat o com el Vallès Occidental.

D'altra banda, dins l'acord per una abstenció condicionada entre el Partit Popular de Catalunya i Convergència i Unió hi ha la necessitat d'establir una llei de suport a l'emprenedor, un pla d'ajuda i suport a l'autònom i a la petita i mitjana empresa, i una modificació substancial del Servei d'Ocupació de Catalunya perquè es converteixi en una eina útil i eficient per a les persones que es troben en situació d'atur.

Totes aquestes reformes pretenen impulsar l'economia per tal d'afavorir el creixement econòmic. Doncs bé, després de setze mesos de Govern de Convergència i Unió, cap d'aquestes reformes han estat presentades, cosa que demostra la lentitud del Govern de Convergència i Unió. Aquesta mateixa lentitud es pot veure en la necessitat de tancar empreses públiques a través de processos d'absorció, fusió, privatització o eliminació. Doncs, bé, la llei per portar a terme aquest objectiu d'eliminació d'empreses públiques està completament aturat a dia d'avui per Convergència i Unió. És a dir, el Govern de Convergència i Unió va amb el fre de mà posat, no té una agenda política clara. No treballa. En el Ple passat, cap iniciativa del Govern. En el Ple d'avui, cap iniciativa del Govern, cap llei, cap decret llei. És un govern que sembla, en certa manera, atrofiat.

Hauria de fer el Govern de Convergència i Unió una llei de l'emprenedoria? Sí, però no ho ha fet encara. Hauria de fer un pla de suport a l'autònom i la petita i mitjana empresa el Govern de Convergència i Unió? Sí, però no ho ha fet encara. Hauria de fer la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya el Govern de Convergència i Unió? Sí, però no ho ha fet encara. Hauria d'impulsar la Llei d'eliminació d'empreses públiques que va presentar el Partit Popular i a què dona suport al debat de totalitat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió?, l'hauria d'impulsar el Govern de Convergència i Unió? Sí, però no ho ha fet encara. I han passat ja disset mesos des que el senyor Artur Mas, el molt honorable president de la Generalitat, va prendre possessió com a president del Govern de Catalunya.

Per tant, el Partit Popular de Catalunya demanem al Govern de Convergència i Unió que complexi sense més demora amb els compromisos de l'acord pressupostari, que deixi el separatisme, que deixi el victimisme, que deixi l'eslògan de «Tant si és de dia com de nit, la culpa és de Madrid», que deixi de generar frustració i es posi a establir mesures per donar solucions a la crisi econòmica i a la situació d'atur que estan vivint gairebé 800.000 persones a Catalunya, que volen i no poden treballar.

El molt honorable president de la Generalitat, el senyor Artur Mas, es va presentar a les eleccions fa un any i mig amb l'eslògan «Comença el canvi», i amb una llum al final d'un túnel. A dia d'avui, ni canvi ni cap llum al final de cap túnel. Al contrari: més atur, més deute i mínima activitat legislativa. La societat no vol solucions, la societat catalana no va votar tripartit. Per tant, l'actual Govern no pot continuar de braços creuats. I en aquest sentit, l'oposició ferma i exigent, i alhora responsable i constructiva, que som el Partit Popular de Catalunya, que estem liderant de fet l'oposició al Parlament de Catalunya, continuarem reclamant al Govern de Convergència i Unió que prioritzi la lluita contra la crisi, el suport a autònoms i pimes, la necessitat de complir amb els objectius de dèficit i de no perjudicar la qualitat en la prestació dels serveis públics.

El Partit Popular de Catalunya li demanem al Govern de Convergència i Unió que no faci de tripartit, que deixi d'anar a pas de tortuga. En un món global com l'actual els governs han de ser dinàmics, han de ser

innovadors en la recerca de solucions òptimes. Per això, el Partit Popular de Catalunya som la garantia, gràcies al nostre pes determinant en el Parlament de Catalunya, que el Govern de Convergència i Unió estigui obligat a complir amb els compromisos signats en l'acord pressupostari amb el Partit Popular de Catalunya, en termes d'ocupació, recuperació econòmica i manteniment de les prestacions socials a Catalunya.

El Partit Popular de Catalunya seguirem exigint al Govern de Convergència i Unió que prioritzi el que és important per sobre del seu projecte de separació i divisió amb la resta d'Espanya. El que dona fruits és treballar per a les persones, i aquest és el compromís del projecte del Partit Popular de Catalunya: per sobre de tot, les persones i les solucions als seus problemes. Això ho hem fet des de l'inici de la legislatura, i així ho continuarem fent i posant per davant de tot. La necessitat d'impulsar reformes necessàries per sortir de la crisi i per recuperar l'economia i l'ocupació a Catalunya, com a element bàsic i fonamental de l'agenda política del Partit Popular de Catalunya.

Per últim, molt honorable senyor president de la Generalitat de Catalunya, vostè presumeix de polítiques d'austeritat, de sacrificis. Ha parlat de responsabilitat i ho compartim. Nosaltres hem fet per dues vegades un exercici de responsabilitat absolut evitant que el seu Govern entrés a la deriva com el *Concordia* i es veiés obligat a convocar eleccions. Els pressupostos de l'Estat no són agradables; els seus, ja li ben asseguro que no ho eren gens –ni el 2011, ni el 2012. Vostè ho ha dit: «No podem acabar com el *Concordia*.» Per tant, faci un exercici de responsabilitat i que voti favorablement el seu grup parlamentari al Congrés dels Diputats els pressupostos generals de l'Estat. D'aquí a pocs dies, tindrà una oportunitat per ser responsable. Per tant, no la desaprofiti, aquesta oportunitat. El primer pas per a un nou model fiscal és sortir de la crisi. Per tant, doni exemple i no deixi aïllat el seu Govern votant negativament els pressupostos generals de l'Estat.

I miri, senyor president de la Generalitat, sigui transparent. Vostè haurà de modificar el pressupost de la Generalitat de Catalunya. Per tant, porti'ls en aquest Parlament, sigui transparent, deixi opinar aquest Parlament –la representació del poble de Catalunya– de la modificació que haurà de fer necessàriament en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per aquest any 2012.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyora presidenta... President de la Generalitat, li faig una proposta: que no ens fem trampes, que no fem

trampes amb les dades. Vostè ha parlat del dèficit, però per què no expliquem que avui en països com Espanya, a països com Catalunya, a llocs com Irlanda o com Portugal, aquest escenari de dèficit no es deu als excessos de l'estat del benestar, sinó a les conseqüències de la crisi?

Senyor Mas, no ens fem trampes. I no ens fem trampes perquè a Alemanya, quan patia un escenari de recessió, de contenció, quan havia d'encarar la unificació alemanya, la Unió Europea li va permetre els objectius de dèficit. I la qüestió és: en aquest país quan hi ha patiment a tort i a dret, quan aquest patiment arriba al moll de l'os del país, de la nació, resulta que vostè no pot anar a Europa a dir que volen per a Catalunya allò que Europa va donar a Alemanya els anys 2000? Si ho ha fet, jo li plantejo una cosa encara més bàsica: que aquest Parlament voti de forma solemne que la política europea liderada pels partits de referència de Convergència Democràtica, d'Unió Democràtica, del Partit Popular i en part del Partit Socialista Europeu, no té sentit. Aquest escenari d'austeritat no té sentit.

Segona consideració: no fem trampes, senyor Mas. Perquè resulta que en aquells anys on hi havia superàvit a nivell d'Estat, en aquells anys on Zapatero parlava que superàvem l'economia francesa i que ja havíem superat Itàlia, en Zapatero deia una altra cosa: «Bajar impuestos es de izquierdas.» I sap qui li ho votava? Sap qui li votava l'eliminació de l'impost de patrimoni? Sap qui li votava les baixades d'impostos de societats? Sap qui li ho votava i proposava «xiringuitos» financers com les Sicav, senyor Mas? Convergència i Unió –Convergència i Unió. Vostès van ser protagonistes de la desfiscalització en aquest país. Vostès van ser protagonistes de negar-li a aquest diputat, i al grup parlamentari que jo representava a Madrid, la regulació del sobreendeutament de les persones i de les famílies.

Per tant, escolti, nosaltres tenim responsabilitats, i tant. Però vostès –vostès–, en un escenari de creixement i amb les polítiques econòmiques que feia Rodríguez Zapatero, van anar del bracet, senyor Mas –van anar del bracet. I, per tant, si fem memòria, fem-ho del tot.

Per últim, vostè té un problema, senyor Mas, que és que les dades el desmenteixen. I el desmenteixen dues dades: el patiment de la gent –i ara en parlaré–..., per les dades econòmiques. Perquè vostè va dir que això servia per estabilitzar les finances, i per calmar els mercats, i per sortir de la crisi. Però, sap què passa? Patiment com mai –com mai, eh? I l'escenari de dèficit de la Generalitat de Catalunya quin és? El 3,7. Per una raó molt simple –per una raó molt simple–, senyor Mas. (*Veus de fons.*) Sí, si sumem els deutes de l'Estat, el 3,7. Igual que sí que els sumàvem el Govern anterior, o és que al Govern anterior li ho sumaven, però al seu Govern no? (*Veus de fons.*) I sap què passa, senyor Mas? Que per cada euro que retalla –per cada euro que retalla–... Ep! Això ho va descobrir Keynes, eh?, fa uns quants anys. Vaja, pot fer-ne cas o no fer-ne, però està escrit i acreditat: per cada euro que es retalla es deixen de recaptar seixanta, setanta cèntims. I, per tant, l'esforç és descomunal, el patiment extraordinari, però les conseqüències sobre les finances de la Gene-

ralitat són molt limitades. I, per tant, si parlem amb rigor, parlem amb rigor.

Dit això, volia fer-li referència d'algunes consideracions que ha fet i d'algunes altres que ha fet en el passat. Vostè fa quinze dies coincidí amb mi a dir: «No hi ha projecte nacional sense cohesió social.» Vostè ha dit que el seu límit és pagar els deutes, però també ha dit –vostè– que el seu límit és que les retallades afectin el moll de l'os. La pregunta és: no estem arribant al moll de l'os? I la qüestió també és: si arribem al moll de l'os, és possible que vostè ens digui que està disposat a fer alguna política de redistribució? Aquesta és la qüestió.

No es pot dir que anem cap a Ítaca sense escoltar el patiment de la gent, sense entendre el que està passant al país. I la responsabilitat, la seva responsabilitat com a president del Govern, és saber què passa amb els serveis públics, i saber què representen les seves retallades. I malauradament, pel to, per l'actitud i per la proposta que ens ha fet en la seva rèplica, crec que vostè no escolta el batec de la gent, no escolta el batec ni el patiment del seu poble.

Senyor Mas, nosaltres teníem un objectiu: que prenguessin consciència. Que prenguéssim consciència del que està succeint en el país, pel que representa que el 30 per cent, ja prop del 30 per cent de les persones aturades, no rebin cap prestació; que hi hagi un atur de llarga durada del 35 per cent; un atur juvenil –un atur juvenil– del 50 per cent. Teníem, vaja, la pretensió que assumissin que avui hi ha una tendència històrica, i la tendència històrica és que hi ha més desigualtat –ep!, i que hi ha qui està patint més–, però que les rendes altes –no ho diem nosaltres, ho diuen tots els instituts d'estadística, ho acrediten– no estan veient afectades precisament les seves rendes. Preteníem això, però lamentablement sembla que no ha estat possible.

Senyor president, estem en una situació límit, estem tocant el moll de l'os. I vostè té raó en una cosa: s'ha afrontat a la realitat. Però és que només s'ha enfrontat a una realitat, la realitat dels usuaris dels serveis públics. Perquè de polítiques i propostes de redistribució no li n'hem sentit ni una. Sí, en el debat de política general, i després del cop d'efecte i que *La Vanguardia* ho tragués en portada, la proposta va desaparèixer. Se'n recorda?: l'impost sobre les grans fortunes.

Doncs, per això, nosaltres el que diem és que precisament el que cal és una sortida solidària de la crisi, i que vostè ha d'entendre que ha d'introduir aquests elements de redistribució. Senyor Mas, no s'equivoqui, no som el *Concordia*: som el *Titanic*. I sap per què som el *Titanic*? No perquè ens enfonsem: perquè al *Titanic* només es van salvar els que anaven a primera. I avui, amb les polítiques que vostè està fent, se salven els que estan a primera, que no paguen els costos de la crisi –i els usuaris dels serveis públics diuen que sí. Només aquells que no han estat, no són i creuen que no seran usuaris dels serveis públics, poden entendre avui que els usuaris dels serveis públics no estan patint com mai les retallades que tots vostès estan practicant.

I què els plantejem? Que com vostès no van a Brussel·les a dir: «Aquesta austeritat ens escanya»; com vostès

no van a Madrid a dir: «Repartim de forma equitativa el dèficit»; com vostès no plantegen una política redistributiva, què passa? Que l'única proposta que ens plantegen és l'estat de la beneficència. I això està afectant coses sagrades, senyor Mas. En un escenari on el 30 per cent dels aturats no tenen cap prestació, vostès retallen la renda mínima d'inserció com mai. A l'àrea de Barcelona, segons la síndica de Barcelona –les últimes dades les tenim per la síndica, perquè el conseller les dades no ens les dona–, tres rendes mínimes d'inserció des de l'estiu fins ara. Aquesta és la realitat. Aquest és el patiment de la gent.

I la proposta que fan és silenci administratiu negatiu per a qui ho demani en un escenari de conflictivitat social com mai. Això és estat de la beneficència, senyor Mas. El Síndic de Greuges, el Consell de Garanties, els han dit: «Vostès no poden limitar la dotació pressupostària de la renda mínima d'inserció, perquè afecta un article de l'Estatut» –de l'Estatut eh?–, l'article 24 de l'Estatut. Perquè resulta que l'article 24 estableix el dret a rebre ajudes si no tens mitjans per a la subsistència. Però vostès ho limiten pressupostàriament. I resulta que del 2010 al 2012, de trenta mil receptors de la renda mínima que la rebien, passem a divuit mil. A això se li diu... Com en diu, vostè?: «cohesió social i projecte nacional». No: això són polítiques que moralment no són acceptables. I sap què passa? Que tot això és per estalviar-se 50 milions d'euros que vostès poden treure d'una política fiscal redistributiva. Això és el patiment de la gent que volem que escoltin, que volem que entenguin, que volem que assumeixin.

I no acaba aquí. En polítiques d'habitatge, vostès saben que la majoria dels desnonaments provenen de gent que no pot pagar el lloguer. Doncs, resulta que el Govern de la Generalitat ho redueix en un terç, en un 33 per cent, de trenta mil a vint-i-un mil. El mateix passa amb els treballadors amb discapacitat. Els centres especials de treball, per les retallades, molts d'ells, hauran de tancar. Això està succeint, i podria continuar, i continuar, i continuar. Miri, una residència: Caldes de Malavella. Posen a dormir la gent gran a les sis de la tarda. Saben per què? (*Pausa.*) No, és que és així, eh? Perquè les retallades fan que no hi hagin treballadors. I vostès poden dir que no amb el cap, poden dir que no amb el cap tantes vegades com vulguin. Però sap que passa? L'acord de flexibilització de ràtios del personal d'atenció als centres de dia i residencials fa que aquesta sigui la realitat, la crua realitat.

I podríem continuar i continuar amb multitud d'exemples: amb la moratòria de la Llei de dependència, amb la situació de risc en la pobresa infantil. Vostès saben que avui hi ha risc d'exclusió en la pobresa infantil. L'11 per cent d'infants, els seus pares no tenen cap ingrés –no tenen cap ingrés–, i resulta que les beques menjador, conseller Cleries, s'han reduït de forma dràstica. Sap què succeeix? Que tot aquest volum, allò que s'han estalviat en les partides que els he dit, és inferior al que vostès van eliminar de l'impost de successions. Jo ja sé que no tenim diners per a tot, ho sé, però per a això no tenim diners? Això no afecta el

moll de l'os? No estem afectant la convivència del país, senyor president? *(Pausa.)* Francament, crec que sí.

I si vostè no em mira els ulls a mi, no: a la gent, a la gent que està patint, s'adonarà que aquest patiment ens duu precisament a un escenari de fractura social. I això és el que nosaltres volem traslladar i volem que percebin en aquest debat. Perquè miri, el que li explicava de les beques menjador nosaltres ho critiquem, però afegeixo: no és moralment acceptable, el que estan plantejant i el que estan fent amb les beques menjador.

Xavier Martínez Celorrio, un sociòleg, diu: «El factor de la pobresa és el que més influeix a l'hora d'assolir una formació postobligatòria.» Si neixes en una llar pobra, senyor president, tens catorze vegades menys probabilitats d'assolir una titulació postsecundària que si neixes en una llar que no ho és. No sé això com encaixa amb el sentit de la meritocràcia, el sentit del mèrit, no ho sé; però aquesta és la realitat de la gent que pateix de pobresa, aquesta és la realitat. Una persona no és pobres perquè vol, no és una condició personal ni subjectiva, és fruit de les desigualtats de la nostra societat. I la funció de l'estat del benestar, i tota gran societat ha de tenir un gran estat del benestar, és garantir precisament la igualtat d'oportunitats. I jo li dic i li afirmo que les retallades que estem patint, algunes d'elles, es poden evitar. I s'han d'evitar precisament, per garantir, precisament, que no hi hagi fractura social.

Segon element que ens preocupa molt, una barbaritat: l'accés a drets universals. I aquí és on jo crec que hi ha part del seu autèntic programa. Mirin, vostès tenen un model i un model ideològic. I és legítim, no ho critico. Però en aquest model hi ha un biaix ideològic i un model de negoci. El biaix ideològic –el seu– és aquell que creu que sempre la gestió privada és més eficaç que la pública. Sempre, en tot cas. I el model de negoci és aquell que fa l'aposta per sector privat i fa negoci, a vegades, en l'accés dels drets bàsics. Sap quin és el problema? Que aquest biaix ideològic és fals, perquè resulta que quan vostè parla dels models de copagament que existeixen en altres països d'Europa, la pregunta és senzilla: els models de copagament que existeixen en altres països d'Europa fan que els seus països gastin menys o més percentatge del PIB en salut que nosaltres? I la resposta és simple: més. Perquè el nostre model és eficaç, és equitatiu, és just i és més barat, senyor president. *(Pausa.)* És més barat. I vostè aquí té un biaix ideològic, perquè pensa que la gestió privada sempre és més eficaç. Doncs, no. Quan el senyor Boi Ruiz posa l'exemple holandès, s'ha d'explicar que el model holandès és més inequitatiu, molt més inequitatiu i molt més car. I, per tant, vostès han de ser conscients que en salut, per norma general, la gestió pública és més eficaç. Ep!, i més barata –i més barata.

Però no, a vostès això els és indiferent. I resulta que finalment segreguen l'Institut Català de la Salut en vint-i-dues empreses. Vint-i-dues empreses! Quin és el sentit, senyor president? *(Pausa.)* Responguim a la rèplica. Quin és el sentit de la segregació en vint-i-dues empreses? Doncs, li ho dic de forma molt senzilla: nosaltres el que pensem és que serveix per afavorir la

introducció, per una via o una altra, de l'ànim de lucre en la gestió sanitària; multiplicar les subcontractacions i fragmentar, crear noves oportunitats de negoci. És un biaix ideològic, però no és més eficaç. I atenció: no és més barat, és més car. I aquest és el problema de fons. Tothom sap que la sanitat pública està molt cobejada per poderosíssims interessos econòmics.

Però la qüestió és: si vostès expliquen aquest model a la societat catalana, la gent apostarà per aquest model? Nosaltres estem convençuts que no; que si van de cara, si expliquen l'autèntic model que volen en salut, o que volen en la gestió i en l'accés a aquests drets universals, la gent els dirà que no. Perquè és més ineficient, perquè és més car i perquè sobretot és molt més injust, senyor president.

Miri, el problema de fons és que la proposta que fan a l'accés de drets universals és tancar per la porta del darrere l'accés dels ciutadans als drets universals. I jo què vol que li digui? Els usuaris dels serveis públics li direm que no, que no hi estem d'acord. I jo estic convençut que molts dels seus diputats, que molts dels seus votants, que són usuaris dels serveis públics, si posen a consideració aquest debat de fons, els diran que no. I per això els emplacem que facin un debat sobre el model de serveis públics i l'accés als serveis públics. Perquè és que, com es pot relativitzar, si no, un 42 per cent d'increment a les llistes d'espera? Vostès saben el patiment que està això suposant? Tinc centenar de casos que els podria posar avui mateix, no en penso posar ni un. Però sap què passa? Que això és patiment, patiment i patiment. I és patiment i no més eficiència, i no és més barat. I aquest és el debat de fons que nosaltres els volem plantejar.

Avui, els professionals de la sanitat expliquen escenes dantesques –dantesques–, president. I això no és tocar el moll de l'os? Això no és tan important com pagar el deute? Aquesta és la reflexió de fons que li volem fer. El problema està que aquesta lògica de barrar el pas a l'accés dels drets públics està passant, a més, en altres sectors. En l'ensenyament també està passant –en l'ensenyament també està passant–, i està afectant el principal ascensor social de què disposa el país: l'educació. L'educació és el principal factor d'ascens social, d'ascensor social, que té el país. Els que hem anat a escoles públiques ho sabem prou bé.

Senyor Mas, miri les retallades en escoles bressol: extraordinàries. Però és que després continuem amb l'escola pública. A les portes de la vaga, a l'escola pública on va el meu fill, els mestres ens donaven una carta per explicar els motius pels quals anaven a la vaga. L'hi podria ensenyar i l'hi podria llegir, però el que explica és que les retallades tenen efectes, i tenen efectes perquè avui les ràtios a les classes s'estan incomplint, els vint-i-cinc i trenta s'estan avui incomplint, perquè tenim vint-i-un mil alumnes més i tenim mil professors menys.

Ens explicava el professorat d'una escola pública, m'explicava el professorat d'una escola pública, que aquest augment va acompanyat de la inexistència de substitucions del professorat i del personal d'administració, que són lentes o que són inexistents. Ens ex-

plicaven que els pressupostos de funcionament dels centres retallats..., han retallat un 25 per cent, que se suma a un 45 per cent de l'any passat. Això és el que ens explicaven els professors i les professores. No, només cal anar a l'escola pública o ser usuari de l'escola pública per saber el que està passant a l'escola pública i per saber que, en definitiva, està afectant el principal ascensor social.

I això, senyor president, vostè creu que no hipoteca el país? (*Pausa.*) No hipoteca el país una escola pública en pitjors condicions?

Però és que a més, continuem: a la universitat, s'ha calculat que avui en l'accés a la universitat s'haurà de pagar, un alumne normal, sis mil euros més; per a l'accés a la universitat. I el senyor Mas-Colell sempre parla de la necessitat de pagar la universitat, però és que resulta que precisament aquests increments poden acabar fent, precisament, que les filles i els fills de les classes treballadores no accedeixin a la universitat. Perquè a això s'hi suma la inexistència de política de beques; és més, la reducció de la política de beques. (*Veus de fons.*) Sí, president, sí, sí, sí.

Sap què passa a Alemanya? Catorze dels setze *Länder* han decidit eliminar les taxes d'entrada i establir una entrada a la universitat pràcticament gratuïta. I sap què fem, nosaltres? Incrementem... (*Pausa.*) No, no, no fem beques: incrementem les taxes, i mentre les matrícules pugen, milers de professionals i de professors són acomiadats. Segons la Plataforma Universitària de Defensa de la Universitat Pública, aquest any set-cents d'aquests han estat acomiadats, i s'ha portat la nostra universitat al nivell de fa vint anys o fa trenta. Aquesta és la realitat.

Però és que a més no només acaben aquí, president. El capítol de retallades no es produeix només en les partides: fins i tot afecten l'ensenyament com a espai de construcció democràtica. Són capaços de fer el que ningú s'ha atrevit a fer. I de la mateixa manera que es carreguen subvencions a AMPA, se les carreguen a associacions d'alumnes o sindicats, s'atreveixen a fer en camps com l'universitari el que ningú s'havia atrevit a fer: s'han atrevit a modificar l'elecció dels membres del tribunal del programa Serra Húnter incorporant-hi dos membres del Govern, i han fet que el Govern decideixi quin és el professor universitari que hi entra, i afecten la qualitat democràtica en aquest cas, el funcionament democràtic de la universitat.

I podria continuar amb transport, podria continuar amb seguretat, podria continuar amb cultura, podria continuar amb multitud d'exemples que pel temps que tinc no li puc donar.

Quin és el problema? Que en aquesta filosofia i en aquest marc la funció pública sobra o, com a mínim, no ha de cobrir aquest paper tan essencial. Senyor Mas, vostè parla molt dels empleats públics i de la funció pública, però també sap perfectament que a Catalunya tenim un percentatge d'empleats públics, en proporció a la gent empleada, molt inferior al de la resta de l'Estat i al de la resta d'Europa: deu per cada cent, que contrasta amb els catorze que tenen a l'Estat, que contrasta amb els vint que tenen al Regne Unit, amb els vint-i-set

que tenen a Holanda, amb els vint-i-nou que tenen a França. La major part d'aquests empleats públics, mossos, mestres i metges. I quan vostès retallen en la funció pública, retallen en la qualitat del servei, afecten les finances de la Generalitat –perquè té repercussió sobre les finances i sobre els ingressos– i afecten precisament l'accés als drets universals bàsics. Aquesta és la realitat, president. I això és allò que nosaltres volem situar-li perquè entengui, en definitiva, que per aquest camí no podem continuar.

Vaig a la segona de les reflexions: tot això, a més, ho fan externalitzant responsabilitats. Han fiat els ajuntaments sota –el finançament dels ajuntaments– no la Generalitat, sinó en la diputació, perquè vostès no compleixen. I l'altra característica és que a més ho fan amb pèrdua de drets. Què ha passat amb la reforma laboral? Vostès ho han fiat tot a la reforma laboral, la reforma laboral és la..., com n'hi diuen?, la «reforma estructural». La contrareforma a efectes pràctics, perquè té per objectiu abaratir acomiadament, abaratir salaris... (*Veus de fons.*) Sí, sí, eh?, ho deia el responsable de la patronal, no ho dic jo, eh? (*Pausa.*) I desregular el marc de relacions laborals.

I creuen que aquest és el camí, creuen que aquest és l'horitzó. I aquí és on coincideixen amb el PP. Aquí és on es troben molt còmodes amb el Partit Popular, retallant drets, amb un model, precisament, que afecta, des del nostre punt de vista, la llibertat, perquè és obvi que un marc de relacions laborals desregulat afecta la llibertat i la cohesió social. I aquí sempre coincideixen, és on practiquen aquesta coalició *de facto*, una coalició que ignora el 29-M –la vaga del 29-M–, que atura l'ILP de la sisena hora, que comunica per diaris estrangers una coalició que retalla l'estat social, que retalla l'estat democràtic i que ara amenaça afectar l'estat de dret. Una reforma laboral anticonstitucional, i s'atreveixen a parlar fins i tot de la limitació del dret de reunió.

Quin és el problema de fons? El problema que avui té vostè, que tot això ho està fent per una raó: per sortir de la crisi. Vostè ho ha dit, ho va dir: tot això tenia una lògica per sortir de la crisi, per estabilitzar les finances, per calmar els mercats, perquè no ens enfonssem més. Però lluny d'això, ni estabilitzem finances, ni calmem els mercats i ens enfonssem més en la crisi. Vostès ho han fiat tot, tot, absolutament tot, a una austeritat mal entesa, molt mal entesa, sense adonar-se que aquí entrem en una espiral de fracàs. Que com més retallen, més deprimida està l'economia. No calmen els mercats. Perquè retallen, retallen, retallen, i els mercats els castiguen perquè no retallen prou, però a la vegada perquè retallen massa i aleshores es deprimirà l'economia.

I aquí vostès parlen molt de patriotisme –el PP també ho fa a Espanya–, però la realitat és que el patriotisme se'ls acaba quan obren la borsa, quan ataquen els mercats. Perquè quan els mercats manen, vostès el que fan és plegar-se als mercats i discuteixen amb el PP a veure qui és que es plega més ràpid, sense entendre, en definitiva, que un país el que ha de fer és defensar la gent, i que per defensar la gent el que cal dir és que hi han límits que no es poden superar. Potser això els

calmaria més, i no veure governants tan dòcils amb els seus designis.

I a més, i el més greu, és que ens enfonsen més en la crisi, perquè avui aquesta austeritat mal entesa, aquesta austeritat el que suposa, en definitiva, és que costi el que costi, passi el que passi, per damunt del que sigui, vostès el que facin és retallar. I això ens aboca a un escenari de major recessió. *(Pausa.)* Sí, president Mas, de major recessió.

Antón Costas en un article recent –no passa per ser un «roig perillós», ni haver-se apuntat a Iniciativa, ja els dic que no– recordava que tota política econòmica ha de tenir tres objectius. El primer, créixer, crear ocupació i pagar els deutes; el segon, ser –recordin aquesta paraula– equitativa en l'esforç, i en tercer lloc, no trencar res que després no es pugui refer. Doncs, bé, ni és equitativa, ni crea ocupació i està trencant una cosa molt bàsica que és l'estat del benestar i la mateixa cohesió social. I lamentablement, això ens duu a un país massa hipotecat, massa hipotecat per a la gent jove, massa hipotecat per a les generacions futures; un país, en definitiva, que està tan malament com mai. I l'escenari no és el del 2010, estem anant a pitjor.

Senyor president, nosaltres avui constatem una cosa: les rendes empresarials per primer cop a Espanya i a Catalunya pesen més en el PIB que les rendes de treball. Li fa obrir alguna reflexió aquesta dada? Perquè a un estadista li hauria de fer obrir la reflexió que si les rendes empresarials pesen més que les rendes de treball, els esforços s'han de situar en les rendes, en els beneficis empresarials que no es reinverteixen. Però vostès, no. Planten cara a la realitat dels usuaris dels serveis públics, no d'aquests beneficis empresarials que avui pesen més per primer cop a la història en el PIB que les rendes salarials.

Per això nosaltres –li ho torno a dir, hi torno a insistir– li diem que hi ha una alternativa i que l'alternativa passa per mirar què succeeix al voltant. Miri Grècia. Vostè ha parlat molt sovint de Grècia. Grècia va aplicar fil per randa les mesures d'austeritat que li demanaven els mercats, el Fons Monetari Internacional, les autoritats europees. I avui Grècia s'enfonsa en la misèria, està destrossant les entranyes del mateix país. Sí, sí... I va aplicar fil per randa les propostes d'austeritat. *(Veus de fons.)* Fil per randa: sí, sí, sí.

Tenim altres exemples: Islàndia. A Islàndia –té raó, eh?– no governa un partit d'ordre i d'estadistes com Convergència i Unió: el seu ministre d'Economia és el ministre d'Economia del Moviment Esquerra Verda, bastant semblant al que som nosaltres. Sap què passa a Islàndia? Sí, sí, a Islàndia van decidir no salvar els bancs –ep, vostè hi era, quan salvaven els bancs amb en Rodríguez Zapatero; nosaltres estàvem votant que no. A Islàndia no van decidir salvar els bancs, van salvar la gent. I avui se n'està sortint.

Per tant, escolti, no vingui a totes a les nostres, però escolti alguna de les propostes que fem, perquè resulta que avui hi ha *Länder* rellevants a Alemanya on governen els verds, que a Islàndia governa qui governa i que d'aquí a quatre dies es pot trobar que a França, que a Itàlia, fins i tot que a Alemanya governi

gent que entengui que aquestes polítiques d'austeritat que vostès estan plantejant han estat un suïcidi per al sud d'Europa. Per això el que li proposem és que miri d'escoltar una mica més. I no a nosaltres: el que li està dient la gent.

Miri, el 3 d'octubre –el senyor Cleries potser se'n recorda–, en la celebració del Congrés de la Gent Gran, hi havia una dona que llegia una de les ponències, i sap què deia? Redistribució –redistribució–, redistribuïm els esforços, amb les rendes més altes, amb una política fiscal més equitativa. Jo li reconec que aquí no tenim el marge per fer-ho tot, però tenim marge per recórrer molt. I per això li plantejem un canvi d'actitud i un canvi radical de to –i un canvi radical de to. Un canvi d'actitud, fent què? Anant a Europa, però no anant a Europa en una reunió a dir: «Ep, no ens agrada el que estan fent.» Anar a Europa amb l'aval del Parlament a dir que volem canviar els tractats, que no estem d'acord amb l'objectiu d'austeritat, perquè l'objectiu d'austeritat i els temps en aquests objectius d'austeritat estan escanyant el sud d'Europa i en particular la nostra economia. Nosaltres l'acompanyem, president –nosaltres l'acompanyem. Però per a això cal que vostè estigui disposat no a ser l'alumne més avantatjat de la classe, la classe dels retalladors, sinó a dir –a dir– que el que cal, precisament, és dilatar en el temps aquest ajust del dèficit perquè estan escanyant l'economia.

Li plantejem que anem a Europa a dir que hi hagi emissió d'eurobons, i ho plantejarem a votació en el Ple de demà. Li diem que volem tractar de modificar els tractats de la Unió Europea perquè la Unió Europea tingui plenes competències en matèria de política monetària, fiscal i financera de les autoritats electes, i que rendeixi comptes a les autoritats electes. Hi està disposat, senyor Mas, o els mercats manen? Perquè nosaltres li ho plantejarem, perquè aquest és el debat de fons i aquest és el que hem de fer. Jo ja ho sé, que del que decideixi aquest Parlament no depèn el canvi d'orientació de la Unió Europea. Però si avui la Unió Europea el que entén és que des del sud d'Europa el que hi ha és submissió a unes polítiques d'austeritat suïcida, el que plantejarà és més retallades, més retallades i més retallades. I per això la seva responsabilitat com a president, si és que és un estadista com vostè creu que és, és precisament defensar la gent del país i no plegar-se als mercats.

Segona consideració. Amb els marges que tenim, nosaltres el que volem és redistribuir abans que retallar, i per això li plantejem que amb les retallades no en tenim prou. I això vol dir actuar en conseqüència, president Mas. I actuar en conseqüència vol dir, en primer lloc, no fer-nos trampes al solitari. A Catalunya no hi ha un esforç fiscal superior al de la resta d'Europa: estem deu punts per sota d'Europa. No tenim un IRPF per sobre de Suècia, perquè a Suècia el tram més alt el paguen a partir de seixanta mil euros. Aquí a partir de quants centenars de..., centenars..., de milers d'euros? *(Pausa.)* Sí, sí, és així. Per tant, no ens fem trampes al solitari. I, per tant, nosaltres el que plantejem –el que plantejem– és una estructura fiscal semblant a l'europea que el que faci és que qui tingui més pagui més, i

qui especuli més pagui més. Amb un plantejament senzill, senyor Mas: transitòriament, recuperem l'impost de successions; i hi afegixo: l'últim tram de l'impost de successions que va aprovar el Govern d'entesa. Són 600 milions d'euros. Imagini's si es poden fer coses amb 600 milions d'euros: totes les polítiques que li he plantejat al principi amb escreix. Hi està disposat? Perquè això és redistribuir i això és explorar els límits que vostè té i que vostè es nega a aplicar. I tot això fer-ho abans del pacte fiscal, perquè ho podem fer demà mateix.

Li plantejem nous impostos. En fiscalitat ambiental, un impost sobre l'energia nuclear –que existeix a altres comunitats autònomes–: 40 milions d'euros. Li plantejem un impost i un gravamen sobre la protecció civil, de 30 milions d'euros. Li diem que podem aplicar impostos sobre les emissions difuses de CO₂, impostos que existeixen a altres comunitats autònomes com l'impost de transaccions bancàries: 100 milions d'euros. I atenció, i li proposem, confrontats al plantejament de l'Estat, propostes de lluita contra el frau fiscal, amb mesures concretes que permetin, només aconseguint un 5,5 per cent del frau que es produeix, una recaptació de 200 milions d'euros. Miri si tenim marge, president. Ara, per recórrer aquest marge cal enfrontar-se a la realitat; i no només a la realitat dels usuaris dels serveis públics: a la realitat, als interessos, de qui té més, de qui especula més i de qui avui no pateix les conseqüències de la crisi.

Senyor Mas, nosaltres creiem que avui hi ha marge –hi ha marge– amb aquests recursos per aportar i apostar per l'economia productiva, una economia productiva que vol dir salut i educació...

La presidenta

Senyor diputat, haurà d'acabar.

Joan Herrera Torres

Acabo ja, presidenta. Una economia productiva que també vol dir invertir en energies renovables, en el canvi de model, avançant-nos a la propera crisi, com abans li deia.

Però és possible que vostè em torni a dir que no. Segurament em tornarà a dir que no. Ni fins i tot quan arribem al moll de l'ós el president Mas està disposat a fer una proposta redistributiva en matèria fiscal. I si vostè em diu que no, sí que li plantejo una exigència, i l'exigència és simple. Vostès plantegen una consulta entorn al pacte fiscal. Qui ha de tenir por, no? –deia l'Oriol Pujol–, sobre les consultes. Una consulta més senzilla: una consulta sobre el contracte social, una consulta sobre el contracte social en aquest país, per saber, en definitiva, que vostès no portaven en el seu programa allò que estan fent. Per entendre, en definitiva, que no estan, diguem-ne, acreditats amb l'aval del seu programa electoral. Per entendre que per fer allò que estan fent el que necessiten és l'aval de la gent. Potser el tenen finalment, però quan s'està afectant el pacte social, el contracte social, la cohesió del país, si vostès per enèsima vegada ens tornen a dir «no» a to-

tes i cadascuna de les propostes que els fem, sí que els exigim una cosa: l'aval de la ciutadania. I l'aval de la ciutadania avui passa per una consulta entorn al pacte social, on puguem decidir: retallades o redistribució.

Res més, presidenta; moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. President, consellers, consellera, Esquerra hem estat escèptics sobre les bondats d'aquest ple específic. No vam sumar-nos precisament a la petició per aquest escepticisme sobre la utilitat d'aquest ple. És clar que defensem el debat d'idees –i més en un parlament–, un debat sobre propostes, un debat sobre solucions, que és imprescindible. Però aquest debat corria el risc, i crec que el continua corrent, de ser una repetició del darrer debat de política general o del recent ple de pressupostos, o plens de pressupostos. És a dir, el risc que sigui un debat previsible, amb tots els posicionaments previsibles i amb resultats previsibles.

Però crec que hem d'aprofitar aquest ple, i el Govern el primer; tot i que, president, la forma i el contingut de la seva intervenció no ens fan ser gaire optimistes. Crec que està vostè massa a la defensiva –massa a la defensiva–, però veurem com ho reconduïm, això; si serem capaços d'arribar a acords de reorientació d'algunes polítiques, o el que és més important, complir aquests acords, o iniciar un canvi d'estratègies polítiques.

A Esquerra fem el que creiem que hem de fer. Considerem que la millor aportació que podem fer al país des de l'oposició és plantejar els nostres diagnòstics i oferir alternatives polítiques, econòmiques, socials al Govern, a més de la crítica –que és legítima i saludable, democràticament– a l'acció de govern. Alternatives que som conscients, i també pel que anem veient, que necessiten el seu temps per consolidar-se com a plausibles, com a necessàries, i que necessiten diàleg i coresponsabilitat –nostra, la coresponsabilitat, evidentment, però també del Govern. Perquè després de dos pressupostos i d'un any i quatre mesos d'activitat del Govern i del Parlament, i de cent dies del Govern espanyol, cal analitzar honestament si les receptes han estat efectives, si s'han complert els objectius, i si el camí seguit és l'adequat, i en tot cas quin cal emprendre.

On som? Per què hem arribat a aquesta triple crisi sobre Catalunya? Un espoli social com a tot Europa, l'espoli fiscal com enlloc més, i un marc estatal que tenim en contra. Perquè estem en una crisi que fa anys que dura, que afecta especialment encara el sud d'Europa, que no és ni del 2010, ni és catalana, ni és fruit d'haver estirat més el braç que la màniga en les polítiques públiques a Catalunya. Veníem d'un període de creixement ininterromput des de l'any 94, de convergència europea pel que fa a rendes per càpita i amb una forta generació de nova ocupació; però també, no ens enganyem, d'un crèdit molt barat i de bene-

ficis bastant fàcils que amagaven tres debilitats principals de l'Estat i també a Catalunya: un pobre avenç de la productivitat, per sota dels que es registraven al conjunt de la Unió Europea; uns alts nivells d'endeutament privat d'empreses i famílies, que ens permetia incrementar de manera artificial els nostres nivells de demanda interna per sobre de moltes possibilitats; i un sector immobiliari que era el símbol d'un creixement irracional que acaba explotant a finals del 2007 i ens arrossega. I especialment, també, una concentració del creixement de l'ocupació en activitats intensives de baixa qualificació.

La crisi econòmica actual, amb els efectes profunds que està tenint en forma d'atur, d'estancament econòmic i de debilitament de les finances públiques, té en bona part el seu origen en aquesta economia basada en l'especulació i en el crèdit barat, i en uns mercats financers no regulats ni suficientment ni adequadament. La manca d'aquesta regulació, quatre anys després de l'esclat de la crisi, està limitant la capacitat dels governs i de les institucions europees i mundials per fer front de manera real a aquesta situació i recuperar l'economia.

Però és que ni Europa ni l'Estat estan aplicant les receptes adequades. Vostè, president, quan ha afirmat rotundament que només podem optar per una política, diguem-ne, d'inspiració keynesiana fora de la Unió Europea o sent, i a més a més sent, un estat independent, pressuposa que a la Unió Europea només és possible una economia d'ortodòxia neoliberal. I una altra política a la Unió Europea no només és possible sinó que és absolutament necessària, i Esquerra hem presentat i hem proposat alternatives, també. I les receptes que s'apliquen i que s'han aplicat a l'Estat des de l'inici de la crisi l'any 2007 ni han contribuït a estimular la recuperació econòmica, ni el consum, ni a aturar la destrucció d'ocupació, ni a restaurar la confiança d'uns mercats que no en tenen mai prou. I l'última mostra és la d'ahir, amb l'anunci via comunicat ministerial davant de la nova retallada de 10.000 milions d'euros en sanitat i en educació; la prima de risc, que sobrepassa els 430 punts, i la caiguda de l'IBEX. L'Estat va fent reformes que intensifiquen unes polítiques d'ajustos a «trompicons», molts severes, i la manera com s'han impulsat aquests ajustos no ajuda gens a un diàleg social i una coresponsabilització per part de tothom.

Nosaltres què pensem? I això val per a l'Estat, però també per a Catalunya, president. En moments de crisi i màxims d'atur, més important fins i tot que el contingut de les reformes són la coresponsabilització amb què s'han de dur a terme, i el consens polític i social, i la cohesió social al respecte, que han de generar per poder ser més efectives. És a dir, que el rigor imposat i l'austeritat per decret solen ser fonaments políticament i socialment fràgils.

I la principal dificultat de Catalunya no és només la severitat d'aquesta situació econòmica que vivim, que no és gens –gens– fàcil, sinó la incapacitat que estem demostrant tots plegats, i el Govern el primer, almenys d'explicar –si no de construir– com volem que sigui el futur del nostre país. Perquè ens podem enganyar, pe-

rò si mirem de ser objectius, el cert és que cap de les reformes iniciades ha estat liderada, ni tan sols condicionada, d'acord amb els interessos de Catalunya, d'acord amb les necessitats de Catalunya. I cal que d'això en siguem conscients. Fins i tot han tingut el suport del principal partit d'aquí, a Catalunya, de Convergència i Unió.

Estic parlant del FROB, per exemple, que ja diran què ha revertit en el nostre sistema de caixes –ans al contrari. I el flux de crèdit no ha crescut –només per rescatar la banca. O la reforma laboral, que també ha obtingut el suport de Convergència i Unió, sense cap tipus d'intermediació per part de la Generalitat possible, que constrenyerà el consum i les rendes familiars disponibles, i introduirà un alt nivell de conflictivitat o de por a les empreses. O les polítiques de recentralització a partir de la limitació del dèficit de les administracions públiques i la tutela pressupostària *de facto* per part de l'Estat.

Trias Fargas ja ho descrivia l'any 85 –i llegeixo textualment–: «Si no podem endegar l'ordre de preferències o prioritats amb què volem fer les nostres despeses públiques, res no queda de l'autogovern ni de l'autonomia, i ens haurem convertit en uns simples pagadors per compte de Madrid.» I en aquest punt ens volen i en aquest risc estem.

I què tenim de nou des de ponent? Doncs, uns pressupostos de l'Estat 2012 en contra de les locomotores del progrés econòmic, en contra de Catalunya, de les Illes Balears i del País Valencià, que assegurin gairebé la meitat de les aportacions en recerca, el 40 per cent de les exportacions i més d'un terç del producte interior brut de l'Estat, i se les castiga rebaixant dràsticament inversions i transferències. I la rebaixa brutal en sanitat, educació i recerca. Quines polítiques de confiança en els mercats es donen? O una dràstica reducció pressupostària en polítiques actives d'ocupació en el moment més crític de destrucció d'ocupació.

Fan això en lloc d'eliminar ministeris amb competències traspasades –com Agricultura, com Cultura, com Medi Ambient, com Sanitat–, o organismes com l'Immerso o l'Injuve i les corresponents estructures duplicades; o continuen invertint en TGV inútils o injectant diners a la banca sense demanar comptes als alts directius; o continuen mantenint la liberalització parcial dels serveis públics regulats, on van col·locar en el passat els seus amiguets; o fent amnisties fiscals que fan de l'Estat la riota dels defraudadors i l'estupefacció dels que complim amb el pagament dels nostres impostos. Per no parlar de la política erràtica d'infraestructures i rebutjada a Europa, que no detallaré perquè vergonya em fa de dir-ho –demà l'Oriol Amorós en nom del nostre grup ja hi farà referència en les propostes de resolució.

Insisteixo que el marc polític espanyol no només no ajuda a resoldre aquesta greu situació en què ens trobem a Catalunya, sinó que el Govern del Partit Popular ha pres en cent dies tot un seguit de mesures que perjudiquen directament Catalunya i que resumiré en quatre punts: una ofensiva recentralitzadora de la governança i el poder polític; descentralitzadora, per

altra banda, dels ajustaments d'equilibri i del dèficit; deslleial en la presa de decisions unilaterals sobre competències en els compromisos financers adquirits i en les inversions que ens concerneixen, i interventora de la nostra gestió de les polítiques de despesa i dels ingressos. I com més aviat ho assumim, ho expliquem a la ciutadania i donem la recepta per fer-hi front i hi fem front amb fermesa, millor per a tothom.

És cert que la Generalitat ha vist caiguts els seus ingressos d'una manera brutal, també perquè una part important de la recaptació depèn de figures tributàries vinculades a l'activitat del sector immobiliari, al consum i a l'ocupació. Però clar, la Generalitat, inexplicablement, malgrat tot això, ha renunciat voluntàriament a la recaptació de l'impost de successions per a les grans fortunes. Parlem d'una caiguda molt important dels ingressos propis i renunciem a aquests recursos. Si hi afegim l'espoli fiscal que pateix el nostre país any rere any i que l'any 2008, segons dades del Govern, assoleix la xifra de 16.000 milions d'euros anuals –això és el 8 per cent del producte interior brut–, entendrem, doncs, que és d'una gravetat i d'una injustícia que no té comparació enlloc d'Europa, i que és un espoli constant, continuat, i que és evident que si Catalunya disposés d'aquests recursos podria ser un dels països amb un estat del benestar més sòlid i més solvent d'Europa.

Ens trobem, doncs, en un pacte de la fam, en una asfíxia premeditada. Ahir a la sessió de control al president, la presidenta del Partit Popular de Catalunya va dir que el Govern de l'Estat garantia la liquiditat a Catalunya. Doncs bé, d'acord, pacte de la fam, asfíxia premeditada, no: ara estem en un estadi –per gentilesa del Partit Popular– de no «apretar», d'«apretar» però no d'ofegar, que ens deixa, diguem-ne, amb respiració assistida. Ara estem en el punt de la narració de la respiració assistida. Però clar, un dels problemes de la respiració assistida és que qui controla la clau de pas de l'oxigen no som pas nosaltres.

Per tant, a Catalunya estem patint els efectes de la crisi econòmica que afecta tot Europa, però que s'agreuja pel maltractament fiscal institucional a què està sotmesa i per la manca d'eines i marge de maniobra suficient per fer-hi front, per decisions ideològicament equivocades sobre la política de despesa i d'ingressos, i per manca de voluntat i fermesa política per fer-hi front junts, sense complexos. Perquè cornuts, pagant el beure, contemporitzant i callant no aixequem l'ànim d'un país, que prou falta que fa, i no ens fem respectar, i tampoc llançant-nos pel cap retrets. No hi guanyem res ningú, ni davant de la credibilitat necessària de tots nosaltres –tots, tots– davant de la ciutadania.

Però parlem del dèficit fiscal i del concert econòmic, que avui toca, i especialment perquè no podem separar baralles de cartes. L'Estat centrifuga, té la majoria de responsabilitats del deute; i nosaltres, a anar carregant sobre les nostres espatlles unes despeses finalistes importants. I Catalunya no ha viscut a crèdit, president. L'esforç fiscal dels catalans és suficient per mantenir l'estat del benestar que tenim i més –el que ens mereixem. Només cal comparar el dèficit de la Generalitat –un 3,3 per cent del PIB– amb el dèficit

fiscal –entre un 8 i un 10 per cent del PIB–: entre cinc i set punts de diferència. Les dades canten. Per tant, ens podem permetre aquest estat del benestar i molt més. Per tant, el millor remei –econòmicament parlant i democràticament parlant– per racionalitzar la despesa és que qui gasta sigui alhora el responsable de recaptar. Tenir major control, més responsabilitat sobre les pròpies polítiques, sigui tant a nivell de la Generalitat com també a nivell local.

Un estat pot funcionar amb sistemes econòmics interns descentralitzats i diferents? És clar que sí. L'Estat espanyol diu que no, nosaltres diem que sí. És evident: Alemanya, els Estats Units ens demostren que tenir la fiscalitat descentralitzada i diversa no solament no és cap obstacle, sinó que és part fonamental del progrés econòmic d'aquests països.

Mirem una mica cap al 2005, fem una mica de memòria parlant de concert econòmic i d'acord de finançament. El projecte d'estatut que va aprovar el Parlament el 30 de setembre del 2005 contenia un títol dedicat específicament al finançament de la Generalitat que suposava un gir copernicà del model de règim comú existent fins aleshores, un veritable canvi de relacions, el que en dèiem un «concert econòmic cooperatiu», que pretenia recaptar tots els impostos i contribuir a les despeses comunes de l'Estat, amb la cooperació corresponent amb la resta de comunitats autònomes. Un model de finançament que va rebre el suport del 90 per cent del Parlament, inclòs el Partit dels Socialistes de Catalunya. Després, tots sabem què va passar, president. I el que estigui lliure de culpa, que tiri la primera pedra. Es va modificar completament, amb un pacte a La Moncloa, i després s'hi van sumar la resta de partits, deixant un finançament molt, molt complicat. Per tant, jo demanaria que a pactes fiscals d'aquest estil no hi tornem, perquè ja hem vist com funcionen.

Llavors: qui ha de convèncer a qui per sumar-se a la majoria per al concert, president? Perquè ahir amb dos minuts i mig no vaig tenir gaire temps, ni torn de rèplica. Ara: vostès –vostès. El 2005, amb l'Estatut del Parlament ja vàrem convèncer el PSC amb el tema del finançament. Després, he de dir que va passar el que va passar; és a dir, Esquerra, amb vint-i-tres diputats, i des del Govern en coalició, amb el PSC i amb Iniciativa, vam aconseguir convèncer el PSC sobre un model de concert econòmic cooperatiu. Ara, amb seixanta-dos diputats i des del Govern, els toca a vostès fer-ho. I si no, president, no ho endarrerim més, siguem pràctics, anem per feina i anirem endavant. Té la majoria suficient aquí al Parlament i al carrer per aprovar en ple ja el model de concert econòmic a Catalunya, avalar-lo amb la ratificació ciutadana i a negociar cap a Madrid, amb tota la legitimitat que li atorga una majoria parlamentària.

Però, el dèficit fiscal i les polítiques d'austeritat que practiquen, i la recentralització de l'Estat, ho expliquen tot?, expliquen tota aquesta situació?, expliquen l'atzucac on ens trobem? No, no ho expliquen pas tot. Perquè aquí hi ha una tria també ideològica; una tria de polítiques i de companys de viatge que nosaltres no podem, evidentment, compartir. I el Govern evidentment que té tota la legitimitat d'aplicar les mesures

que consideri oportunes. Però des d'Esquerra també tenim tota la legitimitat per qüestionar-ne els efectes, les implicacions i plantejar-hi alternatives, que poden ser considerades correctes, òptimes, devastadores o inútils. Però que hi són. No ens poden dir que no hem presentat alternatives.

I, president, vostè pot dir el que li sembli dels Estats Units, però estan reduint l'atur des de fa mesos per polítiques precisament de no-contracció. I nosaltres afirmem que l'austeritat que estan practicant, i com la practiquen a Catalunya, contribueix a un risc més elevat de recessió; i que l'equilibri pressupostari no pot ser una condició necessària ni suficient per a la recuperació econòmica d'una economia deprimida. Ja ho hem vist, després de dos pressupostos i d'un any llarg de polítiques d'austeritat. L'objectiu de dèficit no s'ha complert, malgrat els sacrificis, malgrat haver tocat os amb les retallades, i cal que es replantegin les polítiques d'ingressos i de prioritats de la despesa.

Avui, president, crec que no ha aprofitat l'oportunitat per explicar quins ajustaments pressupostaris haurà de fer de nou arran dels pressupostos generals de l'Estat, per exemple. Aquest Ple era idoni per fer-ho. Hi ha hagut molts retrets, però no ha parlat dels nous ajustaments, molt pertinents. I ens han dit: «No podem anar a la despesa desbocada, a gastar i a gastar.» I nosaltres hem estat més d'un any dient-los que han d'incrementar ingressos per evitar retallar més despesa. I quan els plantejem una millora dels ingressos de manera més solidària i redistributiva, a curt, en els pressupostos 2012, diuen que aquest no és l'increment d'ingressos que necessita el país. Per això, apugen impostos i taxes a les rendes mitjanes i populars, en lloc de fer un replantejament global de la fiscalitat i tirar endavant amb un conjunt de mesures, seguint l'exemple d'altres països europeus, que permetrien ingressar més de 1.100 milions d'euros a la Generalitat, i aprofundir en la solidaritat i en l'equitat. Un increment pal·liatiu d'ingressos a curt, i una negociació del concert econòmic a mitjà, en compliment del compromís del president de la Generalitat, després del diagnòstic compartit que no hi ha sortida econòmica ni de l'estat del benestar sense concert econòmic. I bastir, i no desbastir, un país d'oportunitat, amb dos grans eixos: serveis públics i emprenedoria.

Parlem d'accés a l'educació; parlem d'una actitud i unes polítiques contràries al risc de dualització en polítiques de salut, que són les que s'estan fent. I demà els farem propostes molt concretes –avui no els vull fer una llista telefònica de les propostes que fem. Però també tinguin clar que en moments de crisi, que pateixen les classes populars majoritàriament, són més necessaris que mai els serveis públics de qualitat, amb uns treballadors públics que no rebin l'impacte directe de polítiques d'austeritat i d'asfíxia de manera desproporcionada i sense un diàleg real. O concertem, en un marc de diàleg –entre les unitats especialitzades de l'Administració, grups parlamentaris i representants dels treballadors–, les mesures d'estalvi que puntualment i amb caràcter temporal calgui prendre en matèria de personal, o no ens en sortirem. I això fer-ho sense perjudicar la prestació dels serveis públics. Això

vol dir: reducció de jornades laborals..., o amortitzant llocs de treball en serveis finalistes.

I la reactivació industrial, que no passa, lamentablement, i lamento dir-ho, pel fantàstic Pla d'indústria del Govern, sobre el qual ja vam interpellar el conseller Mena, i les polítiques d'emprenedoria i d'ocupació. I les d'exportació: si un dels dos pilars que mantenen l'economia catalana és el mercat internacional!..., amb petita, mitjana i gran empresa. Avui hem sabut d'una empresa del sector tèxtil que ha incrementat un 11 per cent els seus beneficis a base de la seva internacionalització. Però no, el que fem és retallar en projecció exterior de la nostra economia i endarrerir el projecte de llei de suport a l'emprenedoria, al treball autònom i la petita i la microempresa.

Demà, ja els ho he dit, els plantejarem les nostres propostes alternatives de prioritats, per a una Catalunya industrial –de nou– amb més llocs de treball, a través del desenvolupament de les tecnologies d'informació i comunicació; l'aposta estratègica pel sector de les ciències de la vida, la salut, les biotecnologies, com a motors per crear llocs de treball de qualitat; en economia verda i en el sector agroalimentari com a font d'ocupació i competitivitat de l'economia catalana. I una Catalunya centrada en la igualtat d'oportunitats de les persones i les famílies, i el benestar com a llibertat per fer i per ser, que és una part indestruïble d'accions que cal emprendre per a la reactivació econòmica i sortida de la crisi. Polítiques no de contracció del consum, sinó de reactivació.

I enceto ja el darrer tram de la meua intervenció. El moment és greu per acumulació de pluja sobre país moll. I exigeix no fer-nos trampes al solitari en els diagnòstics, en les tries de polítiques, i de companys de polítiques. Exigeix suma d'esforços, generositat, i alçada i llargada de mires; i un cop de timó, president. Un cop de timó que avui li vull detallar, cop de timó en cinc moviments. Moviment número 1: la importància de construir consensos sòlids i coresponsables, que no es fan de la nit al dia –ja li ho he reconegut– amb reformes que encara que es considerin necessàries no poden ser imposades per decret. Per fer això cal una dosi extra de generositat i de modèstia per part de tothom. Generositat per saber que o tenim lideratges compartits com a país, o que no ens en sortirem. I modèstia per pensar que ningú de nosaltres, cap de nosaltres –ni partits polítics, ni Govern, ni agents socials, ni organitzacions, ni ciutadania organitzada– sols, amb receptes pròpies, sense moure una coma, no ens en sortirem.

Segon moviment: fermesa en les actuacions. Perquè la tebior pot ser mala consellera quan els que tens al davant de tebis no en són gens, o gaire. Ahir ho deia el diputat Pere Aragonès en la interpellació que va fer al conseller Mas-Colell. A curt termini no podem estar de braços creuats, i calen mesures que no s'havien executat fins ara davant de l'ofensiva que patim. Que els pressupostos de l'Estat incompleixen l'Estatut que forma part del bloc constitucional? Tribunal Constitucional. I anar fent. I mentre se'ns consideri a Europa una simple comunitat autònoma espanyola a l'hora de decidir sobre el nostre nivell de dèficit públic i d'eme-

tre deute, cal anar allí, a Europa, perquè es visualitzi l'esforç fiscal dels catalans, que és suficient, i que aquests problemes vénen derivats de l'espoli de l'Estat. Perquè a la Unió Europea ha anat calant la imatge que són les *comunidades autónomas* les responsables del dèficit públic espanyol. I els hem d'explicar els nivells d'espoli fiscal que patim nosaltres, i que cap estat de la Unió Europea estaria disposat a tolerar ni a suportar.

Tres: reorientar les prioritats de despesa i d'increment d'ingressos. Activar mecanismes dins del marge que encara tenim per augmentar la solidaritat interna a Catalunya, perquè l'espoli fiscal i social a qui passa més factura és a les classes mitjanes i populars.

Quatre: afrontem Govern i Parlament la reivindicació del concert econòmic d'una vegada. Aprovevem la proposta al Parlament i sotmetem la consulta a la ciutadania i a negociar-ho a Madrid.

I cinc: si la negociació del concert no reïx –que prou missatges hem rebut de ponent cap aquí–, avingui's, president, a donar suport a una consulta perquè el poble de Catalunya decideixi si vol continuar sent dependent de l'Estat espanyol o vol la independència. Perquè la solució definitiva a aquests problemes, que tenen un origen polític, més fins i tot que econòmic, és de caràcter eminentment polític; considerar ja el poble català, d'una vegada, madur i major d'edat per iniciar el procés cap a la independència. Perquè l'Estat espanyol també ha arribat a una cruïlla. Ho deia la senyora Aguirre, però..., el model autonòmic de cafè per a tothom no se sosté, la via estatutària per trencar aquesta simetria autonòmica és un carreró sense sortida, i també hem vist com els acords polítics puntuals no han aconseguit un encaix satisfactori –per a la majoria dels catalans, almenys. Ja sabem que, a més a més, ara hi ha una majoria absoluta del Partit Popular a Madrid.

I arribats a aquest punt, ens podríem fer dues preguntes, però també ens en podríem cinc o deu. El que necessitem és un pacte fiscal que en el millor dels casos perpetui més del 60 per cent del dèficit fiscal i tornar a començar, i tornar a desgastar-nos, i tornar a produir encara més desgast per a tothom? O quantes vegades, conseller Recoder, cal que manifestem la voluntat de l'empresariat i de la societat civil d'aquest país de disposar d'unes infraestructures competitives i d'un aeroport intercontinental? Ho dic perquè vostè avui ha dit: «Davant d'aquest desastre d'infraestructures als pressupostos generals de l'Estat, cal que la societat civil catalana reaccioni.» Quantes vegades més hem de fer actes de l'IESE per dir que la societat civil reaccioni? Quin cas ens han fet el PSOE i el Partit Popular en el cas de l'aeroport del Prat, i del *hub* i de tot plegat? És que arriba un moment que et plantejes què és el que crea més frustració. I aquest matí sentíem al Congrés la vicepresidenta del Govern espanyol dient que la Llei de consultes suposarà una amenaça a l'estabilitat econòmica. Bé.

President: pot o vol evitar el Govern de Catalunya el xoc de trens, el xoc de legitimitats, el xoc de voluntats democràtiques? Pot, vol, evitar el Govern que els ca-

talans sortim de la caverna platònica per evitar inestabilitats? O la inestabilitat la pateixen les empreses, els treballadors, els aturats, els homes i les dones, els infants, els joves, els grans, els catalanoparlants i els castellanoparlants, els que viuen i treballen o intenten treballar a Catalunya? O la cantarella que sentim al Congrés –aquest matí l'hem sentida–, i aquí al Parlament també, sobre dividir, no sumar, el conflicte, el xantatge dels nacionalismes..., els nacionalismes de qui? Els d'allà no importen.

El conflicte no és la Llei de referèndums, que està al Tribunal Constitucional pendent de sentència, o la futura Llei de consultes. El conflicte és el malestar social per les retallades que carreguen sobre les depauperades i decreixents classes populars. El conflicte és la deslleialtat institucional. El conflicte és la negació del diàleg social i polític de l'Estat; és entendre el diàleg com acatar o no les propostes d'una majoria absoluta. El conflicte s'afronta o es condueix reconciliant-te amb la majoria de la gent, a la qual ens devem, perquè és a la majoria de la gent a la qual ens devem; que, ho sàpiguen o no, ho reconeguin o no, els afecten les solucions aportades per afrontar la crisi, que no resolen les dificultats per les quals passen. El conflicte s'afronta i es condueix informant, explicant el dèficit fiscal i la dependència econòmica i el preu de la dependència política. El conflicte s'afronta i es condueix amb la difícil tasca de posar-te al lloc de l'altre. I Esquerra, ho fem. No és impostura. Ens posem en el lloc de l'altre. I l'altre és el Govern. Però especialment, l'altre també són els governats, i la gent. I cal donar-li la paraula i el dret de decidir, malgrat una majoria absoluta a l'altra banda, i una absoluta clau de la governabilitat aquí, del Partit Popular.

Hem parlat de moltes coses, president –i ja acabo–, però cal que miri cap als companys de viatge en els quals se sustenta la seva governabilitat al Parlament. Les lleis de l'audiovisual, el consell de govern de la corporació, la direcció de COMRàdio..., per parlar dels últims esdeveniments. És això el que volen vostè i la gent que confia en vostè, president? Ahir feia la llista no exhaustiva de l'actitud del Partit Popular, allà i aquí, contrària als interessos de Catalunya i dels catalans, i li preguntava què més havia de fer el Partit Popular perquè vostè i Convergència i Unió reaccionessin, perquè dibuixessin un horitzó clar, i dir clarament al país el full de ruta. Reaccionar per sortir i fer sortir el país de l'atzucac social, fiscal, financer i nacional en què ens trobem. I actuar en conseqüència, i mirar cap a la majoria social i política que té a l'abast, que vol ser-hi, que vol ser escoltada, que vol col·laborar en un moment tan difícil per al país i la seva gent, i decidir sense límits. Perquè miri que n'és de revolucionari i de subversiu l'exercici de la democràcia: poder decidir sense límits. No els hi posi vostè, aquest límits, per pragmatisme, per responsabilitat, per evitar inestabilitats.

Li he explicat amb detalls –cinc, concretament– el cop de timó que li demanem, president. La cruesa de la realitat ens obliga al pragmatisme de debò i a l'eficiència. I per nosaltres l'eficiència, el pragmatisme de debò, és o bé acceptar una recentralització de l'estat,

que ja es comença a albirar, i anar cap a una Espanya de tall provincial, o bé confiar en les possibilitats –que són moltes–, en les capacitats –que són moltes–, d'aquest país nostre, per ser un protagonisme de ple dret en aquesta segona onada d'integració europea. Perquè amb una estructura econòmica i uns recursos escassos des de Catalunya hem estat capaços de crear estructures d'estat exemplars en els darrers trenta anys, i ho saben vostès molt bé.

Per tant, podem crear el nostre estat perquè som un país viable i amb futur, però no ho serem arrossegant el que és un llast extraordinàriament pesat que es diu «estructura de l'Estat espanyol». O som una nació mitjana que s'espavila i que tracta els seus membres en correspondència a l'esforç que fan –perquè una nació també és la seva gent, i una nació és l'adhesió cap a una estructura administrativa que vetlla per tu, que es coresponsabilitza igual que aquestes persones es coresponsabilitzen pagant els seus impostos–, és a dir, que ens movem sota una mateixa llei i un mateix estat del benestar d'acord amb aquests esforços, o no hi serem. O som una nació mitjana que s'espavila, o no hi serem ni Catalunya ni els catalans.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, molt honorable president, ho hem avançat abans i ho seguim dient ara: Ciutadans vol proposar en aquest debat alternatives, arribar a acords i també qüestionar el futur o la futura direcció del Govern de Catalunya, però sobretot de Catalunya i dels ciutadans de Catalunya. Un govern o governar diuen que és prioritzar amb bon criteri, i nosaltres volem posar sobre la taula les prioritats de Catalunya, d'aquest Govern, més amb els fets que amb les paraules, més amb les dades que amb les opinions, i, evidentment, plantejar alternatives per millorar aquesta direcció, aquest rumb que marca aquest Govern. I les dades són capricioses, lamentablement, i dolentes. Trauré algunes de les dades que coneixeran tots vostès, lamentablement.

Miri, han incrementat les llistes d'espera només en un any a Catalunya el 42 per cent. És a dir, els ciutadans que ens estiguin veient saben –i patiran; i encara més, perquè encara creixeran més, tal com s'avançava– que els costarà més del 50 per cent del temps que esperaven per operar-se, en un Estat que es diu «estat social», que és Espanya. En un estat social que és Espanya, els costa el doble d'espera operar-se. En un estat social que és Espanya, i en un sistema autonòmic de sanitat que tenim aquí, el que faran és esperar, en comptes de tres mesos, vuit mesos per operar-se de qüestions relacionades amb la cardiologia. S'han fet la meitat de colonoscòpies en alguns hospitals que es dediquen a aquesta especialitat o a aquest diagnòstic,

tan important, com vostès saben, per evitar malalties o per tractar malalties. S'estan retardant operacions greus –greus– d'oncologia en alguns hospitals. Aquí tenen la notícia: cinc, s'han detectat cinc intervencions d'oncologia a l'Hospital de Bellvitge que no s'han realitzat per falta de llits, i tenen vostès una planta tançada a l'hospital, eh?

Això és la realitat del que viuen els ciutadans de Catalunya, aquesta és la realitat. Ítaca no sé on va, però això és el que els remers de la barca pateixen cada dia –això és el que els remers de la barca pateixen cada dia. Per tant, davant d'aquesta situació creiem que aquest Govern està incomplint amb acords fins i tot parlamentaris que havíem portat aquí. Ciutadans, els recordo que la primera moció que vam proposar, i que es va votar i es va aprovar, era mantenir la qualitat assistencial. Fixi's, ja no entràvem ni en el model sanitari, conseller: garantir la qualitat assistencial a Catalunya, garantir el decret que dóna precisament el dret als ciutadans a ser operats. Corregeixi'm si m'equivoco: en quatre mesos? Estem parlant de llistes d'espera no d'un dia o de dos: de mesos. Un decret de mínims, perquè és de mínims en un estat social, per ser operats per la sanitat pública, aquesta sanitat que alguns ens volen vendre que és gratuïta. No, no és gratuïta: jo hi estic d'acord, la paguem. Si ja la paguem, amb els impostos. Ara el debat és si la repaguem o no, però pagar-la ja la paguem! Ja la paguen, els ciutadans, la sanitat pública a Catalunya. I tant que la paguen!, i diverses vegades, alguns. Alguns perquè no la utilitzen, i d'altres perquè la paguen perquè paguen molts impostos, com vostès recordaven fa poc, i el president Mas.

Per tant, el que volem debatre avui aquí és quines són les línies que no podem traspasar governi qui governi –governi Convergència, governi el tripartit o governi qui governi. Línies que no es poden traspasar. I demà a les propostes de resolució –tampoc m'avanço perquè tinc la meitat de temps que altres grups i no l'utilitzaré–, demà proposarem aquest marc d'acord d'on no podem sortir. Senzillament, ja els ho avanço, no sortir de complir els decrets de mínims, no sortir de la qualitat assistencial que garanteix la Constitució. Mínims: dret a la salut. Recorden vostès allò del dret a la salut? Doncs, això.

Què més volem garantir demà amb aquest marc? Doncs, que nosaltres som del parer que estudiar menys és pitjor que estudiar més. I la consellera ens ha intentat explicar mil vegades –a mi no m'ha convençut encara, consellera– que estudiar una hora menys cada dia és millor que estudiar una hora més cada dia. A mi no m'acaba de quadrar; a mi em deien que per treure millors notes als exàmens havíem d'estudiar més, fixi's. Igual sóc un antic, senyor consellera, però m'havien dit que quan estudies més et surten millors els exàmens. Doncs, quan estudies més hores de classe alguns pensen que treus millors resultats o que aprens més. Bé, és una forma antiga d'entendre la pedagogia, entenc, no? Doncs, això és el que volem, garantir que a l'educació pública ningú sigui menys que ningú perquè els seus pares no poden pagar una educació privada o concertada, perquè no poden pagar més diners dels que tenen per sobreviure cada dia. Volem que els pares i mares

catalans que porten els seus fills a l'escola pública tinguin la mateixa oportunitat que aquells que estudien en una escola privada. És aquest, el marc que volem acordar en aquest debat –és aquest, el marc.

El senyor Mas ens ha dit pràcticament allò de «susto o muerte», eh? És a dir, o això o no hi ha alternativa, no hi ha res més perquè ens hem ajustat molt el cinturó: «Susto o muerte.» Doncs, miri, no. Nosaltres pensem que en aquests imports que s'han retallat –260 milions en educació, més de 400 milions en sanitat–, quan un agafa els pressupostos i quan un mira ingressos i despeses, hi ha molt a fer encara, president –hi ha molt a fer. I no només nosaltres..., i vostè ho ha dit abans, i li agafo la paraula, totalment d'acord: si no fem els deures, ens els faran fer. Però, sap què passa? Que els deures no s'han de fer primer a la sanitat i a l'educació, i després en altres llocs, sinó..., nosaltres som del parer, crec que legítimament, que allà on al final s'ha de retallar..., segur que s'ha de racionalitzar i retallar, hi estem d'acord, ho sap el conseller: racionalitzar en fàrmacs, el que vostès vulguin; racionalitzar en estructures directives als hospitals per fer-los més àgils, per fer-los més eficients i més barats per als ciutadans, el que vostès vulguin. A mi m'importa el resultat final del ciutadà, del malalt, que té assistència, que l'ha de tenir i no ha d'esperar més dies dels que toca per ser operat. Aquest és l'objectiu de Ciutadans, i crec que de molts ciutadans de Catalunya. Per tant, aquest és el debat, i en aquest debat creiem que vostès encara tenen moltes coses per fer.

Miri, jo ho repetiré. M'hauran vist treure-ho alguna vegada, però és que crec que és molt important perquè quan un té opinions, doncs..., jo crec que totes les opinions són legítimes, però un pensa que l'opinió de l'altre és pitjor, o la seva és millor. Ja, però quan hi han documents, informes fets per aquells que governen o aquells que donen suport a un govern, jo crec que té molta legitimitat moral. Aquí hi ha un informe. Comencem en el capítol de reformes, eh? –reformes–: «Informe sobre la revisió del model d'organització territorial de Catalunya», conegut com l'informe Roca, desembre de l'any 2000 –any 2000. El senyor Roca l'any 2000, fa dotze anys, amb bon criteri, quan en aquell moment volien reformar algunes coses –avui, no–, deia que s'havien de fusionar ajuntaments. N'han sentit a parlar vostès, dintre d'aquest magma i aquest drama que «o caixa o faixa», «o susto o muerte»? Han sentit a parlar de fusionar ajuntaments?

Sap què passa? Vostè que parla de Grècia a vegades, senyor Mas, sap què va passar. Ho sap perfectament, vostè ho sap millor que jo. A Grècia eren 950 ajuntaments i d'un dia per l'altre van ser tres-cents, perquè quan no fas els deures te'ls fan fer, efectivament. I jo amb un criteri purament familiar, podríem dir d'estar per casa, si a mi em diuen si he de retallar una planta a Bellvitge o si no he de construir centres de salut, o he de planificar i parar escoles que s'estan construint, o aplicar aquest informe de sentit comú, jo aplico aquest informe de sentit comú. Per tant, primera proposta que farà constructiva Ciutadans demà?: assumim una comissió que estudiï les duplicitats administratives i polítiques –que, per cert, ja es va votar en contra,

espero que canviï el vot– amb l'informe Roca com a punt de partida.

Els sembla molt agressiva la nostra proposta, senyor Mas? No creu vostè que és de sentit comú que quan un es replanteja fins i tot la salut de les persones i allò que pugui afectar tocant el moll de l'os, no ens podem plantejar –deuen pensar molts ciutadans– si necessitem les estructures polítiques actuals o les hem de modernitzar i adequar-les a la situació política i econòmica? Necessitem quaranta-un consells comarcals? (Pausa.) Vostè ho ha escrit, no ho ha aprovat, senyora vicepresidenta. Ho ha escrit però no ho aprova mai, vostè ho ha dit. Vostè creu que necessitem quaranta-un consells comarcals, 948 municipis? Vostès creuen que les diputacions han de funcionar ara igual que fa trenta anys? No creuen que aniria millor un consell d'alcaldes que es posessin d'acord per mancomunar uns serveis i prescindissin de les estructures polítiques i administratives per garantir, precisament, allò essencial, que és la sanitat o l'educació?

Aquest és el model de Ciutadans. Entre el benestar o les estructures, escollim la finalitat i no el mitjà. Les estructures polítiques, ho recordo, són per arribar a una finalitat, que és donar millor servei als ciutadans, no són un fi en si mateix. Col·locar diputats provincials a la Diputació de Barcelona no és un fi en si mateix. O potser és un fi per a uns quants, per als que van, com deia el senyor Herrera..., senyor Herrera, aquests també van a primera al *Titanic*, els que col·loquen gent dels partits polítics en aquests càrrecs –aquests també van a primera. Doncs, és hora que com a mínim plantejem el pes i el llast que suposa a aquest vaixell tota aquesta estructura sobredimensionada en ple segle XXI. Per tant, reformes estructurals, sí.

Renúncies? Hem de fer renúncies, sens dubte, tots hem de fer renúncies; però renúncies també a assumir que som una comunitat autònoma, d'un Estat descentralitzat que es diu Espanya. Que nosaltres ja els avancem que voldríem avançar cap a un estat de matriu federal, però la matriu federal de cooperació, de coordinació, de cohesió, de garantir serveis als ciutadans.

Jo crec, senyor Mas, que hi ha una diferència bàsica que molts ciutadans hauran vist ja, però jo la poso a sobre de la taula perquè crec que és bo que coneguïn les diferències. Per Ciutadans l'Estat autonòmic –o un estat federal, si avancéssim d'aquesta manera– és un mètode per arribar a un millor servei garantint autonomia, per una banda, però també cohesió social i cohesió territorial. No és un fi en si mateix. I per vostès l'Estat autonòmic és l'embrió, el pas per aconseguir la separació, l'aixecament de fronteres o la independència. Són dues fórmules absolutament diferents que conviuen en un mateix espai, que és aquest Parlament, que és l'autogovern. Però, sap què passa? –han parlat vostès de cruïlles moltes vegades–, que estem davant d'una cruïlla, la cruïlla dels que volem garantir l'autogovern de Catalunya, establir mecanismes de cooperació i coordinació amb la resta de territoris i comunitats autònomes de l'Estat, però mantenir l'autogovern de Catalunya, o els que volen tirar-se a la muntanya, llançar-se cap a Ítaca amb aquest vaixell que cada dia n'hem de treure més aigua. I torno a repetir que els

que treuen aigua són els remers, eh?, que es mullen els peus, els genolls i estan fins aquí d'aigua.

Per tant, senyor Mas, no és el moment de portar-nos al port en comptes d'anar cap a Ítaques o cap a l'iceberg o cap a no sé on anem ja? No és el moment d'arribar a un acord i dir: «Escolti'm, en aquest vaixell...» Vostè em deia l'altre dia: «Alguns no hi pujaran.» Em permet a mi i a molts ciutadans de Catalunya que no som separatistes, que no creiem que la independència sigui un fi en si mateix, ni molt menys una fórmula de convivència, ens permet que remem en la mateixa direcció? Ens permet..., vostè ens deia, quan començava el seu Govern: «Vull que m'ajudin a governar.» Deia allò: «Tinc la mà estesa, ens han d'ajudar.» Nosaltres li plantejem aquí reformes de calat, reformes que van més enllà de la ideologia. Perquè reformar l'estructura política de Catalunya o del conjunt d'Espanya és un debat obligatori per als que estem al capdavant del servei públic –obligatori. Perquè un no li pot mirar els ulls a ningú i dir-li que «jo li tanco una planta de Bellvitge», ni dir-li que «no li construeixo el centre de l'escola dels seus fills», ni dir-li que «tanco el CAP a Gavà, a Montcada», on sigui, i alhora dir que «això d'aquí és intocable». No hi ha res intocable quan la gent perd casa seva, quan la gent perd el seu sou o quan la gent passa de tres mesos a vuit mesos per operar-se del cor. No hi ha res intocable, tampoc les estructures polítiques.

Li poso un altre exemple, d'empreses públiques. Miri, avui llegia, ara llegia una notícia: a Espanya, en global, hi ha 2.100 milions d'euros destinats només a televisions d'Estat i autonòmiques. No creuen que és moment de cooperar i anar cap a un model alemany, on col·laboren totes les teles autonòmiques i la tele d'Estat i tenen un ens corporatiu coordinat per donar millor servei, més econòmic, i crear sinèrgies? No és moment de reformar coses per mantenir justament l'autogovern? Jo els dic una cosa: si no reformem coses, precisament el que es posa en qüestió és l'autogovern. Per tant, si volem mantenir l'autogovern, i en això crec que estariem d'acord quasi tots, doncs, home, reformem les coses perquè siguin viables econòmicament i políticament. Per tant, som reformistes? Sí, però som realistes i sabem que la situació política espanyola i europea, i catalana en concret, és molt delicada.

Jo li he donat la raó i li torno a donar la raó, senyor Mas –no em cauen els anells, perquè crec que tampoc tenim aquesta responsabilitat–, que vostè s'ha trobat una situació molt difícil, igual que se l'ha trobat el senyor Rajoy –molt difícil. I això ho han de saber tots els catalans, dit també per grups de l'oposició. Ara, a partir d'aquí vostès el que no ens poden dir és: «No, això és intocable i això no. No, això no es toca perquè és una línia vermella.» Escolti'm, resulta que serà una línia vermella tenir un canal de televisió més o menys, o tenir teles municipals o tenir teles de la diputació o tenir canals autonòmics? Això són línies vermelles i no és una línia vermella tancar un centre hospitalari? Jo crec que estem canviant les prioritats, o nosaltres almenys les tenim absolutament oposades.

Per tant, és el moment de plantejar reformes conjuntes en allò que estiguem d'acord. I en allò que discrepem,

jo els demanaria que ho apaquem; i si no ho apaquem, ens tindran davant. I li demano també a la majoria d'aquesta cambra, o com a mínim a molts diputats, jo no sé si majoria...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...de la cambra –vaig acabant, presidenta–, segurament no d'aquesta cambra, però estic convençut que una futura majoria social també a Catalunya..., perquè es parla aquí de majories socials; parlem de majories socials. A Catalunya potser hi ha una majoria social que vol convivència, que vol un autogovern, però alhora no vol aixecar fronteres; potser hi ha una majoria social com quan voten a les generals, que guanyen uns partits polítics que casualment mai són separatistes; potser hi ha una majoria social futura aquí que, si vostès els condueixen cap a Ítaca, diuen: «Doncs, vagin vostès cap a Ítaca, que nosaltres volem un autogovern cooperatiu dintre d'un estat federal, i que defensin Catalunya però també el conjunt d'Espanya i d'Europa.» Aquestes majories socials, si vostès tensen la corda, també es poden donar; o com a mínim, alguns hi treballarem –no l'enganyo, senyor Mas. I aquí miro altres partits de la cambra que han tingut i tenen responsabilitats de govern a l'Estat i les han tingudes aquí.

És el moment de sumar. Si podem sumar els que volen la independència i els que no la volem, millor. I si vostès fan inviable ser català i alhora ser espanyol i europeu, si vostès fan inviable defensar l'autogovern i alhora defensar també l'austeritat i la racionalitat, nosaltres sabem a quin vaixell anirem: al vaixell de la convivència, no al vaixell del conflicte –ho tenim molt clar.

Per tant, president, deixi'm dir-li –i acabo– que m'hauria agradat –li ho dic sincerament– que vostè hagués agafat també el guant en allò que tinguem en comú. Vostè ha fet un discurs potser no dirigit al nostre grup, no ho sé, però un discurs a la defensiva en molts casos, i jo crec que tenim una oportunitat de ficar quatre punts en comú. El fet que no estem d'acord..., ho sabem, però nosaltres demà farem propostes alternatives d'ingressos, també de mantenir cert estat del benestar en serveis bàsics –en salut, educació, serveis socials, justícia o seguretat, que són els pilars bàsics. I nosaltres, si hem de triar, ja hem triat fa temps: preferim construir i seguir construint l'estat del benestar davant de la construcció nacional, davant de la construcció de fronteres. No ens veuran aixecant fronteres, a nosaltres no; nosaltres no construïm fronteres, construïm benestar. I els que construïm benestar...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...volem parlar de benestar. I allò que sigui en comú, ho posarem; i allò que no estigui en comú, ho lluita-

rem des de l'oposició, o vagi a saber si algun dia des del Govern.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, conselleres, diputats, diputades... Bé, senyor Artur Mas, vostè utilitza una forma de raonar i d'argumentar curiosa –curiosa–, com a bon amant de la poesia que vostè és, i estableix primer unes premisses sobre les quals després aboca uns arguments que el porten a una sèrie de conclusions. Quina és la nostra percepció del problema que tenim aquí entre mans? Que vostè estableix unes premisses incorrectes. Aquest és el problema que nosaltres creiem que hi ha i la dificultat per poder arribar a una entesa.

En primer lloc, vostè diu: «Bé, hem d'estar dins de la Unió Europea» –fins aquí d'acord– «i estar dins de la Unió Europea ens aboca a una sèrie de restriccions, a una sèrie de mandats que hem de complir.» Però nosaltres el que li diem és: hem d'estar a la Unió Europea com a socis de primera –com a socis de primera–, no com a socis de segona que han d'assumir els costos dels mandats d'Europa, però, alhora, no tenim els instruments que tenen els estats d'Europa precisament per millorar la seva situació. Li poso un exemple ben clar: el dèficit que a vostè li mana Europa via Estat espanyol és de l'1,5 per cent del producte interior brut, quan Europa estableix un límit de dèficit del 3 per cent per als estats. És a dir, que només sent estat ja podríem doblar aquest límit de dèficit. No només això: fan excepcions, per exemple per a l'Estat espanyol, de fins al 5,8 per cent de dèficit públic. Siguem socis de primera, doncs. Deia el senyor Durão Barroso a l'eurodiputat de Convergència, el senyor Ramon Tremosa: «Si Eslovènia és un estat independent, escolta, Catalunya també pot ser un estat independent, sense cap mena de dubte.» Doncs, és d'això del que estem parlant.

Segona qüestió. Vostè ha dit: «Vivim a crèdit, hem viscut durant molts anys a crèdit.» No és correcte. Catalunya ha estat atorgadora de molt de crèdit durant molts anys; ho continua sent. El senyor Andreu Mas-Colell publicava les dades de dèficit fiscal, del 8,4 per cent del producte interior brut, quan al màxim de dèficit públic que hem arribat és al 4 per cent del producte interior brut. És a dir, que en el pitjor moment quant a generació de dèficit, estàvem a la meitat del dèficit fiscal –és a dir, dels impostos que paguem a Espanya i que no tornen al nostre país–, i que podríem haver cobert perfectament.

I la tercera qüestió. Diu: «No podem acabar com el *Concordia*.» Sap quin és el problema, senyor Artur Mas? Que ja som en el *Concordia*, que es diu Estat espanyol; si és que ens ho diuen a Europa, si és que ho

diuen a Alemanya, si és que ho diuen a tots els països, que estan assenyalant amb el dit el *Concordia* d'Europa, que després de Grècia –que era un *Concordia* més petit–, el *Concordia* de vol, transatlàntic *Concordia*, es diu Estat espanyol. I el que hem de fer és canviar de vaixell. El que hem de fer és –vostè que té vocació de capità i de timoner– agafar un nou vaixell, perquè aquest del *Concordia* no l'hi deixa ni tan sols portar a vostè. Agafem un nou vaixell i no cal que anem a Ítaca. Si Ítaca és Catalunya, si el millor país del món per viure-hi és Catalunya –i en això, segur que hi estem d'acord. Quedem-nos aquí, ja som a Catalunya, ja som a Ítaca. A partir d'aquí, construïm aquest futur de llibertat, construïm aquest futur que ens mereixem els catalans i les catalanes.

Perquè, miri, sap què passa? Que resulta que els catalans som els que més paguem de tots –els que més paguem. No només de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol: de tot Europa. Si en l'IRPF ja som els que més paguem de tot Europa. La benzina, som els que la paguem més cara; l'aigua, som els que la paguem més cara; el transport públic, som els que el paguem més car –avui llegia «més car que París i Nova York»; l'eix París - Nova York - Barcelona s'articula a partir de les tarifes en transport públic en aquests moments, perquè paguem el transport públic més car–; els peatges, els qui més peatges paguem; els medicaments, els qui els paguem més cars; la justícia, els que la paguem més cara; l'impost de transmissions patrimonials, els qui el paguem més car. I alhora som els qui menys serveis –menys serveis– rebem. Som els que més paguem i els que menys rebem.

Aquí vostès han retallat els sous dels treballadors públics; a Espanya han retallat els sous dels treballadors públics? Vostè ha vist alguna altra comunitat autònoma o govern de l'Estat que hagi retallat els sous dels treballadors públics? (*Veus de fons.*) Sí, ja ho veurem, però aquí ja portem una pèrdua de qualitat de vida als treballadors públics, perquè vam ser els primers; en tot hem de ser els primers. Aquí es retalla la sanitat i l'educació; a altres comunitats autònomes no han retallat absolutament res. El senyor Mas-Colell deia: «Bé, vistes aquestes operacions de l'Institut de Crèdit Oficial, que ara permeten pagar les factures a ajuntaments, comunitats autònomes, més hauria valgut no retallar la sanitat i l'educació, no pagar les factures dels proveïdors i ara les podríem pagar totes.» És a dir, l'Estat espanyol està premiant –està premiant– el mal comportament. Aquesta és la situació en la qual ens trobem.

Aquí és on més ens retallen les inversions en infraestructures; som el 18 per cent del PIB; només invertiran, pressupostat, l'11 per cent. Després ja veurem les execucions, que seran molt desastroses. Aquesta és la intuïció que tenim, sobretot fonamentada pel resultat dels darrers anys. A les altres comunitats els incrementen les inversions en infraestructures per damunt del seu PIB. Aquí no es compleix amb l'Estatut; la disposició addicional tercera: 1.000 milions d'euros que l'Estat espanyol aquí ens deu.

És a dir, si som els que més paguem i som els que menys rebem, aquí tenim un problema de fons, que no

passa per aquestes polítiques de retallades, perquè això no ho han canviat –aquesta situació. Aquí tenim un problema de fons que és diu dependència política, espoli fiscal, dèficit fiscal; aquí tenim un problema de fons, que és el que hem d'abordar inexorablement.

Anem al pacte fiscal, que és la seva proposta, que diu: «Abordem aquest problema a fons: pacte fiscal.» I ens diu: «És l'única alternativa viable.» I tot seguit ens diu: «Depèn de l'Estat espanyol.» Doncs, ja no és viable –ja no és viable, senyor Artur Mas. Ja no és viable perquè és que ja ho hem intentat moltes vegades, això del pacte fiscal. Se'n recorda d'una cosa que es deia Estatut d'autonomia de Catalunya, l'any 2005? Que tots aquí, en el Parlament de Catalunya, dèiem: «Fem l'Estatut d'autonomia per resoldre el problema del finançament, principalment; també d'altres, però principalment el problema del finançament.» I què deia el capítol de finançament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya? Que la Generalitat recaptarà tots els impostos que paguen els catalans i les catalanes. I què és exactament allò en què vostè està dient que consisteix el pacte fiscal? Que la Generalitat recapti tots els impostos dels catalans i les catalanes. I ja ho van tombar. Però és que, a més a més, ho van tombar tots: ho va tombar el PP, ho va tombar el PSOE, ho van tombar el Congrés dels Diputats, i l'Alfonso Guerra, i el Mariano Rajoy –i l'Aznar, que s'ho mirava.

I després van anar al Tribunal Constitucional i encara ho van retallar més. I sap què diu la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut –i aquest és un tema realment important? Que tots els models de finançament per a les comunitats autònomes de règim comú –on nosaltres hi som– ha de ser homogeni per a totes elles, i que no s'accepten privilegis per a cap de les comunitats autònomes de règim comú. I, a més a més, van declarar nul allà on deia l'Estatut d'autonomia: «Si fem un esforç fiscal superior, tenim dret a rebre més recursos.» Van declarar nul aquest precepte i el van eliminar de l'Estatut. És a dir, que jurídicament tenim els peus de fang.

Ja no en parlem, políticament. Aquell que no ens paga el que ens deu és aquell que ens ha d'atorgar molt més del que ara ens transfereix quant a model de finançament? Lògicament aquí no s'aguanta la situació. No només això; aquells que volen retallar les competències de Catalunya en sanitat, en educació i en justícia ho van dir des del Palacio de la Moncloa –la senyora Esperanza Aguirre–; aquells que ens volen retallar les competències en educació, justícia i sanitat són aquells que ens donaran les competències per recaptar tots els impostos que paguen els catalans i les catalanes? Que és el primer objectiu que tenen respecte a Catalunya: poder mantenir aquest transvasament de recursos dels catalans cap a Espanya per garantir una cohesió social allà, a Espanya, que ens destrossa i ens desmunta la cohesió social aquí, al país. I ja no ho podia dir més clar la senyora Soraya Sáenz de Santamaría, aquesta xicota tan simpàtica que tenen allà a Madrid al Partit Popular; va dir: «Es que no hay dinero en la caja.» Aquesta senyora, d'acord? «Es que no hay dinero en la caja», va dir la senyora Soraya Sáenz de Santamaría. Ho va dir ben clar.

Qualsevol euro que ells vulguin traspasar aquí és un euro de més que ells hauran de retallar allà, perquè això és un joc de suma zero. I aquí és on nosaltres hem d'agafar la cultura popular: no hi ha duros a quatre pessetes –no hi ha duros a quatre pessetes. Això no sortirà bé.

Vostè abans ha dit que sovint Convergència i Unió prioritza el bé comú a l'interès de partit. Miri, per nosaltres seria molt fàcil apuntar-nos a aquesta onada, que sembla que tothom hi està d'acord, del pacte fiscal; i a partir d'aquí, esperar que això fracassés a Madrid. I que un cop fracassés a Madrid, dir: «Ho veieu?, no us n'heu sortit una altra vegada.» Però som honestos i ho estem dient d'avançada. Ho estem dient d'avançada per honestedat política i perquè creiem que realment ens farà perdre unes energies i un temps que són or, que són vitals perquè el nostre país enceti el camí cap a l'estat propi, des d'ara, com està fent Escòcia, com està fent el seu president, el senyor Alex Salmond, que té convocat un referèndum per a l'any 2014.

I, miri, aquesta situació de dificultat, de desesperació, de crisi econòmica, es portaria millor si hi hagués un objectiu il·lusionant, si hi hagués un objectiu trempador, si hi hagués un objectiu que realment fes il·luminar la cara als catalans i les catalanes i poguéssim veure la llum al final del túnel. I això és la llibertat. No hi ha objectiu més noble, objectiu que generi més engrescament i més il·lusió, que la llibertat d'un poble. És aquest, l'objectiu a què hem d'aspirar; per ètica, però ara també per una qüestió essencialment pràctica, i és que no hi ha altra solució, no hi ha altra volta si volem realment recaptar tots els impostos que paguem els catalans i les catalanes, a més de protegir la nostra llengua i la nostra cultura, i mantenir l'escola en català, i mantenir un determinat model de justícia, de democràcia, de transparència, que dins de l'Estat espanyol ens és impossible d'aconseguir.

Pregunti al carrer, senyor Artur Mas. De la mateixa manera que vostès van fer una enquesta..., en el Congrés de Convergència Democràtica de Catalunya van fer una enquesta als seus delegats. I els preguntaven als seus delegats, als seus quadres polítics: «Creieu que arribarà a bon port, que és possible el pacte fiscal amb el Govern de l'Estat espanyol?» I més d'un 60 per cent van dir que no. Si és que les seves pròpies bases, els seus propis quadres dirigents ja ho veuen, que aquí no hi anem. I si pregunta vostè al carrer li diran exactament el mateix. Doncs, per què hem d'anar a un camí que li generarà aquesta frustració al poble català, que ja n'ha viscut moltes, que ja va viure la de l'Estatut, que ja va viure la del model de finançament de l'any 2008, que ja ha vist com els intents per arreglar les inversions en infraestructures també han fracassat? Una altra vegada hem d'anar cap a aquest camí equivocat? Li ho diem amb tota franquesa. Ja veu que li ho diem amb arguments sòlids, amb arguments que pretenen convèncer-lo per anar dibuixant un altre escenari i un altre camí.

Com ho hem de fer? Doncs, miri, sent valents –sent valents–, fent la política en majúscula, no la política en minúscula, en un marc restringit, amb un sostre de vidre, on ens diuen què podem fer i què no podem fer

–Estat espanyol, Constitució espanyola. Anem a una política en majúscules. Mirem el dret internacional; mirem com l'Organització de les Nacions Unides reconeix el dret a l'autodeterminació; com el Pacte de drets civils i polítics de Nova York –per cert, signat per l'Estat espanyol– reconeix en el seu article primer que tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació. Agafem-nos a la política en majúscula i iniciem aquesta transició i aquest camí.

En primer lloc, com ho hem de fer? Miri, no es tracta de llançar-nos a una piscina sense aigua, això és evident. Negociant amb la comunitat internacional. Vostè, que està fent tants viatges aquests dies, vostè que està fent entrevistes en tants mitjans de comunicació, comenci a plantejar seriosament a Angela Merkel, a Sarkozy, a la Unió Europea: «Escolteu, Catalunya vol estat i vol estat propi. I això us convé també aquí. Us convé perquè, miri, com a mínim una part del *Concordia*, que ara s'enfonsa, es salva. Que és Catalunya, amb estat.» I això convé a Europa. I, a més a més, els europeus volen venir a fer negocis a Catalunya. Tot i que prefereixen Catalunya com a destinació per fer negocis, acaben anant a Madrid perquè allà és on hi ha els centres de decisió, perquè allà és on hi ha els centres on es decideix, els mercats regulars, el poder polític, el poder financer, el poder econòmic també. Una Catalunya estat seria capaç de captar tota aquesta inversió, perquè tenen ganes de venir aquí. El que passa, que si els ho posem tan difícil... Si no hi ha vols intercontinentals, si no decidim, si no tenim recursos per ajudar aquesta inversió estrangera directa, evidentment acaben anant a la qüestió pràctica.

Parli –parli. No cal que ens ho expliqui aquí –això han de ser converses discretes, converses privades. Comenci a parlar amb els dirigents, parli amb els Estats Units. Els Estats Units han donat suport a totes les independències d'Europa; ja els agrada, això que hi hagi un mosaic divers a Europa. No entrarem a les raons –vostè ja se les imagina, per la cara que fa. Però la qüestió és que els Estats Units ens donarien suport a la independència de Catalunya, i vostè també ho sap.

I, a partir d'aquí, quan tinguem aquestes bases de la negociació internacional encarrilada, convoquem el referèndum d'independència. Davant d'una urna el senyor Mariano Rajoy no pot fer res, és un tigre de paper. Ho dèiem aquest matí: si l'Estat espanyol és especialista a veure com perd territori! És que se li independitzen. Si és el que més n'ha perdut, és l'Estat que se li han independitzat més països al llarg de tota la història. Ho ha perdut tot –ho ha perdut tot– perquè sempre ha tingut aquesta mateixa voracitat, perquè sempre ha tingut aquesta mateixa ànima depredadora de recursos econòmics d'allà on podia.

La presidenta

Senyor diputat...

Uriel Bertran Arrué

Nosaltres –i acabo, senyora presidenta– li proposem aquest camí: que no ens deixem impressionar. Que

si el senyor David Cameron –que aquest sí que pinta alguna cosa al món– accepta el dret a l'autodeterminació d'Escòcia i ha dit «sí» al possible referèndum d'Escòcia –que, per cert, comparteix grup parlamentari europeu amb el senyor Mariano Rajoy–, com el senyor Mariano Rajoy es pot oposar a una urna i a la democràcia?

Ens deien: «Catalunya és igual que Escòcia, però Espanya no és igual que el Regne Unit.» Efectivament: Espanya és més feble, és més incapaç, és menys interessant per al món, té més adversaris polítics arreu del món, és més antipàtica, cau pitjor. Efectivament, ho tenim millor –ho tenim millor. (*Veus de fons.*) I un amic escocès em deia: «Escòcia té cent raons per a la independència. Però és que vosaltres en teniu mil, de raons per a la independència.» Per això les enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió donen un resultat favorable a un eventual referèndum d'independència a favor del sí, superior a les que en aquests moments estan apareixent a la mateixa Escòcia.

En definitiva, aquí està la solució, aquí està el camí que Catalunya ha de transitar, aquí està el camí de l'esperança, aquí està la solució de debò als problemes. Posem les premisses correctes, efectuem els arguments, les campanyes, la difusió d'idees necessària i arribarem a la conclusió òptima, a l'Ítaca, que és Catalunya, que és que necessitem l'estat propi, la independència. I no podem perdre ni un minut més, perquè cada minut que perdem és gent que va a l'atur, és escoles que pateixen, és la sanitat que retallem, és en definitiva patiment per al nostre poble.

Moltes gràcies, diputats, diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, començaré la meua intervenció en aquest Ple extraordinari, anomenat o batejat com el «Ple de les retallades», fent un breu diagnòstic de què s'ha trobat el Govern de la Generalitat.

El Govern de la Generalitat s'ha trobat que l'any 2008 s'inicia una crisi econòmica important, que ha minvat substancialment els ingressos de la Generalitat. I el que succeeix és, en contra del que s'esperaria d'un Govern responsable, que seria, davant d'una nova situació de menys ingressos, reduir la despesa, doncs, el contrari. L'anomenat «Govern del tripartit» el que fa és augmentar la despesa, amb una decisió que és absolutament legítima perquè tenien el poder per fer-ho, i paguen aquesta despesa a base d'endeutar la Generalitat fins a les cel·les. El resultat d'aquesta immensa equivocació o d'aquest exercici d'irresponsabilitat és l'herència que s'ha trobat el Govern de la Generalitat. S'ha trobat una situació en la qual tenim uns ingressos suficients per fer front a les despeses i, a més a més, doncs, home, un nivell d'endeutament asfixiant.

Dit això, el Govern de la Generalitat es veu abocat a una política pressupostària d'intentar reduir la despesa –com és lògic–, incrementar els ingressos i fer front a aquest dèficit públic de la Generalitat. I la conseqüència és que els catalans, doncs, pateixen retallades, pateixen un augment de la pressió fiscal i, a més a més, també pateixen aquesta espiral de deute recurrent que es produeix a base del que són les emissions de bons de la Generalitat, aquests bons anomenats «patriòtics».

Bé, també val a dir que la Generalitat fa un esforç amb les cèlebres lleis òmnibus, un esforç dirigit a intentar augmentar l'eficiència del sector públic i també intentar augmentar el que és l'activitat econòmica. Aquest esforç, doncs, encara és massa aviat per veure l'impacte que tindrà, però en aquest sentit considero, i així ho he demostrat donant suport a aquestes lleis, que es va en la bona direcció.

També he donat suport als dos pressupostos que ha presentat la Generalitat perquè entenc la situació que pateix el Govern de la Generalitat, que és una situació *per se*, per si mateixa, greu, però que és molt pitjor per causa del llast –com s'ha dit aquí en algunes intervencions– que representa per a Catalunya formar part de l'Estat espanyol.

Els inconvenients que suposa dependre d'Espanya, doncs, són grans. I, d'entre aquests inconvenients, n'hi han dos que ara són crítics, que és que el Govern de l'Estat espanyol no compleix amb les seves obligacions de pagament; està incomplint els seus compromisos, i això és un inconvenient molt important. I a més a més ens trobem que es produeix un drenatge sistemàtic del que són els impostos dels catalans que se'n van i no tornen, i això es posa de manifest amb el càlcul de les balances fiscals. El principal problema de les finances de la Generalitat, doncs, és aquest, el que es posa de manifest en les balances fiscals, com ha quedat molt clar quan s'han presentat, que són aquests 16.000 milions d'euros anuals que se'n van i no tornen, i que són els veritables causants d'aquestes retallades i d'aquest empobriment del nostre país.

Això, doncs, és un fet demostrable; és un fet demostrat, sobretot per l'excel·lent treball en el càlcul de les balances fiscals, i ni les cortines de fum amb interès de confondre els ciutadans quan es tracta aquest tema de les balances fiscals per part del Partit Socialista, ni tampoc aquests puerils jocs, en fi, de paraules que es fan quan es tracta aquest tema des del Partit Popular, ho poden amagar.

President, des de Democràcia Catalana, que és el meu partit, li hem dit molts cops, us ho hem dit molts cops, quina pensem que és la solució –s'ha dit també aquí–: pensem que Catalunya ha de tenir el seu propi estat. I per evitar confusions, sota el nostre punt de vista, això és molt clar: és parlar d'independència. El Govern que presidiu, o que teniu l'honor de presidir, pensa que hi ha un estat previ que és el de la independència fiscal, la hisenda pròpia o el pacte fiscal inspirat en el concert econòmic, com vulgueu dir-ne. Bé, el Govern espanyol ja us ha dit que d'això ni parlar-ne. Recentment acaben de dir que el pacte fiscal i que el que és la Llei de consultes no vinculants desestabilitzen Espa-

nya. Voleu persistir? A mi em tindreu donant suport, ja ho sabeu; només us demano una cosa: que no ho allargueu massa. Perquè allargar-ho, doncs, ens fa a tots plegats, a tots els que hi estem donant suport, co-responsables del patiment dels catalans –que també s'ha parlat aquí, no?–, i que estic convençut que no el voleu, però és evident que es produeix aquesta situació. Consens? Sí, però que no serveixi com a excusa per no tirar endavant, perquè ja teniu majoria al Parlament de Catalunya que dona suport a aquest pacte fiscal inspirat en el concert econòmic.

Doncs, som-hi, anem-hi, anem endavant amb aquesta qüestió. No cal esperar massa el consens dels partits sucursalistes, que se sumin a aquest consens, perquè també ho hem vist amb les seves actuacions: el que tenen per...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Laporta i Estruch

...objectiu –sí, acabo, presidenta– ha estat afeblir i igualir les aspiracions del poble de Catalunya en aquest sentit.

Lidereu les forces catalanistes, deixem-nos de queixes i de reclamacions, i anem de cares a aconseguir els recursos econòmics i el poder polític que el país necessita, perquè aconseguirem un país digne, ric i pròsper.

Gràcies, il·lustres diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Molt honorable presidenta, molt honorable president, honorables consellers i conselleres, senyores i senyors diputats..., rumiava aquest cap de setmana, senyores i senyors diputats, com hauríem d'encarar de manera profitosa un debat d'aquestes característiques. Com fer-ho, com ajustar-nos al que crec que és el desig de la majoria de grups parlamentaris: treure'n profit. I teníem el perill –i encara el tenim, depèn de com vagin les coses demà– de –ho deia el president– tenir un debat –«de petardeig», ha dit vostè, senyor president– de foc creuat. O bé un debat amb el qual tots intentem –i a fe de Déu que alguns de vostès ho han intentat i ho han aconseguit– a veure si som capaços finalment d'adreçar aquesta nau en la línia que el país necessita. Aquesta nau és la nació, no cal dir-ho. I el país necessita que adrecem aquesta nau. Per tant, voldria de veritat, senyores i senyors diputats, ho comprovaran amb les meves paraules, fer-los avinent que el to d'aquesta intervenció vol ser profundament constructiu. Tant de bo –tant de bo– ho aconseguïxi.

Què ens hem trobat aquesta tarda? Una primera part del debat, lògicament, on els grups parlamentaris han

justificat, no podia ser d'una altra manera, el perquè d'un Ple monogràfic. M'ha semblat advertir, però, que fins i tot algun grup amb una certa recança potser perquè no era el moment més oportú, però justificat al cap i a la fi. Ha contestat el president –em referiré a continuació al sentit de la seva intervenció–, i després, naturalment, han seguit les intervencions dels grups parlamentaris. Començarem pel president i seguirem, si vostès m'ho permeten, pel contingut –ja m'ho permetran–: naturalment, tres o quatre punts de cada grup del que em sembla més destacat del que les seves senyories han dit en aquest Ple.

President, jo he apuntat del seu discurs vuit elements que m'han semblat centrals. Deixi'm només que pugui fer un esment –no cal que l'hi faci, però deixi-me'l que el faci– per poder centrar el que crec que és la resposta del Govern i, no cal dir-ho, la resposta a què aquest grup parlamentari dóna suport, entusiasta suport, convençut suport.

La primera cosa que ens ha dit s'ha demostrat absolutament certa, respecte a la possible inoportunitat i inutilitat d'aquest Ple. Jo crec que en part s'ha demostrat; no vull desanimar ningú, però fins i tot ho ha dit la diputada Simó quan ha dit: «Home, aquest Ple ha estat més un ple de segona part del debat de pressupostos.» Fins i tot hi ha hagut moments que semblava el debat de política general. Ja sé, diputat Nadal, que era a raig. Però ho semblava: «Un conjunt de propostes; respirem tranquils, les hem dit, aquí estan, i ara parlem de coses, en fi, contestant la intervenció del president.» Ha tingut aquest punt –m'ho ha semblat a mi, eh?– de debat de política general. Cada grup parlamentari –no cal dir-ho, senyories– utilitza el seu temps de la manera que creu convenient. Però m'ha semblat que el primer advertiment del president ha estat cert. Diu: «Tocava aquest debat?» Tal com l'hem formulat, tocava?

La segona qüestió ha estat jo crec que encara, en fi, més intensa, en el sentit que tots els països de la Unió Europea, president, apliquen polítiques d'austeritat –després em referiré a una contradicció específica d'una diputada que ha pres la paraula. Tots. I vostè no ha estat contradit en cap moment. No hi ha cap grup parlamentari que pugui sortir aquí a dir: «Hi ha tal país que no aplica polítiques d'austeritat.» Després veurem les alternatives complementàries, ja en parlarem. No ha estat contradit.

La tercera ha estat un desafiament: «Que hi ha alternativa? Que tenen alguna alternativa que ens permeti seguir a la Unió Europea amb tot el rang que Catalunya com a nació mereix?» No han estat capaços, senyor president, d'interpretar-ho.

Vostè ha fet –com que tinc aquesta voluntat de construir, però...– una referència: «Déu n'hi do, amb certs atacs d'amnèsia.» Que podríem estendre més en general, però com que ho ha dit vostè, per què hauria de dir-ho jo. Ho ha dit vostè. Però és veritat. Un té la impressió, quan surt aquí al debat..., com si no tinguéssim passat. Ho he dit en una altra intervenció parlamentària: com si vinguéssim aquí de primera comunió. I no és exactament això. Després el diputat Nadal ha estat molt precís amb una qüestió –també li con-

testaré–, però tenim un passat feixuc –feixuc–, i no saben com ha costat tirar endavant aquest passat des de les files del Govern i des de les files del grup parlamentari que li dóna suport.

La cinquena qüestió. Ha dit: «Valor de l'austeritat.» Diu: «És un valor de futur.» S'ha acabat viure de prestat. Res és gratis, president. I el valor de l'austeritat és un valor de futur. Convé que ho recordem i que ho gravem definitivament, en la línia que l'austeritat garanteix el futur de Catalunya. Que, per cert –ho ha dit vostè–, entronca amb el més nostrat de la nostra visió com a país: l'estalvi. Un país d'estalviadors. Torna a ser així. La gent ja ens hem adonat, afortunadament, que haurem d'estalviar si volem garantir el futur dels nostres petits.

Ens ha dit després que per tot Europa feia vostè pedagogia. Malgrat tot, com si no l'haguessin sentit, alguns grups parlamentaris hi insisteixen. Faci'ls cas. Faci pedagogia aquí, a Espanya, a Europa i on convingui, respecte als plantejaments que nosaltres tenim. Nosaltres ho agraïm molt. I estem segurs que tots els grups parlamentaris..., fins i tot algú li demanava, en Bertran li demanava: «No cal ni que ens ho expliqui, però faci-ho.» Estem d'acord amb això.

I dues qüestions més. Hem plantat cara, a fe de Déu. Se'ns podran dir moltes coses. Fins i tot, que ens hem equivocat. Ho admetrem. Però que hem plantat cara, això està fora de discussió. Que hem agafat el brau per les banyes està fora de discussió, que li hem dit al país: «Així hem de seguir, així hem de tirar endavant, així hem d'impulsar aquest país.» I el país, naturalment, dolgut –dolgut–, és clar que sí. «A qui li agrada un ajust pressupostari de la magnitud del que hem fet?», ha dit. Endavant. I el president no ho ha dit, però jo ho vull recordar. Les eleccions ens han anat donant la raó. Ho dic perquè ningú ho ha volgut dir, però a mi m'agrada recordar-ho sense molestar ningú.

I l'últim punt, el pacte fiscal. Vostè ho ha dit clarament, és un element central d'aquest debat i de tots els debats, fins que aquí acabem, en un sentit o en un altre, en la línia de la negociació amb el Govern espanyol.

Agrair-li, doncs, la intervenció, i expressar-li la satisfacció del nostre grup parlamentari respecte als continguts de la seva intervenció, president, com no podia ser d'una altra manera.

Analitzem ara, desconstruïm un punt el discurs de l'oposició. Ho faré, hi insisteixo –diputats, no s'ho prenguin malament–, amb quatre o cinc elements, que són els que m'han cridat l'atenció. Totes les intervencions han estat força interessants, però m'han cridat l'atenció alguns punts, començant pel diputat Nadal, en nom del Partit Socialista de Catalunya. Ens ha fet, diputat, un reguitzell inacabable de consideracions i de propostes. No ha de patir. Demà en parlem. No han de patir, ni vostè, ni el seu grup parlamentari. Demà en parlem. Les podrem analitzar. Vostè anava tan de pressa, diputat Nadal, que fins i tot costava seguir què ens estava proposant. Ara ho veurem per escrit, negre sobre blanc, i demà els diem què és el que pensem respecte als seus continguts.

Ja li avanço que hi ha algunes de les coses que ens ha dit que hi estem absolutament d'acord. Algunes altres,

no. És natural. Són vostès el primer partit de l'oposició, estem nosaltres al Govern. Però hi han molts punts d'acord en què crec que podem progressar plegats. I cregui'm que ho farem.

Però jo vull..., tres coses que li he de dir –si no, no em quedaria tranquil. Potser quatre, senyor Nadal. La primera, diu: «Vostès estan obsessionats pel dèficit.» Sí. I vostè hauria d'estar-ho també. Perquè fora d'aquí tothom està obsessionat pel dèficit. I aquests mercats als quals anem a demanar diners i no ens els deixen tenen com a element de referència la característica d'aquest dèficit. No és un debat –després faré una referència al diputat Herrera–, cregui'm, d'ajust pressupostari, polítiques d'estímul, o una cosa o l'altra. No ho és. Vostè després en la segona intervenció ho ha plantejat. No ho és. Són les dues coses alhora, i una tercera. Perquè els recursos a Catalunya són els que són. Política de reformes. No és només ajust versus política d'estímul, consolidació fiscal versus política expansiva. No: és també política de reformes. I hauríem d'esperar..., crec que hi estem d'acord tots: cadascú en la seva mesura, haurem de batallar perquè aquesta política de reformes, cadascú com les vegi, es pugui implementar a Madrid.

Segona qüestió que ens ha dit: «Estem a favor d'un gran pacte social.» Parlem-ne –parlem-ne. I ens ha avançat una cosa, diputat Nadal, que nosaltres valorem molt positivament. Diu: «Home, els he de reconèixer» –i em sembla que ho ha dit fins i tot amb un punt d'alegria– «que vostès han pres un conjunt de mesures en el Govern –avui sortia als mitjans de comunicació– que van en la bona direcció.» Efectivament. Però li voldria recordar, senyor Nadal –jo m'he llegit aquestes mesures que van en la bona direcció–: totes aquestes mesures, recollides aquí, que el Govern ha aprovat, totes formen part –totes, totes, totes–, punt per punt, dels acords producte de la cimera pactada. Tots són una extensió i un detall d'aquells acords d'aquella cimera que hem anat desenvolupant progressivament.

Per mostra, un botó. La primera, a l'atzar, «promoure els emprenedors»: acord número 4. La segona, «impulsar la modernització i simplificació de l'Administració»: acord número 1. Totes. Vostè ho saluda com a positiu. Miri si tenim camp a recórrer, quan parlem de l'acord estratègic, del Pla d'indústria, del Pla de l'energia, del canvi climàtic. Conseller, tenim un munt de coses per recórrer plegats –així ho esperem. Vostè ha expressat la seva satisfacció personal. Si vostè està satisfet, imagini's quant ho estem nosaltres.

Finalment –finalment, finalment– voldria reconèixer dues qüestions. Vostè és un patriota, és clar que sí, Nadal. I vostè, tantes i tantes vegades ha posat –clar que sí– el sentit i la necessitat de defensar el país per davant dels interessos del partit. No crec que el president Mas pensi una altra cosa de la seva trajectòria de trenta-dos anys, Nadal. No «ho crec»: n'estic segur. Ara bé, en algunes de les formulacions, vostè em reconeixerà que a vegades ha prevalgut més una cosa que l'altra. I no ens podríem entendre ni podríem acceptar que... Diu: «No, no, no, no, nosaltres sempre hem estat guiats pel sentit de la nació, per l'interès comú per davant de tot.» No és exacte –no és exacte. Però, en

qualsevol cas, com que vostè ha fet la matisació, nosaltres la hi acceptem.

Però només una petita cosa que vostè ha tret –i que naturalment, home, doncs, a mi em sap greu, perquè me l'estimo molt–, fent una referència al diputat Rull. A vostè també l'estimo, però la referència era al diputat Rull, al qual m'estimo una mica més. (*Rialles.*) Sí. I ha dit vostè al diputat Rull que li demanava, li demanava, li exigia, li exigia, vinga –vinga, vinga, vinga... No és veritat. (*Remor de veus.*) No, no, no, no. No és veritat. (*Remor de veus.*) Vostès han... (*Veus de fons.*) No és veritat. Ja veurà com és veritat el que jo dic.

El que nosaltres defensàvem en aquell moment, i ho feia en Rull amb molta brillantor, era el següent: «No em posin totes les obres que són capaçes de posar per al Pla d'infraestructures per acontentar tothom: posi'n vint –posi'n vint, posi'n vint.» (*Veus de fons.*) I tant que sí –i tant que sí. L'argumentació que nosaltres plantejàvem, i ho feia en Rull, era: menys recursos, tenim obligació de prioritzar. Des de l'oposició els deien: «No ens posin el reguitzell de coses, no ens en sortirem. Tenim menys recursos: prioritzin –prioritzin.» Aquest va ser el lema d'aquest grup parlamentari i del diputat Rull. Rull: crec que això, si més no, va en la línia del que vostè ha apuntat durant tota la legislatura.

Gràcies, diputat Nadal, per les seves intervencions, per les seves aportacions.

Diputat Coto, vostè ens ha fet, com ens té ja habituats –ja em perdonarà, eh?–, aquest reguitzell inacabable de crítiques, mesures, propostes d'una banda, de l'altra, etcètera. Una gran allau. Ja ho veurem també, amb les propostes que vostès faran, què els podem aprovar i què no. N'hi ha hagut una, de totes maneres –disculpi'm, Coto–, que m'ha impressionat. La carta d'aquest americà ric, que li van fer una operació d'1 milió d'euros. Aquest americà tenia una malaltia gravíssima. (*Rialles.*) Perquè vostè... (*Pausa.*) Mas-Colell, com tots els americans que em vinguin... (*Veus de fons.*) Conseller Ruiz, necessitin operacions d'1 milió d'euros, estem enllestits. Coto, diu: «I ens va donar les gràcies.» Només faltaria! (*Rialles.*) Clar que ens va donar les gràcies. No era l'Adelson (*rialles*) –no era l'Adelson.

Vostè plantejava aquí, diputat Coto, que calia acusar aquest Govern d'haver fet un cop de destrà a la sanitat pública. Per què no té la prudència, vostè, d'esperar quaranta-vuit hores més? I a veure qui parla de cop de destrà a la sanitat pública d'aquest país. L'havíem advertit, senyor Coto, vostè jove i batallador com és, de com canviarien les coses quan el seu partit governés a Espanya. I si vostè creu, Coto, amb l'estima que li tinc, que pot venir aquí a dir-nos les coses que ens deia fa sis mesos quan el seu partit no governava a Espanya, està molt equivocada, Coto. O té un punt de cinisme que és impropri de la seva joventut.

Per tant, no ens ho podrà dir, això –no ens ho podrà dir. Apareix el senyor diputat amb aquesta autopromocional permanent que són el partit més «guai» que hi ha de l'oposició, fent aquesta proclama permanent que vostès són capaçes de marcar el perfil d'aquest Govern. Doncs, ara això canviarà, quan vostè, per responsabili-

tat, s'adoni de què els fan els seus coreligionaris a l'Estat espanyol. Això canviarà, això ha de canviar.

De totes maneres, no cal ni dir que totes les iniciatives que vostès ens plantegin les valorarem, Coto. Com hem fet sempre. Vostès no s'han de sentir en absolut –en absolut– menystinguts. Com hem fet sempre, les valorarem. M'ha fet molta gràcia –i acabo, senyor Coto– quan vostè feia aquest *ritornello*: «Sí, però no ho ha fet encara. Sí, però no ho ha fet encara. Sí, però no ho ha fet encara.» Quatre vegades –quatre–, ho ha dit. Em deixa que li ho digui una sola vegada –una? Una. (Pausa.) Havien de pagar els deutes del Govern de Catalunya i no ho han fet encara –una sola vegada.

Per tant, si aquest entusiasme que els caracteritza –i a vostè en particular, diputat Coto– perquè es facin les coses..., doni un cop de mà: que es facin. I no esperem més a prendre decisions en aquest sentit. Per cert, acabo de llegir, mala notícia –mala notícia, Coto–: «Luis de Guindos afirma que no hay recursos....», que no hi haurà recursos per incloure en els pressupostos els compromisos econòmics amb Catalunya. Tenen tanta feina a fer, que recomanaríem que si fos possible espavilessin en aquest sentit.

Gràcies, també, diputat, per les seves aportacions.

Diputat Herrera. Les qüestions són senzilles, en aquest cas, perquè són un punt reiteratives. Vostè ens acusa de voler abaixar impostos quan es poden abaixar els impostos. Senyor Herrera, si això ho hem discutit mil vegades. Sintèticament, concisament: no tenim un criteri moral respecte del tema dels impostos. Som un partit que hem apostat per la moderació fiscal. Però la moderació fiscal convençuts com estem –escolti, Herrera, que jo l'he escoltat molt atentament– que si lliurem recursos als particulars perquè puguin invertir i perquè puguin espavilar, això va en general favorablement a l'impuls de l'economia. Perquè tenim una concepció que diu senzillament..., no és una concepció que és arcaica en el sentit que vostè ho planteja, de rics i de pobres. No va per aquí, això, Herrera. De veritat que no va per aquí. Vostès creuen que aquí hi ha un grup, un grup un punt pervers, que té una debilitat extrema pels rics. Doncs, no: ni pels rics, ni pels rucs. (Rialles.) No tenim cap debilitat pels rics. Només diem una cosa: «En el moment en què hi ha cicle econòmic alt, moderem els impostos.»

I, per cert, al Partit Popular: quan estem en fase de recessió és un error gravíssim apujar els impostos. L'increment que vostès han produït –ep, en la fase de recessió del cicle–, incrementant l'impost de la renda de les persones físiques..., ho acabarà pagant el país –tal com ho veiem nosaltres. (Remor de veus.)

Tres: ajust pressupostari i redistribució. Tornem a la mateixa qüestió, diputat Herrera. O sigui, els recursos són els que són. Estem d'acord que hem de produir un ajust pressupostari, vostè això ho admet. I ho vol plantejar... Vostè no ho admet. (Veus de fons.) Ho he fet exprés, eh? És a dir: vostè ho admet, no ho admet. El diputat Herrera creu que no és necessari l'ajust pressupostari, i que només és una mentalitat perversa, tancada. Nosaltres practiquem un esforç per ajustar pressupostàriament els nostres comptes perquè ens agrada.

Doncs, no, diputat, no va per aquí, això –no va per aquí. I crec que vostè s'equivoca. I aleshores vostè fa un paper aquí, diputat Herrera, que jo segueixo amb molta atenció. I amb molt de respecte, li ho prometo. Surt aquí a la tribuna i té un perfil, saps, d'indignació, d'home commogut, eh?, cregut que veritablement només vostè encarna la defensa dels treballadors i les classes populars d'aquest país. Doncs, jo li puc dir una cosa: si la defensa de les classes populars i els treballadors d'aquest país passa per la política que vostès van seguir durant els darrers anys, posant al límit de les seves possibilitats l'estat del benestar, avui recollim les tempestes... (Veus de fons.)

No és que estigui millor ara. (Adreçant-se a Dolors Camats i Luis.) Miri, miri quina cosa diu la diputada, plena d'imaginació i creativitat. (Rialles.) Diu: «Estem millor ara.» No, diputada; vostè sap que no estem millor ara. Sap per què no ho estem? Perquè vostè pot comparar la situació el 2011, que la del 2010 o el 2008... I vostès tenen la mentalitat –creuen que estan justificats– que tota despesa, quan és en servei del poble, val. Doncs, li hem de dir al poble de Catalunya que això no és veritat, que no podem estirar més el braç que la màniga. I el que vostès saben a casa..., Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya ens ve a dir que això no va per aquí. Doncs, no és veritat. Podem gastar allò que podem gastar, i no és correcte seguir amb un plantejament on la despesa va per davant de l'ingrés. I li hem de dir a l'opinió pública que això s'ha acabat, com s'ha acabat per a totes les famílies i per a totes les empreses d'aquest país. Tenim la despesa que tenim, i la despesa –la despesa– ha de seguir l'ingrés. No hem de buscar ingressos per fer despeses. Tenim una despesa, i aleshores a partir d'aquí necessitem uns ingressos per fer aquesta despesa. A vostè això li sembla absolutament *démodé*, i a nosaltres ens sembla que és la base d'una saludable hisenda pública per defensar aquella gent que vostès diuen que defensen. És aquesta, la qüestió clau.

Vostè està..., ens acusen de tenir un model que causa el patiment. No hi ha res més que causi patiment, diputades i diputats, que la ignorància. La ignorància per no haver après les lliçons de durant aquests darrers anys. Hem portat l'endeutament, diputats i diputades, a l'extrem, al límit. Jo, com que no tinc cap concepció perversa de vostès, crec que ho han fet de bona fe, amb bona intenció, amb la voluntat de servir els més febles. Ho han fet així. Però això no serveix, diputades i diputats, perquè porta l'economia d'un país al nivell on quan comença la retallada el que tremola és l'estat del benestar. I allò que vostès malden per defensar, l'estat del benestar..., són vostès els primers que el van retallant, i retallant, i retallant. I després, comptel, vénen aquí i ens acusen als altres. No pot ser, aquest camí –no pot ser, aquest camí.

Última qüestió. Vostè vol transmetre, senyor Herrera, una cosa amb la qual jo no hi puc estar d'acord a l'opinió pública. A saber: el nostre Govern no té política social. És, saps?, un leitmotiv de la seva intervenció. Vostè vol fer creure a l'opinió pública de Catalunya que el Govern de Catalunya, que el Govern de Convergència i Unió, no té polítiques socials. Doncs, és

mentida. Nosaltres hem estat capaços –capaços– de passar de l'11 al 12 a situar-nos en un 69,3 de despesa social. El poble de Catalunya ha de saber, senyores i senyors diputats, que el 70 per cent del nostre pressupost, diputades i diputats, és per a la despesa social. Es pot cantar tot el que vulguin respecte a la despesa social: el 70 per cent és per a la despesa social. Algun diputat fa així amb el cap: «Només faltaria!» Només faltaria, però no sap que difícil que és quadrar això; ep, si volem mantenir un dèficit raonable i tenim els ingressos que tenim.

Però fins i tot, senyores i senyors diputats, ens podem posar d'acord en això. No sé si amb Iniciativa per Catalunya –no ho sé, perquè vostès estan molt entestats en aquesta qüestió. Però som capaços, senyor Herrera, francament, d'arribar a un acord. I li asseguro que analitzarem les seves propostes, i algunes de les coses que ens han dit vostès segurament les podrem votar favorablement.

Només una cosa respecte a l'ensenyament: les beques. Vostè em pot parlar de les beques. Qui va fer la retallada de les beques a aquest país, Herrera? *(Pausa.)* Posi's la mà al cap, i tant que se la hi ha de posar: la van fer vostès, el tripartit. I nosaltres hem mantingut les beques amb unes condicions absolutament difícils. Posen la mà al cap dient... *(De l'escó estant, Joan Herrera Torres diu: «Això és mentida!»)* Això és mentida, naturalment. *(Veus de fons.)* D'acord, d'acord. D'acord, d'acord, d'acord, d'acord. La retallada del 2010 la van fer vostès.

Una qüestió final, Herrera, perquè li he dit que volia ser constructiu. *(Veus de fons.)* Bé, d'acord, si vostè creu que això és insuportable, no pateixi. Miri, jo tinc una relació aquí de tots els elements que hi podria incidir de veritat, amb el plantejament crític respecte a l'actuació del tripartit, detallada, punt per punt.

(Adreçant-se a Joaquim Nadal i Farreras.) Nadal...

I passem a l'Anna Simó. Diputada Anna Simó... *(Riell.)* Sí. Podríem entrar en detall, i vostès ho saben. Però no volem sentir des d'aquest grup parlamentari la idea que: «Clar, vostès estan tot el dia amb el retrovisor.» No és veritat. No es deixin entabanar, diputades i diputats, i ciutadanes i ciutadans. No estem amb el retrovisor. Prou vam patir vivint-ho per patir recordant-ho. *(Remor de fons.)* Anna Simó –Anna Simó. La primera afirmació, diputada..., només una que la vull contradir obertament –una. La resta, ja bastant d'acord amb el que diu. Vostè diu exactament el següent: «Europa ha estat aplicant polítiques neoliberals.»

Diputada Simó, revisi-ho: no és veritat. No és veritat. És un tòpic més. Però a veure, a veure, a veure, a veure un moment: les polítiques d'estímul, qui les ha impulsades? Com creu que s'ha recuperat Grècia? Com creu que s'ha recuperat Irlanda? Com es creu que es paga el rescat de Portugal? Però, però..., facin un favor d'entendre-ho. Les polítiques d'estímul que ha emprat la Unió Europea són extraordinàries. Han comprat el deute sobirà dels països quan ha calgut. I vostè creu que això és liberalisme? Això és keynesianisme en pur estat. Però nosaltres ja entenem que això es pugui donar en un moment determinat. Però està, crec,

diputada, crec que està de veritat..., quan parlem de política d'estímul, ajustos als països, compra de deute sobirà, i milers de milions d'euros per als bancs. Això no és política d'estímul? La pregunta que s'han de fer vostès és una altra: quins resultats ha donat? Aquesta és la pregunta. *(Pausa.)* Tanta política d'estímul –tanta, tanta, tanta–, quins resultats ha donat?

Segurament estem d'acord en moltes més coses, diputada Simó, diputats i diputades d'Esquerra Republicana. Anem al central, anem a l'essencial. Què és l'essencial? Que podem compartir bona part, diputades i diputats, de l'anàlisi de conjuntura i de període. L'anàlisi que vostès fan de conjuntura amb relació a la situació de Catalunya, Espanya i Europa, tenim molts elements en comú per compartir-la. I això ho hem d'explorar. També amb altres grups parlamentaris. Però, amb aquesta voluntat d'anar plegats, hem d'explorar tots aquests punts d'acord que tenim.

És veritat que vostès tenen aquesta idea d'«incrementem els ingressos, incrementem els ingressos, incrementem els...»; com es fa. Però estic segur que vostès demà ens presentaran una dotzena de propostes interessantíssimes de com incrementar els ingressos per resoldre bona part de la crisi, i si són fonamentades i assenyades, qui de nosaltres diria que no? Tots direm que sí. Les esperem, de veritat.

I la qüestió essencial de la seva intervenció: el cop de timó. M'ha agradat la formulació: «Un cop de timó en cinc moviments.» Un toc bachian, amb hac –wagnerià no, per Déu. Bach, cinc moviments. Deixi'm que li ho digui moviment per moviment. El primer, generositat i modèstia: practicant-ho. El segon, fermesa en l'execució: practicant-ho. El quart, Govern-Parlament tots junts cap al pacte fiscal: practicant-ho. Dos a discutir: reorientar la prioritat de la despesa i pensar en el capítol d'ingressos, moll de l'os de tot el debat. Ja va ser-ho en el debat de política general, ja va ser-ho en el debat pressupostari –el primer i el segon–, ho torna a ser avui. Hem de parlar-ho en concret. Quan vostès ens aclareixin com podem tenir més ingressos, no retallar despesa i mantenir el dèficit, serem capaços –serem capaços– de tenir un acord en concret. I l'últim punt, i l'últim punt... *(Veus de fons.)* Si tindran l'oportunitat de discutir això amb detall demà.

I l'últim punt: si no hi ha pacte fiscal, referèndum. Fixi's bé: «Si no hi ha pacte fiscal, referèndum», ens ha dit vostè, diputada Simó. Nosaltres mai hem negat la possibilitat d'un referèndum. L'única cosa que els demanarem –crec que tenim el dret a demanar-los-ho–: home, per tirar tot això endavant, no posem això com a qüestió fonamental, indispensable, condició *sine qua non*. La tàctica és més sofisticada, és més complexa, necessita més complexitat per agafar i ensenyar totes i cadascuna de les cartes. Jo crec que podrem arribar a un acord; hem de veure com i de quina manera es fa.

Grup Mixt. Només una paraula, ja em perdonaran. Valorarem totes les propostes. Agraïm, senyor Rivera, el to dialogant de la seva intervenció. Ja sap les discrepàncies que tenim, són les que són. I vostè no canvià, ni nosaltres tampoc. Però podrem dialogar –podrem dialogar–, i les propostes ens serviran per veure quins

punts..., que n'hi han, perquè agraïm la voluntat de dir: «Hem de remar junts.» I volem que tothom remi a la barca d'aquesta Catalunya que va cap a Ítaca, que fa camí. I vostè diu: «Volem remar.» Doncs, benvinguts.

El diputat de Solidaritat, bé..., fa un discurs recurrent –Bertran, ja em permetrà que li ho torni a repetir. Però hi ha molts elements dels que diu que jo personalment sóc un moderat i hi estic d'acord. I vostè ho sap, a més. Tenim aquestes converses... (*Veus de fons.*) No, desplaçar-me a aquella banda ja del grup parlamentari ja seria una cosa, eh, en fi, que no podria ser possible. Però en canvi, hi han elements dels que diu vostè que nosaltres hi estem d'acord. El problema és senzill: hem de veritablement poder encertar amb el missatge que adreçem al país perquè això sigui una tasca de tots els catalans; no d'aquest 40 per cent del qual vostè està tan orgullós –i segurament tots–, però no n'hi ha prou amb això. Diu: «És que és democràtic tenir el 51, per tant...» Sí, però apellem a la seva intel·ligència política per dir-li: «75 millor que 51.» I el treball d'ara –d'ara, d'ara, d'ara– és treballar en la línia de poder demostrar que el pacte fiscal o surt, o no. I si no surt, parlarem exactament de què és el que hem de fer a continuació. Però no abandoni aquest vaixell encara.

Vostè sempre parla tot segur dels «tigres de paper». N'hi han alguns que tenen les dents afilades –no sé si el que està pensant vostè. Però fem junts aquesta part del recorregut. I fins ara ho ha fet; fins ara, Bertran, vostès ho han fet. Sumem-nos al pacte fiscal, i estarà vostè ple de raó per dir-nos: «Us ho dèiem.» També molts ho sospitem. Clar que ho sospitem. Però hem de fer aquesta experiència. No els grups parlamentaris, president i senyores i senyors del Govern: el poble de Catalunya, ha de fer l'experiència. No és l'avantguarda del poble de Catalunya qui resol el problema, és el conjunt de la ciutadania. I la gent només aprèn fent l'experiència, Bertran. Fent l'experiència que no ha estat possible, malgrat la generositat d'aquesta cambra, d'aquests partits...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

...i d'aquesta voluntat de canvi –vaig acabant, presidenta. Per tant, el que li demanem és: aguantin, vostè i el seu grup, una miqueta més.

I senyor Laporta, deixi'm que li digui que la simpatia pel que diu sempre és manifesta per part nostra, per part meua. Ho sap perquè li ho he dit públicament i privada. Jo crec que el que ens uneix és tant, que em pregunto sovint, Laporta, què ens separa. (*Rialles.*) I no em digui que és estar allà arraconat –allà dalt. Gràcies per les seves aportacions, senyor Laporta. Estem absolutament d'acord.

La presidenta em fa acabar. Jo volia dir el següent –però no ho faré, presidenta. Volia..., no ho faré, ja veurem com m'ho faré –acabo, els prometo que acabem en un minut. Volia parlar d'un epígraf que es deia «La gravetat extrema del moment present» abordant quatre

elements, que només esmento. L'estat de l'economia i les finances espanyoles, i un moment d'una gravetat extraordinària; el poble de Catalunya ho ha de saber: això no ha estat mai tan malament com està ara.

La segona cosa que els volia dir és que a tot això –a tot això–hi hem d'afegir... Tenia els detalls per justificar el que venia, eh? –en tenia els detalls. A tot això, el que dic és que a més plou sobre mullat. I les dificultats manifestades pel conseller Mas-Colell –reconegudes pel president Mas– per disciplinar el dèficit a Catalunya són molt dures. Retallant en el que retallem, patint la gent com pateix, i no hem aconseguit encara l'objectiu de dèficit que ens havíem marcat. I no serà perquè no ho hàgim intentat, a peu i a cavall; però es resisteix. I per tant és una situació molt complicada. I, a més, plou sobre mullat. Deia el conseller Mas-Colell: «1.850 milions...»

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

Acabo, presidenta.

La presidenta

El tercer i el quart.

Antoni Fernández Teixidó

«1.850 milions que haurem d'ajustar una mica més.»

I dos punts més: el pressupost del Govern espanyol i l'ofensiva centralitzadora. No del Govern del PP: dels conservadors nacionalistes espanyols. No és el Govern del PP, o només el Govern del PP. Escoltin en Rajoy. Són els conservadors nacionalistes espanyols. I van a totes, i val la pena que ho sapiguem.

Presidenta, l'última paraula és un missatge d'esperança, confiança i fe a la nació. Ens en sortirem, vencem la crisi, crearem ocupació i seguirem tenint un país de primera. Hi ha un Govern compromès fins al final a tenir un país de primera. El que és nou és que comptem amb tothom per tenir aquest país de primera, que tots fem falta per tenir aquest país de primera, i que, obertament, senyores i senyors diputats, senyors portaveus, senyora portaveu, la mà està estesa perquè ens ajudin a construir aquest país de primera sortint de la crisi, vencent la crisi, creant ocupació i impulsant la nostra economia.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Anna Simó i Castelló demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Simó?

Anna Simó i Castelló

Per al·lusions i per contradiccions, i gairebé per una raó d'amor propi de tots i cadascun dels diputats que integrem el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Teixidó. Molt ràpid.

La presidenta

Molt bé.

Anna Simó i Castelló

Molt ràpid. «Increment d'ingressos: parlem-ne, concretin. No sé de què m'estan parlant, senyora Simó.» Com que no saben...? Vostè on ha estat les últimes setmanes, mesos, senyor Teixidó? Amb tot l'afecte que jo també li tinc –vostè reparteix amor per tot l'hemicicle, jo també a vostè. (Rialles.) Clar, però on érem en els debats, en els plens de Llei de mesures i de pressupostos, en els debats en comissió? Pregunti-ho al Departament d'Economia, al conseller, als seus magnífics assistents. Per escrit, està publicat en el BOPC, ho hem posat del dret i del revés en Sergi de los Ríos, el Pere Aragonès. Les propostes d'increment d'ingressos hi són detallades amb pèls i senyals, senyor Fernández Teixidó. Demà les repetirem, però hi són.

Moltes gràcies.

(Joan Herrera Torres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Fernández Teixidó, tot-hom té el seu estil dur, vostè també té el seu, i jo crec que l'efectisme té un límit: la veritat. Per què ho dic? Perquè, miri, resulta que en l'últim acord del Govern d'entesa una de les coses que vam plantejar és que s'havien d'incrementar les beques, i especialment les beques menjador. I a fi de bé, com diria vostè. A fi de Déu, com diria vostè. (Veus de fons.) A fe –perdó, perdó, perdó. A fi de bé i a fe de Déu, es van incrementar. Sap què ha passat amb les beques menjador de zero a tres? (Veus de fons.) No, no, no, amb l'actual Govern té a veure, senyora consellera. No s'han convocat –per a l'opinió pública. Perquè mengen, eh?, els de P3. I què ha passat amb les beques menjador després? A fe de Déu, com diria vostè, que s'han reduït: s'han reduït un 33 per cent.

Per últim, senyora presidenta. Li faig una proposta: que em digui quina proposta han introduït vostès en el que fa que governen –quinze mesos, no està malament– en matèria de redistribució. Una. Digui-me'n una en matèria de redistribució, perquè les despeses han de quadrar amb els ingressos. Doncs, sap què passa?, que en un escenari com el que tenim, quan s'està afectant el moll de l'os de la convivència i de la cohesió social, si vostès ara, amb el que està caient, no són capaços de plantejar ni una sola proposta d'ingressos –que li hem fet avui, que li hem fet en reiterades oca-

sions–, què més ha de passar? O és que hi ha sectors que no es toquen, senyor Fernández Teixidó? Aquest és el problema.

Per últim, les propostes de desfiscalització a Madrid totes tenien un origen: el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Les Sicav avui existeixen gràcies a una esmena del senyor Sánchez Llibre. Jo hi era, eh? Totes les propostes de desfiscalització, passés el que passés i succeís el que succeís, venien de Convergència i Unió. Ep!, amb l'estreta col·laboració d'aquest president de l'esquerra, Rodríguez Zapatero, que va dir allò de «bajar impuestos es de izquierdas» quan estem a deu punts d'esforç fiscal respecte a la mitjana europea.

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó... (José Antonio Coto Roquet demana per parlar.) Ah, senyor Coto, també? (Pausa.) Potser el senyor Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Em sorprèn, senyor Teixidó, que no recordi això de la carta, perquè això ens ho va explicar el director general de seguiment pressupostari de la Generalitat de Catalunya en el Departament d'Economia i vostè hi era present. Potser és que pateix amnèsia selectiva.

I miri, senyor Teixidó, jo em pensava que la seva intervenció donaria dates de quan el Govern pensa impulsar la Llei d'emprenadors, la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya i el Pla de suport a pimes i autònoms, que són les condicions que va determinar el Partit Popular per a l'abstenció condicionada en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I avui, doncs, un altre cop no ens han donat cap data i continuen encara sense fer-se.

I miri, senyor Teixidó, estic convençut que Convergència i Unió valorarà les propostes de resolució que presentem d'aquest debat. N'estic convençut: és el que té l'aritmètica parlamentària.

I miri, senyor Teixidó, vostè em parla dels impostos del Partit Popular, l'apujada de l'IRPF. Des d'aquí li vull agrair al seu partit, al seu grup parlamentari a Madrid, a Convergència i Unió, que donés suport amb un vot favorable a l'apujada de l'IRPF i també a la reforma laboral.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, presidenta. Començarem pel diputat Coto.

La presidenta

Senyor Teixidó, procuri ser breu. (Rialles.)

Antoni Fernández Teixidó

Sí. Molt breument, presidenta, disculpi'm. Senyor Coto, li caldrà a vostè, l'amnèsia selectiva, li ho prometo. Veurà vostè com en poques setmanes li caldrà l'amnèsia selectiva.

Però això és menor. Entre les coses que hem fet plegats, Coto, aquesta és una qüestió menor. Vostè ha posat el punt en una qüestió a què volem donar satisfacció. Els acords a què vam arribar respecte a les lleis: els impulsarem sí o no? Subratllat: sí. I li agraeixo molt que vostè valori tant com no agradant-nos –com no ens agradava– l'increment de l'impost de la renda de les persones físiques, per responsabilitat, varem votar que sí. I estem segurs que demà vostès donaran una altra mostra de responsabilitat i votaran favorablement algunes de les coses que nosaltres plantejem. Per cert, vostès ho han fet tradicionalment, no els retraiem res.

Diputada Simó, estava jo en aquest debat, en tots els debats. Però que vostè formulí propostes d'ingrés... L'única cosa que li vull demanar és que siguin factibles. Que les proposin, ja ho entenc. Però, de totes maneres, no pateixi, les mirem. Si vostè el que ens ha de dir –si el que ens ha de dir– és: «Hi ha una proposta d'ingrés que passa per tornar a incrementar els impostos a aquest país», li direm que no. Li direm que no per una raó: perquè en fase recessiva aquest Govern –i li ha costat perquè ha patit– no ha volgut incrementar massivament els impostos, cosa que han fet altres. I que nosaltres hi hem donat suport puntual per aquella responsabilitat que jo li deia.

Finalment, diputat Herrera, les tres coses que vostè em deia. Primer, beques. Puc estar equivocat –puc estar equivocat–, jo d'això en sé relativament poc. Però he rebut, senzillament... (*Pausa.*) Si vostè m'ho permet, en beques de menjador hem mantingut... (*Pausa.*) És un... (*Veus de fons.*) Vostè, si és així... Si és així, consellera, en beques de menjador hem mantingut la mateixa dotació ordinària que el curs anterior. (*Veus de fons.*) No és veritat, d'acord. Doncs, ja ho comprovarem, no pateixi –ja ho comprovarem.

I respecte al tema dels impostos, que és la clau, és que vostès creuen que això és per nosaltres una cosa de la qual ens hem d'amagar. I nosaltres el que els volem fer veure és que és una cosa de la qual presumim. Nosaltres el que volem és que justament sigui aquest un país

amb moderació fiscal, amb pressió fiscal continguda, i que no tinguem un dels esforços fiscals més grans que hi ha a Europa.

Li ho deia el president avui, i vostè feia així amb el cap que no, que no, que no. No és que Catalunya –no és que Catalunya– sigui la segona nació en IRPF d'Europa, és que és la tercera després de Suècia i d'Aruba, del món occidental. I com que la veritat –ep!: la veritat– només té un camí, vostè m'ho comprova. I si veritablement diu que això no és així i que tenim el marginal més gran, vostè m'ho demostra. (*Veus de fons.*) A veure si és capaç de fer-ho.

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Atès que el Govern no prendrà la paraula, els... (*Pausa.*) Acabat el debat, aquesta presidència els fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 133 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent. El termini per presentar les propostes de resolució serà fins demà, dijous 12 d'abril, a les 9.30. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà, dintre del possible, deu minuts després de finalitzar el termini. El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins a les 13 hores de demà. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà deu minuts després de finalitzar el termini. I el termini per presentar les votacions separades serà fins a les 14 hores. La sessió per al debat i votació de les propostes es reprendrà d'acord amb la Mesa en funció del nombre de propostes presentades i de la seva ordenació. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, se suspèn la sessió fins demà quan els avisem.

La sessió se suspèn dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.